

M

62795:2

A
MAGYAR IRODALOM
JELESEI

OSZK

AZ OKOS PIMPERNEL

REGÉNY

IRTA

ORCZY EMMA BÁRÓNŐ

FORDITOTTA

BORBÉLY SÁNDOR

BUDAPEST
SINGER ÉS WOLFNER IRODALMI INTÉZET R.-T.
- KIADÁSA

Jogos fordítás.

M 62795 : 2

~~1673~~

ORSZ. SZÉCHÉNYI-KÖNYVTÁR
Növedéknapló
1950. évi 20. 309. sz.

HUNGÁRIA HIRLAPNYOMDA RT. BUDAPEST

I. FEJEZET.

Páris, 1793.

Visszatérésről szó sem lehetett.

Előre! mindig csak előre vad és háborgó áradatban. Anarchia, terror, vérszomj, gyűlölet szelét vetették, rombolás és borzadály orkánját aratták . . .

Előre! mindig csak előre! Franciaország Párisal és párisiakkal együtt vakon rohan az örületbe; szembeáll a hatalmas koalícióval, melyet Ausztria, Anglia, Spanyolország és Poroszország kötöttek egymással, hogy gátat vessenek a vérfolyamnak; dacol az egész mindenséggel és dacol magával az Istennel is.

Ilyen volt Páris 1793 szeptemberében, vagy — hogy akkori szóval éljünk — a Köztársaság első éve Vendemiaire havában. Nevezzük azonban bárhogyan is, Páris a vér, az emberi lealacsonyodás, a legszégyenteljesebb látványok városa; maga Franciaország pedig egy önmagát faldosó gigászi szörnyeteg volt ebben az időben; legszebb városai romokban heverték, Lyont a földdel tették egyenlővé, Toulon és Marseille megfedett romhalmazok voltak, s az ország legderekebb fiaiból nemtelen vadállatok váltak, vagy gyáván és alattomosan mindenféle aljasságok árán egyedül a saját bőrük megmentésére törekedtek.

Szent és hatalmas forradalom, egyenlőség és testvériség apotheózisa, ime, ez lett belőled!

Mindössze öt hete még, hogy Marat, a nép vérszomjas barátja egy lelkes honleány törének esett

áldozatul s egy hónapja csupán, hogy a gyilkos nő büszkén, szinte átszellemülten lépett a guillotine alá! Erre sem támadt semmi visszhang... legfeljebb valami mélységes mély sóhaj... Nem a boldogság, vagy a kielégült vágyak sóhajtása, hanem az emberevő tigris felhördülése a régen áhitott vér első izlelése után.

Sóhaj, amely több vért kíván.

A király vérpadon; a trónjától megfosztott királyné megalázva várja a halált, amely hirhedt börtö-
nének küszöbén leleskedik; ősnemesi házak nyolc-
száz büszke sarja, maga az eddigi francia történe-
lem, derék tábornokok, mint Custine, Blancheland,
Houchard és Beauharnais, értékes honfiak, nemes
szivü hölgyek és félrevezetett rajongók száz számra
tolongtak a guillotine felé.

Az Igazság vívmánya volt ez is!

Az a sóhaj pedig állandóan több és több vért
kivánt!

Egy pillanatra azonban — néhány másodperc
csupán — Páris saját hatalmas lelkébe tekintett és
és eltűnődött a dolgok felett.

Az emberevő tigris egy pillanatig hatalmas áll-
kapesát nyalogatva, elgondolkozott.

Valami új dolgot szeretett volna megint.

Van új alkotmányunk, új igazságunk, új törvé-
nyeink és új kalendáriumunk!

Mi kellene még?

Ej, hiszen nyilvánvaló! Hogyan is lehet, hogy ez
a nagyon intelligens és esztétikus Páris nem is gon-
dolt erre az új csodára előbb?

Új vallás kellene!

A keresztyénség ócska és divatjamult, a papok a
nép elnyomói, maga az Egyház a felburjánzó zsarnok-
ság valóságos példája!

Feltétlen új vallás kell nekünk!

Hiszen igaz, történt már valami eddig is azon a
téren, hogy a régit elpusztítsuk. De hát mért ne puszt-

titanánk el egészen? A templomokat kifosztottuk, kiraboltuk az oltárokat, sirokat szentségtelenítettünk meg, papokat gyilkoltunk le, de ez még nem elég!

Legyen új vallás, de legyen hozzá új Isten is,
Az ember bálványimádásra született.

Rendben van. Gondoskodunk róla, hogy legyen új vallása a népnek s hogy legyen új Istene is.

Azaz, hohó, álljunk meg csak egy pillanatra! *Isten* talán még sem lesz célszerű ezuttal? Mert az Isten méltóságot, hatalmat és királyságot jelent! Szóval mindazt, aminek tönkretételéért olyan ádázul hadakozik a francia ököl.

Ne Istent teremtsünk, hanem Istennőt.

Istennőt! Bálványt! Játékot! Hiszen az emberevő tigrisnek is lehet játékos kedve néhanapján!

Szóval Páris új vallásra és új játéokra vágyott, és sulyos államférfiak, heves hazafiak, meg kótyagos fejű rajongók, akik a Conventben ülészetek, komoly megfontolás tárgyává tették, hogyan lehetne ezt a vágyat valóra váltani?

Azt hiszem Chaumette volt az első, aki a nehéz csomót megoldotta, — Chaumette, a prokurátor, a községtanács feje, ugyanaz a Chaumette, aki, amidőn a trónfosztott királynőt a Conciergerie szennyes tömlőcébe szállította, feltűnően lassan hajtattott el a királyasszony egykori palotája, a Tuillériák előtt, sőt még meg is állott, no nem valami hosszán, mindössze csak addig, hogy érezze és lássa ez a királyi asszony, mi volt valamikor, s a népszeszély milyen gyámoltalan játékszere lett belőle most.

Chaumette, amint látszik, finomlelkű volt és artisztikus.

Nem csoda hát, ha Chaumette prokurátor találta ki először azt is, miféle új vallás után áhitozik Páris ebben a pillanatban.

— Az Ész Istennője kell nekünk, akit, ha úgy tetszik, Páris legszebb asszonya személyesítsen meg.

Rendezzünk ünnepet az új Istennő tiszteletére, vessük máglyára mindazt a sok, haszontalan, hiu lomot, amit gögös papok mutogattak századokon át az éhhalállal küzdő tömegnek, hadd örüljön a nép s hadd táncolja körül ezt az óriási tüzetemetőt; mindezek fölé pedig emeljük toronymagasságra mosolygó és diadalmas, új Istenasszonyunkat. Az Ész Istennőjét! Az egyedül való Istenséget, amelyben a megújhodott francia honnak hinnie kell a ránk következő századok során.

Hangos taps köszöntötte a szenvedélyes szónoklatot.

— Új Istennőt kívánunk! — ordította a Convent minden képviselője, — az Ész Istennőjét!

Mindnyájan szerették volna, hogy legyen a népnek valami játékszere, amivel szórakozzék, ami körül a carmagnolet lejtessen és az örökösen visszatérő ça irá-t dalolhassa.

Valamije, ami elvonja a csöcselék figyelmét s saját tetteiről és törvényhozói gyámoltalanságáról...

Chaumette prokurátor úgy teregette ki ezt gondolatot, mint valami művész, aki az ihlet pillanatában egyszerre látja meg az egész képet és csak később merül bele az aprólékos részletekbe. Már a terve kivitelével foglalkozott.

Legyen az Istennő szép... de nem tulfiatal... Az ész csak a másodvirágzás, érettebb korával párosulhat... Klasszikus drapériákba kell öltöztetni, hogy szigoru legyen és mégis hatásos... kendőznie kell magát és fesse ki az ajkait is... mert az Istennő bálvány csupán... könnyen ki lehessen békiteni tömjénnel, zenével és kacagással.

Mélyen belemerült a tárgyba, keresve a legaprólékosabb részleteket, hogy minél vonzóbbá tegye. A türelem azonban sohasem tartozott a francia forradalmi kormány erényei közé. A nemzeti Convent csakhamar belefáradt Chaumette dithirambikus látomá-

saiba. Fenn a *hegy* tetején Danton olyat ásitott, mint egy óriási leopárd.

Azután Henriot állott fel. Még a prokurátorénál is szebb tervet tárt a kollegái elé. Nagy, nemzeti ünnepélyre gondolt, félig-meddig templomi jelleggel, de természetesen már az új vallás szellemében.

— Chaumette polgártárs Ész Istennőjét feltétlenül meg kell teremteni, — mondta Henriot polgártárs. Az eszme kiválóságát tehát ő is készséggel elismerte — maga az Istenség azonban csak bálvány legyen csupán, melyet hitehagyott és egyházi köntösükből kivetkőztetett papok vegyenek körül a régi hierarchia bukásának jelképeként. Öszvérek hordják elé a szent edényeket, amelyeket Franciaország tizezer templomából raboltak össze, s a bakhanáliák jelmezébe bujtatott balettáncosnők járják a carmagnolet körülötte.

Fouquier Tinville, a főállamügyész, tulságosan szelidnek vélte ezeket a tervezetéseket. Még azt találná hinni a francia nép, hogy az új vallás a tej és víz korát jelképezi. Tudja meg minden férfi, asszony és gyermek egyaránt, hogy ez a vér korszaka, a vére és megint csak a vére!

— Ó! — kiáltotta szenvedélyes hangon, — bár csak egy feje volna Franciaország összes árulóinak, hogy a guillotine egyetlen csapásával leüthetném!

Helyeselte a nemzeti ünnepély gondolatát, de a guillotine apotheózisává kívánta azt tenni; vállalkozott rá, hogy talál tizezer árulót, akiket e nagyszerű és dicsőséges napon fejezhessenek le: tizezer főt ajánl fel a Place de la Revolution diszítésére ezen a felséges és feledhetetlen estén, ha a guillotine befejezte működését.

Collot d'Herboisnak is akadt mondanivalója. Collot nemrégiben jött meg a Délvidékről s páratlan kegyetlenségének köszönhetette hírét. Nem viselhette volna el, hogy Tinville lefőzze őt vérszomjas terveivel.

Ő találta fel a *noyades* (vizbefulladásztást), melyet Lyonban és Marseilleben olyan hatásosan alkalmazott.

— Miért ne részesitenők ebben a szivderítő látványosságban a párisiakat is? — kérdezte durva, állati röhögéssel.

Azután eldicsekedett a találmányával. Két-háromszáz árulót, férfit, asszonyt és gyermeket vegyest, kötelekkel össze kell kötni, azután csomóstul egy bárka tetejére kell terelni s a bárkát a folyó közepére kitaszítani. A hajónak lyukat fúrnak a fenekébe. De nem ám valami széles lyukat. Éppen csak annyit, hogy a bárka lassan, nagyon lassan elsüllyedhessen a bámuló tömeg nagy gyönyörüségére.

Az asszonyok, a gyermekek, sőt még a férfiak is üvöltöttek, amint megérezték, hogyan emelkedik a víz s hogyan nyaldossa körül fokról fokra őket. Így szónokolt Collott polgártárs, a lyoni hűséges honfiak nagyobb dicsőségére.

S ebben a hangnemben folyt a vita tovább.

Az a kor volt ez, amelyben mindenkinek csak az volt a vágya, hogy felülmulja a másikat a vadságban és állatiasságban, és csak az a gondja, hogy megmentse a saját fejét a szomszédja fenyegetésétől.

A forrongó pártok titáni vezéreinek nagyszerű párviadala, a forró vérü Danton és a hideg vérü Robespierre közötti konfliktus éppen hogy elkezdődött. A nagy, mindent felfaló szörnyetegek egymásba ásták már karmaikat, a csata kimenetele azonban még kétes volt.

A két óriás közül egyik sem vett részt a vitában, amelynek során az új vallás és az új Istenség került szóba. Danton néha nagyon türelmetlennek látszott s újfajta zsarnokságról, újmódi elnyomásról mormogott valamit.

Balról Robespierre, makulátlan tengerzöld kabátban s gondosan bodoritott mellfodrában gyönyör-

ködve, nyugodtan fényesítgette jobb keze körmeit a bal tenyerével.

Semmi sem került el figyelmét. Vad egoizmusa és fékezhetetlen becsvágya már ki is számította, mi-féle előnyök származhatnak számára az új vallás és a nemzeti ünnep eszméjéből, személyileg hogyan emelkedhetne még magasabbra ezen a réven

Mig a többiek fecsegték, vagy vitatkoztak, s báb-játékok tervén lelkesedtek, vagy hangosan bélyegezték meg az egész dolgot, azt mondván, hogy árulók meszterkedését látják benne, ő nyugodtan ült helyén. Elméje mérlegén mind lemérte már a szónoklatokat, s beleöntve ambíciója olvasztó tégelyébe, fegyvert formált belőlük, amely előrevigye felfelé, mindig felfelé... Meddig?

Hát igen! Legyen az ünnepély fényes, vidám, avagy borzalmas, bolond, vagy félelmetes, de érezze meg általa a tömeg, hogy van egy vezető kéz, amely mindenki sorsát irányítja, egy fő, amely az új törvényeket teremti, amely az új vallást megszilárdítja és megalkotja az új Istenséget: az Ész Istennőjét.

S érezte azt is, hogy az Ész Istennőjének Robespierre a prófétája!

II. FEJEZET.

Visszapillantás.

Szük és sötét szoba; a rossz kandalló egészen telefüstölte már.

Kis boudoir, valamikor a hatalmas Mária Antoinette kecses szentélye; gyöngye és láthatatlan illat érzik benne, mintha kísértetek lehellete volna, amely belekapaszkodik a festett falakba, meg a tépett gobelin-tapétákba.

Nehéz és romboló kéz nyoma mindenfelé: a nagy és dicsőséges forradalom kezenyoma.

A szoba sarkában, amelyet sárral mocskoltak be, néhány kegyetlenül megtépázott brokát szék törötten és elhagyatottan támaszkodik a falnak. Egy apró zsámoly, amelynek valaha arany lába és selyem huzatja volt, úgy fekszik ott felfordítva a hátán, miután valaki oldalba rugta, mint valami megsebzett kis állat, amely kétségbeesetten nyujtogatja égnek a lábait. Szinte megható.

A finom művü Buhl-asztal ezüst berakása érdeken áll ki a teknősbékahéj ágyazásból.

Boucher festményére, amely a nimfák csoportjától körülvevett Dianát ábrázolja, valami durva kéz szénnel kaparta fel a forradalom jelmondatát: *Szabadság, Egyenlőség, Testvériség, vagy Halál!* s hogy megkoronázza a rombolás művét és megfeleljen a mottójának, ugyanez a kéz Mária Antoinette arcképét vörös sapkával diszitette, s ominózus, piros vonalat húzott a nyaka köré.

Az asztalnál két ember ül bizalmas, buzgó tárgyalásban.

Közöttük egyetlen faggyugyertya, amelynek leköppantatlan bele sötét lobogással fantasztikus árnyakat vet a falra, s bizonytalan fénnel világítja meg a két ember arcát.

Merőben különböző egyéniség mind a kettő.

Az egyik magas, csontos képű, durva, érzéki ajkakkal, gondosan puderezett hajjal, a másik halvány, vékony ajku, szeme éles, mint a hiuzé, homloka magas és intelligens, simán fésüli hátra puha, barna haját.

Az előbbi férfi Robespierre, a könyörtelen és megvesztegethetetlen demagóg, a másik Chauvelin polgártárs, a forradalmi kormány volt angolországi nagykövete.

Az óra későre jár és az alváshoz készülődő, forrongó nagy város zaja halvány és távoli visszhang

módjára ér el csupán ehhez az eldugott kis zughoz, a Tuillériák elhagyott palotájába.

Két nap telt el a fruktidori felfordulás óta. Paul Derouléde és Juliette Marny, a két halálraitélt, a szó legszorosabb értelmében elpárolgott abból a kocsiból, amely az igazságügyi-palotából a Luxembourg fogházba szállította őket s ugyancsak most kapott hírt a Közbiztonsági Bizottmány arról is, hogy az egykori D'Egremont lovag, meg du Mesnil abbé, az előbbi hozzá még feleségestől és családotstul, csodával határos, érthetetlen módon megszöktek a lyoni északi börtön falai közül.

Ez azonban még mind nem volt elég. Midőn Arras a forradalmi hadsereg kezére került, szabályszerű kordont vontak a város körül, hogy egyetlen egy royalista áruló se oldhasson kereket, s mégis valami hatvan asszony és gyermek, tizenkét pap, Chermeuil, Delleville és Galipaux, ezek az ősrégi arisztokraták s még sok más gyanus személy jutott keresztül a sorompókon anélkül, hogy valaha is elfogták volna őket ismét.

Átkutatták a gyanus házakat s főleg Párisban rendeztek razziákat, ahol a szökevények leginkább elrejtőzhetnek, vagy, ami ennél is valószínűbb, ahol azok lapultak meg, akik segítségükre voltak a szökés keresztülvitelénél. Maga Fouquier Tinville, a főállamügyész, vezette a vizsgálatot, s Merlin, ez a vérszomjas vampir segédkezett neki. Valami házról hallottak harangozni a Rue de P. Ancienne Comédieben, ahol, hir szerint, valami angol ember lakott vagy két napig.

Berontva ide, abba a lakásba vezettették magukat, amelyekben az angol tartózkodott. Üres és piszkos két helyiség volt, mint a többi száz meg száz hónapos szoba Páris szegényebb negyedében. A háziaszony, egy fogatlan és piszkos vén banya, még nem is takarított ki az angol férfi hálószobájában, sőt, tu-

lajdonképen még azzal sem volt tisztában, vajjon örökre bucsut mondott-e vendége a kapufélfának?

Egy hétre előre kifizette a szoba bérét s tetszése szerint mászkált össze-vissza, — mondotta az asszony Tinville polgártársnak. Ő bizony nem sokat tördött vele, mivel sohasem evett otthon, s mindössze két napja lakott nála. Azt sem tudta róla, hogy angol, míg el nem ment. Ugy gondolta, valami délvidéki francia lehet, mert hogy valami különös módon beszélt.

— A lázadás napján történt éppen, — folytatta az asszony, — sétálni akart és én azt mondtam neki, hogy nem igen tartom megbízhatónak az utcákat mostanában a hozzá hasonló, finom idegenek számára. Nagyon elegánsan öltözködött mindig. Felvilágosítottam arról is, hogy az éhhalállal küzdő párisi nép bizony kiporolja a hátát, ha felfingerli őket fényes ruhájával. Az angol azonban csak mosolygott. Egy cédulát adott ide és azt mondotta, hogy ha nem találna visszajönni, vegyem úgy, mintha megölték volna, és ha a Közbiztonsági Bizottmány kérdezősködni utána, csak mutassam fel bátran ezt a darabka papirost s majd meglátom, hogy semmi kellemetlenségem sem lesz, ha elolvassák.

Ugy beszélt, mint a vízfolyás, mert megijedt Merlin fenyegető tekintetéből és Tinville polgártárs fellépésétől. Tinville polgártárs szigorúsága közismert volt mindazokkal szemben, akik valami hibát követtek el.

Hanem a polgártársnőnek, Brogardné volt a neve, s a sógorának kocsmája volt Calais szomszédságában, — szóval, amint mondtam. Brogardné polgártársnőnek semmi sem nyomta a lelkiismeretét. A Közbiztonsági Bizottmány engedte meg neki, hogy szobákat adhasson ki, mindig hűségesen beszámolt a lakói érkezéséről és távozásáról. Legfeljebb azt lehetett volna a terhére írni, hogy egyik-másik bérlője többet

fizetett neki a lakásért annál az összegnél, mint amennyit rendesen kapni szokott, annyira megörült, hogy elkésett kissé a bejelentésével, s a bőkezű szállóvendég leírását, állását és nemzetiségét is következetesen elhallgatta.

Igy történt ez a legutóbbi angol vendég esetében is.

Foucquier Tinville, vagy Merlin polgártársnak azonban ezt már nem igen kötötte az orrára.

Azért meglehetősen megijedt mégis és felmutatta a papirlapot, melyet angol vendége hagyott nála.

Tinville gorombán tépte ki a kezéből, rá sem akart nézni. Golyóvá gyürte össze, Merlin azonban durva röhögéssel elkapta, kisimitotta a térdén és belepillantott.

Négy sor volt az egész, s valami vershez hasonlított, olyan nyelven azonban, amelyet Merlin nem értett meg. Kétségtelenül angolul.

Annál világosabb és érthetőbb volt azonban mindenki előtt az a kis rajz, melyet piros tintával rajzoltak a papir sarkába, s amely apró, csillagforma virágot ábrázolt.

Tinville és Merlin hangos káromkodásba tört ki. Azonnal Robespierre polgártárshoz vitték a cédulát, aki baljós mosolygással, felindultan szoritotta tiszta tenyerébe az összegyűrt, apró, ellenséges okmányt.

Robespierre nem káromkodott. Sohasem pazarolta hiába a szót, a papirdarabkát azonban ezüst tubákos szelencéje kettős fedele közé csusztatta, majd külön küldöncöt menesztett a Rue Corneillebe Chauvelin polgártásért, felkérve őt, hogy még aznap este tíz óra után keresse fel őt a volt Tuillériák palotájának tizenhatos számú szobájában.

Fél tizenegy órakor Chauvelin és Robespierre szemben ültek egymással Mária Antoniette egykori boudoirjában s a közöttük levő asztalon, éppen a fagy-

gyugyertya alatt, nagyon gyűrött és roppant piszkos papirszelet feküdt.

Persze, sok mindenféle mocskos kézen ment keresztül addig, amig Robespierre polgártárs makulátlan, fehér ujjai kisimitották és a volt nagykövet, Chauvelin szeme elé tették.

Ő azonban rá sem nézett a papirosra, sőt még a vele szemben levő halvány és kegyetlen arcot sem érdemesítette egy pillantásra. Lecsukta a szemét, hogy ne lássa a kis, sötét szobát, Robespierre könyörtelen tekintetét, a sáros falakat és a poros padlót. Valami hirtelen és fényes látomásban a londoni Foreign Office ragyogó szalonja és a királynői szépségű Marguerite Blakeney képe tűnt fel a szeme előtt.

Halotta a legyezők susogását, a selyemruhák zizegését s a tánczene zajos muzsikáját, majd üres nevetés és affektált hang ütötte meg a fülét, amely valami füzfaverset recitálgat ott, ugyanezt a füzfaverset, melyet Robespierre éppen most helyezett a szeme elé:

*Keresik arra, keresik erre!
Hiába minden, nincsen semerre.
Tán bizony a föld nyelte el?
Átkozott Vörös Pimpernel!*

Hirtelen felvillanás volt ez az egész. Egy kép, amelyet sebtiben vetett eléje az emlékezet, ami néha, egy röpke másodperc töredékének a tartamára kitörölhetetlen jeleneteket idéz elénk a saját multunkból. Chauvelin ebben a pillanatban, amig lecsukta a szemét, s magán érezte a Robespierre szurós pillantását, egy magányos sziklát is megpillantott Calais alatt, s hallotta, hogyan énekli ugyanaz a hang, hogy: *God save the King!* — hallotta, hogyan adnak sortüzet a muskétások, hogyan kiált fel kétségbeesetten Marguerite Blakeney és egyszerre újra átérezte a szörnyű megalázás és vereség éles és keserű fájdalmát is.

III. FEJEZET.

Chauvelin.

Robespierre nyugodtan várakozott. Nem volt sietős a dolga. Éjjeli bagoly létére szívesen ült volna itt akár hajnalig is, hogy gyönyörködjék benne, hogyan kinlódik Chauvelin néhány hónapnak fel-felkisértő emlékei között.

Semmi sem szerzett nagyobb örömet a tengerzöld Megvesztegethetetlennek, mintha olyan ember került a szeme elé, aki hiába küzd kétségbeesett helyzetében, és érzi, hogy valami láthatatlan cselszövény folytonosan szorosabban huzza a hurkot nyaka körül.

Lám most is, alig hogy meglátta, hogyan gyűrődik aggodalmas ráncokba Chauvelin sima homloka, s hogyan kapaszkodik az egykori nagykövet vékony keze idegesen az asztal szélébe, Robespierre oda lett a gyönyörűségtől, s székében hátra dőlve, szeretetreméltó mosollyal szólott hozzá:

— Egyetért velem ugyebár abban, polgártárs, hogy a helyzet türhetetlenné vált?

Miután pedig Chauvelin nem válaszolt, élesebb hangon folytatta:

— És az a legbosszantóbb az egészben, hogy régen a guillotine alá hurcolhattuk volna azt az embert, aki mindezeket elkövette, ha maga nem hibázta volna el olyan rettenetesen a mult esztendőben a dolgát.

Keményyé és élessé vált a hangja, mint a bárd, melyre olyan szívesen célzott mindenkoron. Chauvelin azonban még mindig csendben maradt. Igazán nem volt semmi mondanivalója.

— Chauvelin polgártárs, mennyire gyűlölhetsz azt az embert! — kiáltott fel Robespierre végre.

Csak ekkor törte meg Chauvelin a csendet, melyet, úgy látszik, sikerült magára erőszakolnia mostanáig.

— Gyülölöm is, — mondotta félreérthetetlen indulattal.

— Mért nem próbálja meg tehát, hogy a tavalyi csorbát kiköszörülje? — kérdezte tőle Robespierre nyájasan. — A Köztársaság szokatlanul türelmes és elnéző volt Önnel szemben, Chauvelin polgártárs. Közismert hazafiasságát vette figyelembe. Maga is tudja azonban, — tette hozzá jelentőségteljesen, — hogy a Köztársaságnak nincs szüksége olyanokra, akiket nem használhat fel saját céljaira . . .

Azután, mivel úgy látszott, hogy Chauvelin megint visszasüllyedt tompa hallgatásába, előbbi, rosszat sejtető nyájasságával folytatta:

— Ma foi! — Chauvelin polgártárs, — ha én az Ön helyében volnék, egyetlen percig sem haboznék, hogy bosszút álljak megaláztatásomért.

— De hát kínálkozott-e alkalmam erre valaha is? — tört ki Chauvelin, rosszul leplezett hevességgel. — Hát tehetek én egymagam valamit? Mióta nyíltan hadilábon állunk Angliával, nem mehetek oda, ha csak a kormány nem talál ki valami megbizatást számomra. Eleget morogtam és dühöngtem az állapoton, s mialatt az átkozott vörös Pimpernel ligája munkában volt és egyremásra szöktette el, tucatszámra, a guillotine zsákmányait, bizony sokat káromkodtam én is és sokszor csikorgattam a fogaimat. De hiába tettem, mert semmi komoly, határozott lépést sem vettem észre abban az irányban, hogy megfojthassuk ezeket az átkozott angol legyeket, amelyek örökösen itt zümögnek a fülünk körül.

— Ne feledje, Chauvelin polgártárs, — felelte Robespierre, — hogy a Közbiztonsági Bizottmány tagjai sokkal tehetetlenebbek Önnél. Maga beszél a nyelvükön, mi azonban nem. Ismeri a szokásaikat, az észjárásukat és azokat a fortélyokat, amelyeket alkalmazni szoktak, nekünk pedig mindezekről még csak sejtelmünk sincs. Ön nemcsak hogy látta ennek az

átkozott bandának a tagjait Angliában, hanem beszélt is velük. Ismeri a vezérüket is. Mi ellenben nem.

Az asztal fölé hajolt és kutatóan nézett az előtte levő vékony és sápadt arcba.

— Ha megmondaná ennek a vezérnek a nevét, ha leírná őt nekünk, sokkal könnyebben foghatnánk rögtön a munkához. Pedig csak önön áll, hogy megnevezze és meg is fogja nevezni őt, Chauvelin polgártárs.

— Lehetetlen, — felelte Chauvelin makacsul.

— Eh! Én tudom, hogy megnevezhetné! Ám legyen. Megbocsátok a hallgatásért. Azt szeretné, ugye, hogy maga arassa le győzelme gyümölcsét és egyedül állhasson bosszút. Én ezt nagyon természetesnek találom. De a saját biztonsága érdekében figyelmeztetem, polgártárs, ne éljen vissza a titkával. Feltéve, hogy ismeri azt az embert, keresse fel őt újra és csalogassa ide, Franciaországba! Szükségünk van reá — a nép kívánja a fejét, értse meg. S ha a nép nem kapja meg azt, amire vágyik, haragja azok ellen fordul, akik csupa dacból megtagadták, hogy kiszolgáltassák neki a megkivánt zsákmányt.

— Értem, polgártárs. A saját és a kormánya biztonsága egyaránt sokban függ attól, elfoghatják-e a vörös Pimpernel, — válaszolta Chauvelin szárazon.

— És az Ön fejének biztonsága is, Chauvelin polgártárs, — vont a le Robespierre a végső következtést.

— Mintha bizony nem tudnám eléggé! Már pedig nyugodtan elhiheti nekem, polgártárs, mennyire igazam van, amikor azt mondom, hogy ezzel a magam részéről édeskeveset törődöm. Az a kérdés, hogy mivel lehetne Ön és a kormány a segítségemre, ha vállalkoznék reá, hogy azt az embert Franciaországba csalogassam?

— Mindennel, — felelte Robespierre, — feltéve, hogy határozott tervei és szándékai vannak.

— Természetes. Angliába azonban úgy kell bejutnom, hogy legalább is félhivatalos személyiség legyek. Semmit sem tehetek akkor, ha valami Isten háta mögötti helyen, álruhában kell rejtőzködnöm.

— Ezen könnyű segíteni. Tárgyalások voltak folyamatban a brit kormányval, amelyek az Angliában megtelepedett, békés francia polgárok biztonságára és jólétére vonatkoznak. Hosszas levélbeli huzavona után azt javasolták, hogy küldjünk át hozzájuk egy félhivatalos személyt, aki maga nézzen utána kereskedelmi és pénzügyi érdekeinknek. Könnyen átsegíthetjük ebben a minőségben, ha ugyan megfelelne ez a céljainak.

— Hogyne. Nekem csak köpenyeg kell, hogy elta-
karjam vele a céljaimat.

— Ez minden kívánsága?

— Na, nem egészen. Többféle tervem is volna, előbb azonban ki kell tapasztalnom, melyikben bizhatom tökéletesebben. Mindenekelőtt hatalomra van szükségem . . . Határozott, teljes, korlátlan hatalomra.

Nyoma se látszott a gyávaságnak ezen a cingár, feketeruhás férfin, aki szembe mert nézni a rettenetes jakobinus vezérrel, s kemény öklét határozottan tette az asztalra. Robespierre várt egy darabig a válaszával, élesen a másik szeme közé nézett, hogy kiolvassa belőle, vajjon nem rejtőzik-e valami önös, hátsó indok a komoly, összeráncolt homlok mögött.

Chauvelin azonban nem hátrált meg a tekintete elől, pedig a benne rejtőzködő, megnevezhetetlen borzadály minden más arcot elsápasztott volna Franciaországban, s így némi habozás után Robespierre nyugodtan jelentette ki:

— Katonai diktátori hatalommal ruházzuk fel minden francia városban, ahová utja vezet. A forradalmi kormány Angliába való érkezése előtt a Közbiztonsági Bizottmány alosztályainak parancsnokává fogja kinevezni. Ez azt jelenti, hogy a Köztársaság

biztonsága érdekében kiadott minden parancsának, bárminő természetűek legyenek is azok, kivétel nélkül engedelmeskedni tartozik minden ember.

Chauvelin gyorsan és meglepődötten felsóhajtott és nem is próbálta azt elrejtteni Robespierre előtt.

— Ügynökökre is szükségem lesz, vagy kémekre, ha így jobban tetszik, na meg pénzre is, természetesen.

— Rendelkezésére áll minden. Kitünő kémiszolgálatot tartunk fenn Angliában, amely már eddig is nagyon sok hasznot hajtott nekünk. Az ország középső részén ugyancsak nő az elégedetlenség... Emlékezzék vissza a birminghami zendülésre! Nos, ez a mi kém-szervezetünk munkája volt. Aztán ismeri Candeillet, a színésznőt is. Sikerült befurakodnia azokba a körökbe, amelyeket liberálisoknak neveznek odaát. Ha jól tudom whig-eknek hívják őket. Bolondos név ugye? Nálunk parókát jelent, azt hiszem. Nos, ez a Candeille kisasszony egyes whig klubokban előadásokat rendezett Páris szegényei javára és meglehetősen sok hasznot hajtott nekünk.

— Az asszonyok rendszerint nagyon használhatók az effajta ügyekben. Fel fogom keresni Candeille polgártársnőt.

— S amennyiben tényleg a kezére jár, azt hiszem, a legcsábítóbb díjazást ajánlhatom fel neki, amit csak megkívánhat. Hiszen a megtettesült hiúság ő is, mint valamennyi asszony! — tette hozzá, miközben elragadtatva gyönyörködött körmei zománcos ragyogásában. — Van egy üres hely a Molière színháznál. Vagy, ami még ennél is vonzóbb volna; gondoljunk csak a tervezett nemzeti ünnepélyre és az új válásra, hiszen még nem választottuk meg az Ész Isten-nőjét. Istennő képében szerepelni, — körmenet, színháték és a többi! Ez volna neki a legmegfelelőbb ki-tüntetés. Mit szól hozzá?

— Köszönöm, polgártárs, — felelte Chauvelin nyugodtan. — Mindig reméltem, hogy eljő a nap egy-

szer, amikor a forradalmi kormány ismét igényt tart a szolgálataimra. Elismerem a tavalyi hibámat. De hát az az ánglius nagyon ravasz ember. Amellett okos is, és nagyon gazdag. A pénze mentette meg a multkor is, mert a korrupció és a megvesztegethetőség ugyancsak virágzik Párisban és a partjainkon. Abban a pillanatban csuszott ki a körmeim közül, amikor azt hittem, hogy egészen biztosan a markomban tartom. Beismerem mindezt és rajta leszek, hogy kiköszörüljem a tavalyi csorbát és... nincs is több megbeszélni valóm. Készen vagyok az indulásra.

A köpenye és kalapja után nézett, s nyugodtan igazította meg a nyakkendője csokrát. Robespierre azonban visszatartotta még egy pillanatra. Ez a betegidegzetű piperkőc továbbra is gyönyörködni akart a társa vergődésén.

Chauvelinben mindig bizott és nagy volt előtte a becsülete. Külügyi szolgálatainak felbecsülhetetlen hasznát látta a forradalmi kormány az európai háboru előtt és azután is. Valamikor tagja volt annak a kerülhetetlen decemvirátusnak is, amely Robespierrel az élen az állatiasság törvényei szerint kívánta kormányozni Franciaországot.

A tengerzöld Megvesztegethetetlen azonban ráunt azóta már Chauvelinre, később pedig azon igyekezett, hogy félretolja, hiszen Chauvelin csipős nyelvű és ügyes férfiu volt, aki ezenfelül az önzetlen hazafiaság erényeivel is ékeskedett, amelyeknek Robespierre szemmel láthatólag hijával volt.

Az állandóan alkalmatlankodó vörös Pimpernel elfogatása ügyében elszenvedett kudarcai teljessé tették Chauvelin bukását. Senki sem bántotta ugyan, de évekig tespedni hagyták a sötétségben. Ott tartott már, hogy nemsokára tökéletesen elfelejtik.

Ezuttal nemcsak arról volt szó, hogy a nép kegyét visszaszerezhesse, hanem arról is, hogy hatalmat kapjon a kezébe, amit, tekintettel a kitüzött célra, maga

Robespierre sem tagadhatott meg tőle. A tengerzöld Megvesztegethetetlen azonban még mindig irigykedett reá és féltékenységében nem engedhette meg neki, hogy tulságosan hamar örülhessen a diadalának.

Kell valami, ami világosan a szeme elé tárja, hogy eszköz csupán, és állandóan a feje felett lebeg a Mester mindenható keze.

— Nem is említette, hogy mekkora összegre lenne szüksége, Chauvelin polgártárs, — mondotta a tengerzöld Megvesztegethetetlen, s bátorítólag mosolygott hozzá. — A kormány nem kívánja korlátozni, és azt akarja, hogy sem tekintélyben, sem pedig az anyagiakban ne szenvedjen hiányt.

— Jól esik hallanom, hogy a kormány ilyen végtelenül gazdag, — jegyezte meg Chauvelin szárazan.

— Ó, a legutolsó pár hét nagyon sok bevételt hozott, — felelte Robespierre, — néhány millió frank értékű pénzt és ékszert sikerült elkoboznunk az emigráns royalistáktól. Talán emlékszik még az áruló Marny Juliettere, aki Angliába szökött ki a minap? Helyes. Nos, egyik legkiválóbb kémünk az anyja ékszereit fedezte fel s hozzá még nagy csomó aranyat fedezett fel egy boulogne-i pap, bizonyos Foucquet abbé gondozásában, aki, ugy látszik, odaadó hive volt a családjának.

— Csakugyan? — kérdezte Chauvelin közömbösen.

— Embereink lefoglalták az ékszert és az aranyakat, ennyi az egész. A pappal nem tudom, mit csináljunk. A boulogni halásznép rajong érte, s elvégre akár mikor elfoghatjuk, ha a guillotine ráéhezik ősz fejére. De az ékszerek nagyon értékesek. Van közöttük egy történelmi nevezetességű nyaklánc, amely megér legalább egy fél milliót.

— Azt is megkaphatnám? — kérdezte Chauvelin. Robespierre elnevette magát és vállat vont.

— Említette azt is, hogy a Marny családé volt, —

folytatta az egykori nagykövet. — Juliette Marny ezidőszerint Angliában tartózkodik. Szeretnék találkozni vele. Nem láthatok a jövődőbe, de úgy érzem, hogy ennek a történelmi nevezetességü nyakláncnak még hasznát vehetem. Különben tegyen úgy, ahogy a legjobbnak látja, — füzte hozzá újra közömbösen. — Egy uj eszme suhant át az agyamon a beszéde közben, ennyi az egész.

— Hogy megmutassam, mennyire megbizik a kormány Önben, Chauvelin polgártárs, — válaszolta Robespierre tökéletes udvariassággal, — személyesen járok utána, hogy a Marny-nyakláncot feltétlenül szolgáltatassák ki önnek, és emellett ötvenezer frankot nyujtsanak át angliai kiadásaira. De ebből is láthatja, — füzte hozzá nyájasan, — ez alkalommal nem számíthat többé bocsánatra, ha ismét kudarcot vall.

— Nincs is szükségem rá, — felelte Chauvelin szárazon s megelegedett sóhajjal kelt fel székéből, örülve, hogy a négyszemközti beszélgetés véget ért valahára.

Robespierre azonban, aki szintén felemelkedett ültéből, néhány lépést tett Chauvelin felé. Valamivel magasabb volt az egykori nagykövetnél. Ösztövé és sovány alakja, melyet merev tartása még fokozott, a gyertya bizonytalan fényénél félelmesen magasodott a másik feje fölé. Halványzöld kabátja, világosszöke haja, fehérenemüje vakító fehérsége, különös, szellemzerű hatást kölcsönzött a megjelenésének.

Chauvelinnek kellemetlen borzongás futott végig a hátgerincén, mikor Robespierre a maga megsokkott udvarias és finom modorában vállára tette hosszú, csontos kezét.

— Chauvelin polgártárs, — mondotta a tengerzöld Megvesztegethetetlen, bizonyos komoly ünnepélyességgel, — úgy veszem észre, hogy ma este ugyan csak hamar megértettük egymást. Kétségkívül tisztában van vele, hogy miféle lehetőségeket rejt magában

a felszólításom. Említette, mennyire bizott benne, hogy a forradalmi kormány módot és alkalmat nyújt hozzá, hogy kiköszörülhesse a tavalyi csorbát. Én a magam részéről szintén vártam erre az alkalomra. Vártam, mivel kissé talán mélyebben látok a szívébe, mint a kollégáim. Nemcsak azt látom ott, hogy mennyire lelkesedik a francia népért, hanem valami halálos gyűlöletet is egy férfi iránt, az ismeretlen és titokzatos angol férfi iránt, aki a múlt évben ügyesebbnek bizonyult Önnél. Azt hiszem, a gyűlölet élesebb és messzelátóbb a hazaszeretetnél, javaslatot tettem tehát a Közbiztonsági Bizottmánynak, hogy nyújtson módot a bosszujára kielégítésére. Angliába megy hát, ellátva mindennel, ami a tervei sikeres keresztülviteléhez szükséges, hogy személyes bosszuját kitölthesse. A forradalmi kormány ellátja pénzzel, utlevéllel, még őrséggel is, azonkívül szabad rendelkezésére bocsátja kémeit és ügynökeit. Szinte korlátlan hatalommal ruházza fel. Nem keresi az indokait s nem kíváncsi a szándékaira sem, amíg sikerre vezetnek. Azonban akár a magánbosszu, akár a hazafiság, akár bármiféle más indoka legyen a tetteinek, mi, itt, Franciaországban megköveteljük, hogy kiszolgáltassa számunkra azt az embert, akit országszerte Vörös Pimpernelnek hívnak! Élve adja át, vagy holtan, ha másképpen nem lehet, s minél több csatlósa kövesse őt a guillotine alá!

Pihenőt tartott. Kezei még Chauvelin vállán nyugodtak. Halványszürke szeme delejes erővel meredt a másikéba. Chauvelin azonban meg sem mozdult, termékeny agya már a tervei kivitelével foglalkozott. A félelemre nem volt hely a szívében, s minden remegés nélkül várta Robespierre szónoklatának csatánóját.

— Sejti ugye, Chauvelin polgártárs, — jelentette ki végül ez utóbbi, — mi mondani valóm van még? A forradalmi kormány alkalmat ad arra, hogy a hibáját jóvá tegye, de csak egyetlen egyszer. Ha megint

elhibázná, felingerelt hazája nem ismer majd könyörületet. Ha visszatér Franciaországba, vagy ha Angliában marad, ha Délre utazik, vagy Északra, Keletre, avagy Napnyugatra, ha keresztülussza az Óceánt, ha átszökik az Alpeseiken, bosszuálló népünk keze mindenütt reánehezedik vállaira. Másodszori kudarcára halálbüntetés vár: a guillotine itt, benn, Franciaországban, egy merénylet keze, ha másutt keresne menedéket. Vigyázzon hát, Chauvelin polgártárs. Ezuttal nincs menekvés, nincs még akkor sem, ha a leghatalmasabb földi zsarnok fogadná oltalmába, vagy, ha külön birodalmat teremt önmagának és annak a trónjára telepedik!

A vékony, csikorgó hang vészujtólag visszhangzott az apró, zárt boudoirban. Chauvelin nem válaszolt. Mit is felelhetett volna? Teljesen tisztában volt azzal, amit Robespierre olyan nyomatékosan eléje tárt már akkor, amikor merész terveit kieszelte.

Vagy ... vagy! ... Marguerite Blakeneyre gondolt és arra a borzasztó válaszutra, amely elé nem is egész egy éve állította őt.

Rendben van. Elvállalja a kockázatot. Ezuttal azonban nem fog kudarcot vallani. Sokkal kedvezőbb esélyekkel kél utra Angliába. Tudta, kivel áll szemben.

Merészen és szemrebbenés nélkül viszonzta Robespierre fenyegető pillantását, azután készülődött a távozáshoz. Kezébe vette a kalapját, magára kanyarította köpenyegét, kinyitotta az ajtót, kikukucskált a sötét folyosóra, hol messziről egy magános őr lépései váltak hallhatókká. Mégegyszer visszapillantott a szobába, ahol Robespierre, nyugodtan állva, még mindig őt figyelte, azután elsietett.

IV. FEJEZET.

A richmondi népünnepély.

Emberemlékezet óta nem volt ilyen szép a szeptember Angliában, ahol pedig a haldokló nyár utolsó napjai majdnem mindig gyönyörűek és napfényesek.

Különös, hogy rendkívüli, szinte sugárzó szépsége ellenére nincsen megfelelő szó erre az évszakra az angol nyelvben.

Nevezzük hát szükségből «*fin d'été*-nek, magyarul nyárutónak, amely kifejezés alatt azonban nem a nyár végét, hanem egy kedves, jó barát halogató elköszöntését kell értenünk, egy olyan jó barát tétovázását, aki tudja ugyan, hogy válnia kell tőlünk, de azért mégis szívesen lopna el egy-egy napot, sőt, ha lehet, akár egy hetet is az idejéből, csakhogy maradjasson, aki állandóan szívesen tölja ki a bucsu keserves perceit és addig is tömegestül ontja szemünk elé mindazt, ami csillogó és kívánatos benne, s amiért a távozását legjobban sajnáljuk.

Igy ontotta a távozó nyár palettája pazar színeit az erdőkre és folyópartokra 1793-ban is! Halovány arannyá változtatta a nyárfák éretlen, zöld színét, a tölgyeket meleg barnásvörös lombruhába öltöztette, s égetett szienra, meg rózsapiros foltokat hintett el a bükkösökben.

Még nyíltak a rózsák a kertek ölén. Nem a június rózsaszínű, vagy halványsárga virágai voltak ezek, nem a szégyenlős tea-, vagy kuszó-rózsák, hanem a nyárutó vérveres meg kaiszinbaracksárga virágai, melyeknek kunkorodó leveleit a korai dér csókolta haloványra. Még virultak a bibor klematiszok a védettebb helyek mögött s a dáliák is büszkén fitogtatták gazdag színeiket, üde szirmaikat az érett levelek borongós háttéréből, vagy valami ócska kerítésfal mohos kövei közül.

A richmondi népünnepélyt évről évre szeptember

végén tartották meg. A folyóparton ekkor lehetett leginkább az időben bizni s a napsugár még mindig eléggé erősen tüzött ahhoz, hogy az asszonyok vadonaturáj muszlin ruháikat, vagy világos, bokorugró szoknyáikat mutogathassák. A száraz, kemény talaj szinte kínálkozott a sétára meg sátorverésre. Különösen sok sátrat vertek ebben az esztendőben. Mintha az egész világ bűvészei és csepürágói itt adtak volna egymásnak találkoztót. Egyik fekete volt, mint az ördögfiók, a másik sima, sárga képü, hogy szinte azt hihette volna róla az ember, hogy puddingból, sáfrányból, tojásból, vagy más efféle sárga anyagokból szerkesztették.

Valamelyik sátorban kicsi és nagy fekete, barna, meg tisztafehér, szóval mindenféle ebek produkálták magukat nyaktörő mutatványaikkal. Nincs olyan jó keresztény, aki a hátgerince veszélyeztetése nélkül utánozni merné ezeket a mutatványokat. Egy másik sátorban pedig valami fonnyadt képü ember tollszárakat, sétatálcákat, ércpénzt és csipkezebkendőket tűntetett el a levegőben.

Gyönyörű enyhe idő volt. A közönség a gyepen heverészve hallgatta a zeneszót, s gyönyörködött az üde pázsiton táncoló gyermekekben.

Az uri nép még nem érkezett meg, az alsóbb néposztály azonban korán megebédelt, hogy minél több vidám, tréfás órát élvezhessen végig azért a hat pennys belépődijért, amelyet a kapuknál szedtek tőle.

Annyi minden látnivaló kínálkozott itt! A gyepen fazékjáték, meg fogócska járta, két ringlispil keringt szüntelenül, s tekepálya is volt. Egyik helyen majmok hancuroztak, másutt medvék járták a medvetáncot. Volt ott egy kövér asszonyság is, akinek a derekát három jól megtermett ember sem érte volna körül, meg egy sovány ember, akinek akármelyik asszony karperece bő lett volna nyakravalónak s a harisnyakötője ugyancsak lötyögött volna rajta, ha őv helyett csatolja a derekára.

Kifestett arcu törpék sétáltak bohókás komolysággal, s az óriás felől az a hir szállongott, hogy egyenesen Oroszországból került ide.

A gépek által mozgatott játékok is hatalmas vonzó erőt gyakoroltak. Dobj egy pennyt egy szekrény nyílásába s táncoló és hegedülő bábu ugrik ki belőle. Bűvös malom is volt, ahol egy másik rézdarabért kócos, öreg és ráncos képű kis alakok bággyadt menete húzódott vontatottan felfelé a malom bejáratához vezető lépcsőn, s a következő pillanatban fiatalon, vigan és előkelő ruhákba öltözködve bukkant elő ismét, hogy tánc lépésekben haladva lefelé a tulsó garádicson, végleg eltűnjék a nézők szeme elől.

A báméskodók legnagyobb tömegét vonzotta maga köré azonban s ezzel természetesen a legtöbb rézpénzt is zsebelte be — az a miniatűr bábszínház, mely a Franciaországban lejátszódó eseményeket mutatta be.

A furfangos alkotmány igazán meggyőzően utánozta a valóságot. A szinpad háttérében házak emelkedtek, s mögöttük vérvörös égboltozat. — Kissé nagyon is piros, — vélték egyesek, az okosabbak azonban hamarosan letorkolták őket, mondván, hogy a vak is láthatja, hogy naplementét kíván az a vörös szín ábrázolni. Később néhány aprócska alak vált láthatóvá. Nem voltak nagyobbak egy tenyérnyinél, s fejük, lábuk és karjuk fából készült. Nagyon szép babák voltak; szoknyából és nadrágból, kurta zekéből meg facipőből álló öltönyük azonban csupa merő egy rongy. Csapatostul tolongtak egymás hátán, s felemelt karokkal hadonásztak.

Az apró szinpad közepén dobogó emelkedett, melyen törpe faőrség sorakozott. Lábaiknál hosszukás deszkaalkotmány meredt derékszőgben az ég felé. Az egésztest vörös máz borította. A deszkaalkotmány tulsó felén miniatűr kosár hevert, a két oszlop között pici bárd lógott a magasban, amely csiga segítségével moz-

gott fel és alá a cölöpök rovátkái mentén. A beavattottak azt beszélték, hogy ez a guillotine hasonmása volna.

S csakugyan, ha valaki egy fél pennyst dobott abba a nyílásba, mely a fából ácsolt szinpad alatt ásirozott, a bábuk kézzel-lábbal hadonászva, izgatott tolongásba kezdtek, egyikük a dobogóra hágott s a facölöpök által közrevett deszkára hajolt. Ekkor egy skarlátvörös alak eloldotta a csigát, a kis kés a bábu nyakszirtjére hullott, s a bábu feje a tulsó oldalon levő kosárba gurult.

Ezután a szerkezet zümmögése közben a kerekék zörögni kezdtek. Az izgatottan hadonászó bábuk halálra dermedten állottak meg, s a lefejezett alak eltűnt a dobogóról, bizonyára azért, hogy kellő előkészítés után, újból végigjátszhassa ezt a szörnyü szinjátékot.

A látvány borzalmas volt és vonzó. A félelem lehellete suhant át a sátron, ahol ez a csodálatos gépezett működött.

Maga a sátor a terep elkülönített részén állott, meglehetősen távol a bejárástól, zeneszótól és vidám tolongástól, s fekete falain, óriási piros betűkkel ez a felírás ékeskedett:

«Adakozzunk Páris szegényeinek! Mentsük meg őket az éhhaláltól!»

A sátor belsejében időről-időre egy szürke ruhás nő vált láthatóvá, aki rövid séta után, hamarosan ismét eltűnt valami spanyolfal féle alkotmány mögött. Később hirtelen megint megjelent. Ócska, himzett tarsolyt tartott a kezében, s a nézők közé furakodva, szintelen hangon ismételte:

— Adakozzunk Páris szegényeinek! Mentsük meg őket az éhhaláltól!

Szép, fekete szemei voltak, csak kissé ferde vágásuak, ami bizonyos kellemetlen kifejezést kölcsön-

zött az arcának. Ennek ellenére tagadhatatlanul csinosnak lehetett mondani, s főleg ez volt az oka annak, hogy nem hiába forgolódott a közönség soraiban, mert a legtöbb férfi benyult a nadrág zsebébe, hogy néhány rézpénzt vessen a himzett tarsolyába.

Furcsa hangsulyozással beszélt s kiejtése is rávált a francia származására. Ez valószínűvé tette, hogy csakugyan honfitársai javára kéreget. Meghatározott időközökben a sarokba tölték az egész gépezetet s ilyenkor a szürke ruhás nő a dobogóra lépett és boldog dalocskákat énekelt valami idegen nyelven. Senki sem értette meg, mit dalol.

«Il était une bergère, et ron et ron petit patapon» . . .

Mindez nem volt valami kedélyes multság, s végig borzongatta az érdeemes richmondi parasztok hátát, akik feleségeikkel, vagy babáikkal jöttek ide, hogy mulassanak a látnivalókon, s ezért ugyancsak örült, aki kiszabadult ebből a szomorú sátorból a napsugárban fürdő, zsidongó sokadalomba.

— Istók ugyse! Szinte a hideg rázott tőle, — vélte Polly, a folyóparti Harang kocsmá takaros szolgáló lánya. — Osztán kereken kimondom azt is, szeretném tudni, hogy jutunk mi becsületes angol voltunk ellenére hozzá, hogy keservesen megkeresett filléreinket azokra a barmokra herdáljuk odaát! Azt mondják, hogy éhen vesznek? Hát mi etessük a gyilkost, amikor ölni készül? — tette hozzá ellenállhatatlan paraszti észjárással. — Gyerünk, nézzünk inkább valami vigabb dolog után.

S anélkül, hogy megvárta volna, vajjon követi-e valaki, a térség derültebb része felé indult. Vörös képű matróz loholt a sarkában, aki szemmeláthatóan szerelmes volt belé.

Háromra járhatott az idő, s lassanként az urak is szállingózni kezdtek. Lord Anthony Dewhurst volt az első, aki minden csinos leány állát megcsipkedte. Ké-

sőbb a főuri nők is megérkeztek, s a pompás brokát ruhák meg a bársonnyal és puha marabuvával diszitett Charlotte kalapok, melyek nagyszerűen illettek az alóluk kikandikáló csinos arcocskákhoz, lánggra gyújtották az alsóbb néposztály asszonyainak szívét.

Egy percig sem szünt meg a hangos terefere s néha egy-egy élesebb francia szó vált világosan érthetővé. Hiszen nagyon sok francia ur és hölgy volt itt, akiket messziről fel lehetett ismerni sötétebb és kevésbé diszes ruháikról.

De azért így is nagy urak voltak ezek. Hercegek meg a hercegnők és grófnők, akik azért szöktek át Angliába, mert féltek, hogy megölik azok az ördögök, ha otthon maradnak. Richmond különösen teli volt velük ebben az időben, mert úgy a trónörökösi palotában, mint a Sir Percy és Lady Blakeney nagyszerű otthonában egyformán szívesen látott vendégek voltak mindenkoron.

Ni, amott meg Sir Andrew Ffoulkes közeledik a feleségével! Olyan csinos és olyan bájos ez a kis asszonyka legujabb divatu ruhájában, mint valami kínai porcellánbaba. Barna haja puha hullámokban borul a homlokára s nagy, mogyorószínű szemei őszinte csodálattal csüggnek mellette haladó férjeurán.

— Nem csoda, ha bolondul utána, — sóhajtotta a kis Polly, miután hajbókolva köszönt önnagysága előtt. — Micsoda bátor tetteket követett el érte! Ő szabadtotta meg azoktól a gyilkos franciáktól s ő hozta át ide, Angliába, anélkül, hogy a haja szálát is meggörbithették volna. Hát bizony ugyancsak meg kellett küzöldnie érte! Legalább is azt beszélik. Nem igaz Jezzard Tamás?

Igy szólt és kihívóan nézett végig szelid kinézésű gavallérján.

— Mán pedig, — felelte Tamás, nála egészen szokatlan hévséggel, hogy a leány szemeiben incselkedő fitymáló pillantást visszaverje, — nem ő volt az, aki

megmentette. Te is jól tudod ezt, Pollykám. Sir Andrew Ffoulkes is derék ember, erre akár megesküszöm, de hát azért még sem ő birkózott meg azokkal a békefaló gyilkosokkal, hanem a Vörös Pimpernel, aki a legkülönb hős ezen a világon.

Ekkor, minthogy a nemzeti hős nevének említésére újabb lelkes felvillanást vélt az imádott nő szemében felfedezni, melyet azonban semmi szín alatt sem könyvelhetett el a maga javára, némi duzzogással füzte még hozzá:

— Ez a Vörös Pimpernel azonban nagyon csunya fickó, azt mondják, s ez az oka, hogy sohasem mutogatja magát. Híre jár, hogy még a varjak sem szenvedhetik a képit, s nincs olyan francia, aki másodszor is rá merné vetni a szemét, olyan ocsmány az ábrázatja. Azért is engedik ki mindig a határokon, hogy ne kelljen újra meglátniok.

— No hát akkor ugyancsak sok bolondot fecsegnek össze-vissza, — replikázott Polly, csinos vállait vonogatva. — De ha igaz volna ez a pletykálkodás, mért nem megy át kend is Franciaországba a Vörös Pimpernellel együtt? Jót állok érte, hogy egyetlen egy francia sem volna kíváncsi még egyszer a kend fizimiskájára.

Hangos nevetés üdvözölte ezt a kifakadást. Időközben ugyanis néhány ismerős csatlakozott a fiatal párhoz és együtt lökdösődtek a zenekar körül. Egy részük leült, mások állva maradtak, s elhatározták, hogy mindent végig néznek a richmcndi vásáron, amit csak egy nap alatt látni lehet. Itt volt Johnny Cullen, a twickenhami fűszeres segédje, meg Ursula Quekett, a pék leánya s kívülök ugyszólván mind az egész környék.

Elértették a tréfát, de a Polly megjegyzését azért erősnek tartották egy kisé. Pollynak azonban kétszáz font vagyona volt, amit a nagyanyja hagyott reá, s a nagy vagyon roppant megnövelte szépsége és okos-

sága hírét, ami kétségen kívül nem esett volna meg vele, ha egy fityingje sem lett volna.

Pollynak azonban nemcsak vagyona, de jó szive is volt. Örömet kötődött a szoknyája körül lebzselő Jezzard Tamással, akinek könnyü behódolása bizonyos mértékig elbizakodottá tette, midőn azonban látta a fiu arcán, hogy mennyire imádja, s hogy milyen rosszul esett neki a csufolódása, rögtön felülke-rekedett a jobb érzése. Maga is belátta a megjegyzése tulságos gunyosságát, s enyhíteni óhajtván rajta, tréfás szavaival azon módon balzsamot hintett a tisztességes paraszt legény megsértett hiúságára:

— Teringettét, Tamás, ne vágj olyan keserves képet, mint a fancsali feszület! Inkább ismerd be te is, hogy fene módon furcsán állunk avval a Vörös Pimpernellel! — Majd a többiekhez fordult, mintha csak a legény vitatni kívánta volna az ellenkezőjét. — De hát miért is nem gondoskodik róla, hogy kedve szerint megbámulhassa az ember? Akik meg ismerik, azok senkinek sem akarják elárulni. Lucy, a Lady Blakeney belső szobalánya mondta nekem, hogy az a kisasszony ismeri őt, aki nemrégiben került a kastélyba. Holnap lesz két hete, hogy ez a leány átszökött Franciaországból valami urfélével, akit mosszió Deroulédenek hívnak. Mind a ketten látták a Vörös Pimpernel, sőt beszéltek is vele, hiszen ő mentette át őket onnan tulról, a francia partról. Én bizony nem tudom, miért is titkolóznak olyan nagyon? . . .

— Titkolóznak? . . . de hát mit titkolnak? . . . — kérdezte Johnny Cullen, a fűszeressegéd.

— Azt, hogy ki a Vörös Pimpernel?

— Talán nem is él igazában? — vélte Clutterbuck apó, a János evangélistáról elnevezett templom sekrestyéje.

— Amint hogy nem is él, — tette hozzá fontoskodó hangon. Szerelmes volt a mondásaiba s apránként ismételtette, mielőtt teljesen elkészült volna ve-

lük. — Hát ez az. Biztosíthatok róla mindenkit. Lehet, hogy nem is egzisztál.

— Mit akar ezzel mondani Clutterbuck apó? — kérde Ursula Quekett, mert tudta, hogy az öreg szeret mesélni a látomásairól és a fiával óhajtván elvéteni magát, szívesen hízelt a gyengéinek.

— Nem egzisztál, ennyi az egész, — jelentette ki Clutterbuck apó lassu ünnepélyességgel. Aztán észrevéve, hogy mennyire felcsigázta a környezete kíváncsiságát, kevésbé homályos beszédmodorba csapott által.

— Ugy értettem, amit mondtam, hogy nem azt kell kérdeznünk, ki is az a misztikus Vörös Pimpernel, hanem azt, hogy ki is volt hát az a szcrencsétlen uriember?

— Csak nem hiszi tán? ... — kiáltott fel a kis Polly indulatosan, végtelenül alacsony észjárásának érezvén magát ezzel a magasan szárnyaló, ünnepélyes beszédmodorral szemben.

— Mán pedig, — felelte Clutterbuck apó még ünnepélyesebben, — nemcsak hogy hiszem, de az az igaz, hogy a Vörös Pimpernel ma már nem létezik, az az igaz, hogy a franciák már régen lefejezték, nem férhet viszont kétség hozzá, hogy a neve örökre élni fog a költők ajkán, akik a tetteit éneklék meg.

Clutterbuck apó boldog volt, ha a költők műveiből idézhetett, de sohasem nevezte meg őket. Megelégedett azzal, hogy nagy általánosságban, mindig csak a „költőre“ hivatkozzék. Ennek ellenére, valahányszor olyan magas kifejezéssel élt, melyről teljes joggal fel lehetett tenni, hogy ezektől a nagy szellemektől származik, gépies mozdulattal és kellő ünnepélyességgel emelte meg mindig a kalapját, hogy lerójjja a tisztelet adóját a nagy szellemek iránt.

— Már érti, hogy a vörös Pimpernel meghalt volna, Clutterbuck apó? Hogy megölték volna azok a borzasztó franciák? Nem, nem! bizonyos, hogy maga sem így gondolja, — sóhajtott Polly szánakozva.

Clutterbuck apó a kalapjához emelte a kezét, két-ségkívül, hogy ismét azokhoz a misztikus költőkhöz folyamodjék; egy, a telek távoli sarkából idehangzó, harsány és elnyújtott nevetés azonban megakadályozta abbéli szándékában, hogy magasröptü gondolatainak megint hangot adjon.

— Szent Isten Ezt a kacagást hallottam már valahol, — szólt Quekettné, miközben minden szem a vidám nevetés irányába fordult.

Fél fejfel tulszárnyalva a körötte állókat, álmos pillái alól előkandikáló, lusta, kék szemeivel a gomolygó tömeget nézegetve, Sir Percy Blakeney állt ott egy jókedvű csoport központjaként. A kis csapat valószínűleg éppen most jött be a sorompókon.

— Szép szál ember, a mán bizonyos, — jegyezte meg Johnny Cullen, a fűszeressegét.

— De milyen! A főesküt is letenném rá! — sóhajtott Polly, aki határozottan érzelelni kezdett.

— Azt mondják a költők, — jelentette ki Clutterbuck apó nyomatékosan: — Nem rőffel mérik az embert!

— De szép ruhákkal sem, — toldotta Jezzard mester, aki nem helyeselhetett a Polly érzélgős sóhajlását.

— A méltóságos asszony is velük van! — kapta el a szót hirtelen Barbara, a kastélybeli szobaleány. — Én Istenem, de gyönyörűségesen szép is máma!

Csakugyan ígéző volt és sugárzott a fiatalságtól meg a boldogságtól. Marguerite Blakeney átjött a sorompókon, s a gyepszönyegen sétálgatva, a zenekar felé közeledett. Testhezálló ruhája valami fényes, zöld anyagból készült, s divatos szabása tökéletesen érvényrejuttatta nagyszerű termetét. A ruhájához illő, bársonyos, óriás Charlotte-kalap mély árnyékot vetett a homlokára s különös lágyságot kölcsönzött a vonásainak.

Kezeit hosszú csipkekesztyű fedte, s tompa arannyal átszőtt, átlátszó szalag csüngött alá a vállairól.

Szépségesen szép volt! A leggáncsoskodóbb krónikás sem tagadhatta volna ezt le. S minden ismerősenek szemébe tünt ezen a nyárutói délutánon fokozott bájosága. Szeretetreméltó szívélyesség ömlött el az arcán, amint ide-oda forgatta a fejét s vidám életöröm csillogott ellenállhatlan varázsu szemében.

Élénken beszélgetett a mellette sétáló fiatal leánnyal s boldogan nevetett közben.

— Ejh! Hiszen megtaláljuk Pált, sose féljen. Uristen . . . gyermekem, ne feledje, hogy Angliában vagyunk s ne féljen, nem fogják fényes nappal elrabolni ezen a zöld pázsiton.

A fiatal leány könnyedén megborzongott, gyermekes arcocskája sápadtabb lett egy árnyalattal. Marguerite barátságosan megszorította a kezét. Juliette Marny, aki csak nemrégiben jött át Angliába s akit ugyyszólván a guillotine bárdja alól szöktettek meg, nagy merészen, egy alkalmas pillanatban, alig bírta elhinni, hogy ő és a szerelmese szerencsésen túlestek már minden veszedelmen.

— Amott van monsieur Derouléde, ni, — szólt Marguerite rövid szünet után, s az egyik közelükben ácsorgó csoportra mutatott. — Jóbarátok között, amint látja.

A zöld gyepen egymás mellett álló két karsu, szép nő, akire aranyos reflekszeket, meg csillogó árnyakat szórt a ragyogó szeptemberi napsugár, olyan volt, mint valami gyönyörű szép festmény. Marguerite magas volt, a ruhája pompás, telistele drágábbnál drágább ékszerekkel s királynői büszkeséggel hordozta a boldog asszonyiség láthatatlan koronáját, Juliette viszont vékony és leányos, tiszta fehérbe öltözködve, puha szalmakalappal szép fürtein s szinte gyermekiesen fiatal arcán még láthatók voltak a kemény nyo-

mok, amelyeket az átélt, borzasztó szenvedések és azok a nehéz erkölcsi küzdelmek hagytak rajta, amelyekkel gyöngéd lelkének olyan korán kellett megküzdenie.

A jóbarátok egész tömege csailakozott hozzájuk nemsokára. Köztük Paul Derouléde, Sir Andrew és Lady Floulkes, majd a maga utánozhatatlan modorában Sir Percy lejtett feléjük a gyepen kezét finom szövethől szabott nadrágja zsebébe süllyesztve, széles válllaival, melyek mintha kizárólag arra termettek volna, hogy minél jobban érvényre juttassák ruhája nagyszerű szabását, szinte megfizethetetlenül drága csipkefodrokkal a csuklóján s a nyakán.

V. FEJEZET.

Sir Percy és Lady Blakeney.

Bármit mondjon is a látszat, Sir Percy nem változott a mézeshetek óta. Fiatal felesége valósággal elkápráztatta a londoni társaságot tudásával és szellemességével, férje pedig ma is egyike volt azoknak a bolygóknak, amelyek egymást törték körötte forogva, hogy minél inkább érvényre juttassák ragyogó megjelenését, mondásait és mosolygását.

Egyedül a barátai tudták, s azok közül is csak a legbensőbbek, hogy a Sir Percy kényelmes modora, félénk és ügyetlen viselkedése, félig oktan, félig cinikus nevetése alatt ott rejtőzik a gyöngéd és szenvedélyes szerelem boldogsága.

Azt, hogy Lady Blakeney szereti az urát, a vak is észrevehette, s London divatos és akkoriban meg lehetőségen léha köreiből az a rendkívüli jelenség nem egyszer képezte kíváncsi szóbeszéd tárgyát.

— Csodálatos, de való, hogy ez a divatos asszony valósággal imádja az urát! — ez volt róla az általános

vélemény abban a parányi világban, mely a Carlton House és Ranelagh körül jegecesedett ki.

Nem mintha Sir Percy Blakeney nem lett volna eléggé népszerű a szép nem előtt. Igazmondó krónikás létemre még sejtetni sem lenne szabad ilyen dolgot. Bizony készek lettek volna ezek a hölgyek minden boldomságra, midőn Sir Percy tréfás mondásai végigcsengtek a táncterem ajtajából annak legtávolabbi zugáig, vagy amidőn selyemköntöse és himzett mellénye adott tápot a pletykának és csodálkozásnak.

Lady Blakeney azonban egyáltalán nem törte magát ez után a könnyüvérű társaság után.

Régebben mindenki úgy tudta, hogy a férjét szolgálatkész és természetes céltáblául tekinti csipkelődő ötletei számára, sőt még nemrég is szívesen pattantott el egy-egy ártatlan nyilvesszót arra a megzavarhatatlan jó kedélyre, amely férjét ugyszólván sebezhetlenné varázsolta, mostanában azonban a londoni jó-társaság megszokott viselkedésével és előbbi magatartásával ellentétben, Marguerite ritkán jelent meg valamely estélyen vagy az operában a férje nélkül, következetesen elkísérte a lóversenyekre is, sőt egyik éjszaka... ki hallott ilyen szörnyüséget!... a gavotte-t is vele táncolta végig.

A társaság megbotránkozva csodálkozott ezen a viselkedésen s előbb valami újabb különcködést keresett Lady Blakeney hirtelen fellángolásában, végül is azzal vigasztalta magát, hogy ez a szeszély nem is lehet tartós, hiszen a Lady sokkal ügyesebb asszony, férje pedig sokkal tökéletesebb gentleman, semhogy ez a természetellenes állapot sokáig eltarthasson.

Időközben azt is észrevették az asszonyok, hogy ez a legális, nagy szerelem teljesen egyoldalú jelenség volt náluk. Senki sem állithatta, hogy Sir Percy udvarias közönyön kívül mással is viszonzta volna a felesége vonzalmát. Lusta szemei sohasem villantak fel, ha neje a bálterembe lépett és sokan tudni vélték, hogy

őladysége sok magányos napot volt kénytelen elszenvedni richmondi otthonában, mialatt az ura következetes, bár nem éppen lovagias szabályszerűséggel huzamosan távol tartózkodott a kastélyától.

Mindenkit meglepett, hogy megjelent a richmondi ünnepélyen, mert azt hitték róla, hogy most is Skóciában halászgat valahol, vagy Yorkshireben vadászik. Szóval, bárhol természetesnek találták volna a jelenlétét, csak itt nem, a felesége szoknyája mellett. Ugy lát-szik, maga Blakeney is érezte, hogy nem számítottak rá ebben a nyárutói sokadalomban, mert amint előresietett, hogy találkozzék a feleségével és Juliette Marnyval, s egy-egy meghajlással vagy fejbólintással fogadja a cselédsége meg a barátai köszöntését, szinte bocsátnatkérés ült az arcán, s valami kis szégyenkezés volt a mosolyában.

Margueritének azonban boldog kacaj tört fel a torkán, mikor észrevette, hogy férje feléje igyekszik.

— Oh, Sir Percy! — kiáltott vidáman. — Láttam már a csepürágókat? Esküszöm, hogy ennél vigabb és boldogabb tömeg nagyon régen nem került a szemem elé. Ha Juliette nem sóhajtozna és reszketne mellettem folytonosan, ez volna az életem egyik legszebb napja.

Szeretettel simogatta végig Juliette karját.

— Ne szégyenítsen meg, kérem, Sir Percy előtt, — dadogta a fiatal leány, félénk pillantást vetve az előtte álló elegáns gavallérra. Minden kutatása dacára sem bírta felfedezni ebben a hányaveti, hiu és előkelő pillangóban a tettek emberének áruló vonásait, azt a vakmerő kalandort, aki őt és szerelmesét a halálraítéltek kordójából szabadította ki.

— Tudom én, hogy örülnöm kellene, — folytatta mosolyogva, — hogy mindent el kellene felejtennem, csak azt nem, amivel önnek tartozom, a . . .

Sir Percy kacagása derékban törte ketté a félbenmaradt mondatot.

— Teremtő egy Isten! Mennyi mindenféléről nem

lenne szabad megfeledkeznünk! — kiáltotta hangosan. — Tóni épp az imént jegespuncsra vágyott s megígérte, hogy a föld alól is előteremti azt a bódét, ahol árusítják. Egy félóra alatt ő királyi fensége is megérkezik. Biztosíthatom róla, Juliette kisasszony, hogy ettől a pillanattól a pokol minden gyötrelmeit kell elszenvednem, hiszen Nagybritannia trónörököse mindig akkor szomjas, ha én nem kívánom az italt s viszont akkor jelenti ki, hogy elég az italból, ha kiszáradt inyem leginkább vágyik az enyhülésre . . . Higyje meg, mind a két esetben roppant szánandó alak vagyok.

— Sok csacsiságot fecseg össze-vissza, Sir Percy, — mondotta Marguerite vidáman.

— Kívánhatna tőlem egyebet öladysége ilyen forró és álmos délután?

— Jöjjön velünk s nézzük inkább a sátrakat végig, — szólott. — Halálosan kíváncsi vagyok a kövér asszonyra meg a sovány emberre, a malacfejű gyermekekre és a törpékre meg óriásokra is. Ime, monsieur Derouléde, — tette hozzá s a közvetlen mellette álló francia férfihöz fordult. — Fogja karon Juliettet s mutassa meg neki a bűvészeket. Fogadom, ugysis megunta már a társaságomat.

A vidám kis csoport szétszóródott. Juliette és Paul Derouléde nagyon szívesen sétáltak együtt és Sir Andrew Ffoulkes állandóan fiatal nejét kísérgette.

Marguerite egy pillanatra elfogta a férje pillantását. Senki sem volt hallási távolban körülöttük.

— Percy, — mondotta.

— Igen, szivem.

— Mikor érkezett haza?

— Hajnalban.

— Calaisból evezett át a csatornán?

— Nem, Boulogneból.

— Mért nem tudatta előre velem?

— Nem lehetett, szivem. Mikor a városba érkez-

tem, igazán csunya mód festettem. Nem mutatkozhattam előbb, amíg le nem mostam magamról a francia mocskot. Aztán ő királyi fensége rendelt magához kihallgatásra. Híreket várt de Verneuil hercegnőről, mert nekem jutott a szerencse, hogy Franciaországból átkisérhessem. Bizony jó ideig tartott, amíg teljesen kielégíthettem a kíváncsiságát, s így aztán semmi kilátásom sem lévén rá, hogy otthon találhatom, ide siettem... Reméltem, hogy találkozunk...

Marguerite szótlánul hallgatott egy darabig, de selyempipós lábaival idegesen topogott és ujjai a vállszalagja bojtjait szorongatták. Az öröm és végtelen boldogság sugárzása mintha hirtelen eltűnt volna az arcáról s a szemöldökei között mély ránc keletkezett.

Rövid és gyors sóhajtást hallatott, s a férje szeme közé nézett.

Az pedig jóindulatu, kissé talán gonoszkodó mosolygással tekintett vissza reá.

— Percy, — mondotta az asszony.

— Tessék, szívem.

— Borzasztó ez a folytonos aggodalom. A múlt hónapban kétszer volt odaát. Olyan könnyelműen játszik a fejével, mintha nekem semmi közöm se volna hozzá. Mikor elégeli meg már ezeket az örült kalandokat? Küszködjenek mások is egy kissé, mentsék meg az életüket maguk, amennyire az erejükből telik!

Izgatottsága folyton növekedett, hangja azonban suttogó maradt továbbra is. Még hirtelen, szenvedélyes felindulásában is gondosan vigyázott rá, hogy el ne árulja férje féltve őrzött titkát. Sir Percy nem felelt azonnal, hanem a szép női arcot nézte elmerülten, melyen mélységes, halálos aggodalom tükröződött ebben a pillanatban.

Azután megfordult s egy magános sátorra tévedt a pillantása. Éppen hatalmas hirdetményt szegeztek fel a bódé homlokzatára. A hirdetményben ez állt:

„Itt látható ama borzasztó guillotine sikerült hasonmása!“

A sátor előtt álló rongyosruhás férfi, frigiai sapkával fején s háromszinű kokárdával szive felett, lelkesen pergette a dobot és fáradhatatlanul kiabálta:

— Erre, erre, emberek! Gyertek és lássátok! Itt látható ama rettenetes guillotine nagyszerű és páratlan hasonmása! Százakat fal fel Párisban naponta! Erre, erre, emberek! Nézzétek meg, mi történik Párisban ebben a pillanatban!

Marguerite is követte Sir Percy tekintetét. Ő is észrevette azt a sátort, ő is hallotta a rekedt és egyhangu orditozást. Megborzongott, s mégegyszer kérőleg nézett a férjére. Annak az arcára azonban, bár látszólag hanyag és lusta maradt, most is épp úgy, mint előzőleg, valami határozott, különös vonás lopakodott. Ez a vonás megült a szájszögletén, s eddig észrevétlen, szigorú jelleget kölcsönzött az állkapcsának, karcu keze pedig, ez a kártyához, kockavetéshez meg léha piperéhez szokott, vékony és hosszú, divatos kéz, crőszakosan gyűrte össze megfizethetetlenül értékes michelini csipkés mellfodrának hullámait.

Ez a feszültség azonban csak egy pillanatig lett urrá rajta, a lélek titkos mélyén elrejtett szenvedély csak egy pillanatra suhant át ezen a hatalmas emberen. Mikor ismét a feleségéhez fordult, már megenyhültek vonásai, mosolygott, tökéletes, udvarias meghajlással emelte szájához az asszony ujjait, miközben megadta a választ a kérdésére is:

— Nem hagyhatok fel a csinyjeimmel addig, míg Ladységedben tisztelhetem a világ legszebb asszonyát, hűséges szívvvel, vagyis más szóval, míg meg nem halok.

IV. FEJEZET.

Segítsünk a párisi szegényeken!

A beszélgetésnek vége szakadt, mert a vidáman fecsegő barátok és barátnők csoportjai újból összevevődtek Marguerite és férje körül, s Marguerite nagyon vigyázott rá, hogy észre ne vegyék, milyen komoly dologról volt szó az előbb.

Bármennyire félt és borzadt a vakmerő kalandoktól, melyek miatt férje következetesen át-átruccant Franciaországba, a liga egyetlenegy tagja sem őrizhette volna több loyaltással a vezér titkát Marguerite Blakeneynél.

Olyan büszke volt a férjére, hogy szeretne volna kikiáltani az egész világnak, de továbbra is csak olyan gunyoros és lekicsinylő módon beszélt vele, mint házasságuk korábbi éveiben. Jól tudta, hogy ismerősei rögtön észrevették volna rajta a változást s bizonyára fürkészni kezdtek volna az ok után.

Szive mélyén szinte látni vélte, hogyan birkózik Percy Blakeney lelkében a szenvedélyes, vad és szinte az örültséggel határos kalandvágy az ő szerelmével. Tudta, hogy ezért a vágyért mindent feláldozna, fel, még az életét is, s nem merte megkérdezni, vajjon a szerelmét is odadobná-e érte martalékul?

Néhány hét óta kétszer volt Blakeney odaát, s valahányszor eltávozott, teljes bizonytalanságban hagyta afelől, vajjon látja-e még egyszer életében? Szinte csodálkozott a francia közbiztonsági bizottmány otrombaságán, hogy következetesen ki engedte siklani a gyűlöletes Vörös Pimpernel az ujjai közül. Még sem próbálta meg, hogy figyelmeztesse, vagy visszatartsa férjét. Midőn Paul Deroulédet és Juliette Marnyt sikerült átmentenie Franciaországból, őszintén örült mind a kettőjüknek és nagyon büszke volt reájuk, mivel Blakeney a számára olyan végtelenül drága életét kockáztatta értük.

Szerette Juliettet, nemcsak azokért a veszélyekért, amelyben Percy forgott a szöktetéskor, hanem azokért az aggodalmakért is, amelyeket neki kellett elszenvednie odahaza; ma azonban, az édes napsütés közepében, a föld, a nyár és az ég örömnépén valami örült félelem hatalmasodott el rajta hirtelen; gyűlölettel gondolt arra a vad, kalandos életmódra, amely annyiszor szakította el férjét az oldaláról. A Sir Percy udvarias, de határozott szavai lehetetlenné tették, hogy tovább beszélgesse erről a tárgyról, s a körülötte felhangzó vidám terefere is figyelmeztette rá, hogy féken tartsa a szívét, sőt még a szemét is.

Magányra vágyott, s az a távoli bódé, a lobogó plakát, meg a frigiai sapkás kikiáltó valami büvös vonzó erőt gyakorolt reá.

Ösztönszerűleg megindult arrafelé, s az ismerősök csoportja éppen olyan öntudatlanul, lassan követte őt. Sir Percy maga visszamaradt, mert valami mondani valója akadt Lord Hastings számára, aki éppen abban a pillanatban érkezett meg.

— Remélem, nem nézi meg azt a szörnyű mutatványos bódét, Lady Blakeney? — mondta Lord Anthony Dewhurst, amint Marguerite gépiesen megállott a sátor előtt.

— Magam sem tudom, — felelt erőszakolt vidámsággal, — de mintha mégis vonzana ez a helyiség. Remélem, ez még nem kötelez arra, hogy meg is nézzem, amit odabenn mutogatnak, — tette hozzá komolyan, s rámutatott a sátor bejáratán függő, rossz kézírással pingált cédulára:

«Mentsük meg Páris szegényeit az éhhaláltól!»

— Csinos leányt látna, aki dalokat ad elő, meg valami ronda bábjátékot, ami óraszerkezetre mozog, — magyarázta egy fiatalember a társaságból. — Különben sötét és szűk odu. Engem is kisértésbe hozott, de ugyancsak siettem kifelé.

— Uglátszik, én is beleestem a kisértésbe, —

szólott Marguerite könnyedén. — Engedjenek be, kérem. Szeretném meghallgatni azt a csinos hölgyet, a bábjáték azonban nem érdekel.

— Elkísérhetem én is? — kérdezte Lord Antony.

— Ne fáradjon, — felelte kissé türelmetlenül. — Kérem, bocsásson meg ezért a szeszélyemért, s várjon reám valahol, ahol legvigabban szól a muzsika.

Udvariatlanság lett volna ellenkezni a kívánsággal. Marguerite bucsut intett a tiltakozó fiatalságnak, s gyorsan besurrant a sátor bejáratát képező nyíláson.

Teátrális rongyokba öltözött férfi terpeszkedett a sátor bejárónál, jellegzetes piros sapkával a fején, s tüntetőleg rázott egy pénzeserszényt.

— Az éhező párisi szegények számára! — énekelte monoton orrhangon abban a pillanatban, midőn meglátta Margueritet és pazar öltözékét.

A sátor belseje sötét volt és szinte üresnek látszott a forró szeptemberi nap ragyogása és a gyepen szorongó tömeg zshivaja után. Hátul, az emelvényen az előadás mintha most ért volna véget. Néhány paraszt tartózkodott még benn, de az is izgett-mozgott, mintha kifelé készülődnek.

Mindenféle megjegyzések ütötték meg Marguerite fülét, midőn a kistömeg szétvált előtte, hogy átengedje a sorai között. Egy-két asszony hangosan csodálkozott a gyönyörű ruháján, s a többiek tiszteletteljesen köszönve hajbókoltak.

A bábjáték azonnal magára vonta a figyelmét. Nem találta olyan borzasztónak, mint ahogy elképzelte, mindössze a kis fabábuk s a cselekmény megdöbbentő groteszksége ötlött a szemébe.

Közelebb huzódott a színpadhoz, -hogyan jobban lásson, s a kifelé tóduló tömeg visszamaradt. Kíváncsi volt reá, mi lesz a véleménye?

— Ő ladysége is francia. — suttogetta valaki mel-

lette, — szeretné tudni, hogy csakugyan így megy-e odaát?

— Majd kiugrik a szeme! — mondotta egy másik hang csendesen.

— Szentséges Ur Isten! — kiabálta egy pirospozsgás leány, aki egy izgatott legény karjába kapaszkodott, — mán megint pénzért jönnek!

A sátor tulsó felén emelt dobogón különös, komor színekbe öltözött, fiatal nő karcsu alakja bukkan elő, akinek fekete csipkefőkötő volt a fején.

Margueritének ismerősnek tünt fel az arca, s azt látta is, hogy csipketarsolyt szorongat keztyüs kezeiben.

A leány láttára hanyathomlok menekültek a nézők. A richmondi parasztok szemmelláthatólag megijedtek a csipkés zacskótól. Érezték, hogy éppen eléggé megszarolták már az erszényüket, s végigfutott a hátukon a hideg arra a gondolatra, hogy még többet is fizessenek.

Mikor Marguerite hátrafordult, a nézőtér teljesen kiürült s a sötétruhás és csipkefőkötős lányon kívül, senkit sem látott az egész sátorban.

— Valami csekélységet a párisi szegények számára, Madame, — szólott az utóbbi, gépiesen előre tartva a csipketarsolyt.

Marguerite figyelmesen nézett végig rajta. Az arca, mely a házassága előtti, régen elmúlt párisi napokra emlékeztetett, határozottan ismerősnek tünt fel előtte. Kétségtelenül valami fiatal színésznő lesz, akit kiüldözött Franciaországból a rettenetes forradalom, mely annyi bánatnak és szenvedésnek volt már végtelen kuforrása. Az arca csinos, az alakja karcsu és elegáns és sötét mandulaszemeiben a csillogó, bus tekintet részvétet és szánalmat érdemelt.

Különös, hogy Lady Blakeney ennek ellenére visszataszítónak és kellemetlennek találta ezt a sötétruhás fiatal nőt; valami homályos sejtelem, amely

nek eredetéről képtelen lett volna magának számot adni, s amelyről érezte, hogy nincsen semmi jogosultsága sem, azt sugta neki, hogy szomorúsága csak tette-tett s a szegények érdekében elmondott kérő szóból minden belső érzés hiányzik.

Mindazonáltal erszényéből néhány aranyat dobott a terjedelmes, perselyformájú csipkezacskóba, szivélyes hangon így szólt:

— Remélem, elég siker kísérte fáradozásait, Madame. Kár, hogy a mi angol parasztunk bekötvé tartja manapság az erszénye száját.

A fiatal nő sóhajtva vont vállat.

— Ó! Madame, — felelte hódoló alázattal, — megtettem a magamét szegény honfitársaimért, nagyon nehéz azonban részvétet gerjeszteni errefelé a mi szerencsétleneink iránt.

— Ön, természetesen francia, — mondotta Marguerite, akinek feltűnt, hogy a nő hangsúlyozásán, bármily folyékony és helyesen beszélt is angolul, megérezte az idegen kiejtés.

— Akárcsak Ladységed, — felelte a leány.

— Megismert talán?

— Jöhet valaki Richmondba anélkül, hogy Lady Blakeneyt legalább látásból ne ismerné?

— Mi indította rá, hogy Richmondba jöjjön ezzel az emberbaráti megbizatással?

— Mindenüvé ellátogatok, ahol pénzt gyűjthetek erre a célra, mely annyira a szivemen fekszik, — felelte a francia nő változatlanul nemes egyszerűséggel és változatlanul komoly alázattal.

Nemesen és önzetlenül beszélt, ehhez nem férhetett kétség. Lady Blakeney úgy érezte, hogy ez a fiatal nő a legnagyobb részvétre érdemes, hiszen csinos, kedves és fáradhatatlan, nem olyan, mint a többi lányok, és ugylátszik, hogy egész életét az általa propagált önzetlen, emberbaráti célok szolgálatába állította. Mindenek ellenére, képtelen volt lerázni magá-

ról azt a különös bizalmatlanságot, mely a legelső pillanatban megejtette, azt mondta neki, hogy mindaz, amit itt lát, színpadias és valószerűtlen, ez volt az oka annak is, hogy a francia nő viselkedése egyenesen visszataszítónak tünt fel előtte.

Megpróbálta mégis, hogy kedves legyen hozzá és elrejtse modorának, szerinte, indokolatlan hüvös-ségét.

— Dicséretére válik az igyekezet, Madame, — mondotta kissé akadozva... — Madame? — tette hozzá később, mintegy kérdésképpen, hogy helyesen szólította-e meg?

— Candeillenek hívják, Desirée Candeillenek, — válaszolta a francia nő.

— Candeille? — kiáltott fel Marguerite élénken.

— Candeillenek hívják... csakugyan?...

— Igen... Candeille vagyok a Varietéből.

— Ó, akkor tudom már, miért volt olyan ismerős az arca az első perctől fogva, — mondta Marguerite ezuttal mesterkéletlen szívélyességgel. — Be sokszor tapsoltam önnek hajdanában! Én is színésznő voltam valamikor. St. Justnek hívtak, mielőtt férjhez mentem volna s a Molière-színházban játszottam.

— Tudom, — felelte Desirée Candeille, — s félig meddig reméltem is, hogy emlékezni fog rám.

— Persze! Ki is feledhetné el Candeillet?

— Ó, az már nagyon régen történt.

— Mindösze négy éve.

— A hulló csillag hamar lebukik a szemhatáron.

— Hulló csillag?... Miért?

— Választanom kellett a szökés, vagy a guillotine között, — felelte Candeille egyszerüen.

— Ne mondja! — kiáltott fel Marguerite őszinte részvétellel. Hirtelen fellángolásában, mely olyan jellemző volt reá, egyszerre elaltatta előbbi balsejtelmét, majd sutba dobta bizalmatlanságát is. Ez a nő valaha szintén színésznő volt, szenvedett és nyomorba

jutott, tehát minden igénye meg volt arra, hogy barátságába és pártfogásába fogadja őt. Kitárta a kezét Desirée Candeille felé, rákényszerítette magára, hogy a bámulaton kívül, ne érezzen egyebet ez iránt a fiatal teremtés iránt, akinek egész valója hősiezen viselt fájdalomról s nemes büszkeséggel hordott szerencsétlenségről beszélt.

— Nem is tudom, miért busitom a történetemmel, — mondá Desirée Candeille rövid szünet után, mialatt, szemelláthatólag, saját magával viaskodott. — Hiszen semmi érdekes nincsen benne. Százan is átszenvedték mindazt, amit keresztül kellett élnem. Ellenségekre tettem szert Párisban. A jó ég tudja, hogy hogyan történt. Sohasem bántottam meg senkit. A baj olyan könnyen jön Párisban manapság. Elég egy névtelen feljelentés, s következik a vizsgálat s a vád. Aztán menekülnöm kellett... hamis utlevellel... álruhában... megvesztegetések segítségével... végtelen kitartással... piszkosabbnál piszkosabb rejtekhelyeken meghúzódni... Ó, mennyi mindenfélén is mentem keresztül!... A megaláztatások minden kinjárt kellett elszenvednem... Ezer meg ezer inzultust állottam ki... Most mind eszembe jut!... Pedig nem volt gróf, még csak köznemes sem... Még ha hercegnő, vagy valami kirabolt urihölgy lettem volna!... — tette hozzá leplezetlen keserőséggel. — Hogy legalább az angol ifiurnak, akik széltében-hosszában a Vörös Pimpernel szövetsége nevéen tették híressé magukat, ügyet vetettek volna reám! Én azonban csak egy gyámoltalan, kis színésznő voltam, magamnak kellett tehát megtalálnom azt az utat, amelyen Franciaországból meneküljek...

— Végtelenül sajnálom, — mondotta Marguerite egyszerűen.

— Beszélje el azt is, hogyan boldogult később, amikor átjött Angliába, — tette hozzá, látván, hogy Desirée Candeille elmerült a gondolataiba.

— Eleinte még csak akadt szerződése, — válaszolta a francia nő. — Sadleréknél játszottam, majd Jordannénál a Covent Gardenben; az idegekre hozott törvény azonban minden kilátásomat tönkre tette. Nincs olyan igazgató, akitől ma szerepet kaphassak és így...

— És így? ...

— Ó! volt egy kevés ékszerem, s azokat adogattam el... Némi megtakarított pénzecském is volt, és abból éldegéltem egy darabig... Mikor a Covent Gardenben játszottam, jövedelmem egy részét néhány párisi szegény klub javára ajánlottam fel. A szívem vérzik az éhezőkért... Szerencsétlen emberroncok azok, akiket félrevezettek az önző demagógok... Nagyon fáj, hogy ezután nem segíthetek annyira rajtuk... csak a vásárokon dalolgotok, keresetem javát elküldöm azoknak, akik még nálam is szegényebbek.

Folyton növekedő izgalommal beszélt. Marguerite maga elé nézett s azokat a szerencsétleneket látta, akiket arra biztattak, hogy vért igyanak, holott sovány testük nem erre, hanem némi egészséges táplálékra vágyott. Marguerite teljesen elmerülve a gondolataiba, megfeledkezett korábbi előítéleteiről, s nem vette észre azt az álnokságot, amely a varieté egykori művésznője, szónokias deklamálásában megnyilvánult s az előadás kitervelt és szinpadias voltát.

Bármilyen sok csalást és árulást látott is életében, sokkal egyenesebb lelkű volt, és sokkal nagyobb bizalommal viseltetett mindenkivel szemben, semhogy hamisságot, vagy kétszínű beszédet tételezett volna fel bárkiben is. Így most is a nőt látta maga előtt csupán a nőt, akit gonoszul bántalmaztak, aki rengeteget szenvedett, és mégis megbocsátott azoknak, akik bánatot okoztak neki. Keserű szemrehányásokkal illette magát azért az ösztönszerű bizalmatlanságért, mellyel eleinte eziránt a nemes szívű és önzetlen leány iránt viseltetett, aki nekivágott egy idegen országnak, hogy

garasokra váltva fel tehetségét, kenyeret teremtsen s nyugodt fekvő helyet szerezzen azoknak, akiknek a saját szerencsétlenségét köszönhette.

— Mademoiselle, — mondotta melegen, — francia vagyok én is, s nagyon megszágyenit a nemesége, mely minden áldozatot meghoz azok iránt, akik az én rokonszenvemre talán még inkább igényt tarthatnának. Higyje el, nem a jóakaraton mult eddig sem, hogy nem róttam le kötelességemet éhező honfitársaimmal szemben úgy, ahogy illett volna. Szeretném tudni, miben lehetnék a segítségére? A pénzkérdéstől eltekintve, melyben teljesen számíthat rám, miben támogathatnám céljai elérésében?

— Nagyon kedves öntől, Lady Blakeney... — felelte habozva a másik.

— Nos. Mondja. Mi volna az? Látom, hogy forgat valamit a fejében.

— Nem tudom, hogyan is fejezzem ki magam? ... Azt beszélik, hogy jó hangom van... tudok néhány francia dalocskát is... az ilyesmi ujdonság Angliában... Ha ezeket a dalocskákat előkelő szalonokban énekelgethetném... talán...

— Természetes, hogy a legelső szalonokban kell fellépnie! — kiáltotta Marguerite lelkesedve. — Divatba fogom hozni, biztosítom. Fogadni mernék rá, nemsokára maga a walesi herceg öfensége kéri fel, hogy a Carlton Hauseban énekeljen... A tiszteletdíját megszabja jó magasra... a londoni társaság nemsokára hajba kap, hogy melyik teheti előkelőbbé önek az estélyeit... Igen!... Ez az... Meg kell alapítania a szerencsáját már csak azokért a szerencsétlen párisiakért is!... Hogy pedig minél előbb bebizonyítsam, mennyire komoly, amit mondok, kezdje meg a diadalmenetét holnap este nálam... Az én szalonomban... Legmegkapóbb dalocskáit kell majd dalolnia... Tiszteletdíj gyanánt 100 guineat ajánlok fel... Küldje

el ezt a legszegényebb párisi nyomortanyára, mint a Sir Percy és Lady Blakeney ajándékát.

— Végtelenül köszönöm Ladységednek, de...

— Csak nem utasítja vissza az ajánlatomat?

— Ó, nem. Ezer örömmel fogadom el... de... de... bizonyos, hogy meg fog érteni... hiszen nem vagyok még annyira öreg... — szólt Candeille és őszinteség rezgett a hangjában... — én... én... csak egy szegény, kis színésznő vagyok... s ha nincs senki, aki ezt a kis színésznőt megvédje az esetleges...

— Értem, — felelte Marguerite nemesen. — Az ilyen csinos leány nem járhatja maga a világot. Anyja van... nővére... vagy barátja... nemde?... és ennek is el kellene majd kísérnie?... Nos, kitaláltam?...

— Nem egészen, — felelte a színésznő keserűen. — nincsen anyám, még csak nővérem sem. A forradalmi kormány azonban végre — úgy tudom — megszánta azokat, akiket egykor olyan kegyetlenül kiüldözött, s megbizottat küldött át Angliába az itteni franciák védelmére.

— Értem.

— Belátták végre talán odaát, hogy a nyomorgó nép javának szenteltem életemet. Tény az, hogy a kormány angliai megbizottja nagyon érdeklődik irántam és a munkám iránt. Ez a megbizott megvédené, ha baj ér valahol... A magamfajta magányos lányokat könnyen érhetik a sértések különösen azok részéről, akik gentlemaneknek képzelik magukat... a francia megbizott ilyenkor köteles volna a védelmemre kelni...

— Értem.

— Hajlandó volna őt is fogadni velem együtt?

— Természetesen.

— Szóval megengedi, hogy bemutassam Ladységednek?

— Hogyne! Bemutathatja akármikor.

— Most is?

— Most?

— Igen. Éppen erre tart, hogy hódolhasson Ladységed előtt.

Desirée Candeille mandulaszemei Lady Blakeney mögé, a sátor bejárása felé szegeződtek. Rövid szünet állt be s Marguerite lassan hátrafordult, hogy megismerkedjék a francia megbizottal, akit a fiatal színésznő kérelmére éppen most hívott meg a lakásába.

S az ajtóban, tarka szövetek között, a háttérben a hasadékon beáradó napfény sugárözönével, Chauvelin feketeruhás alakja jelent meg Lady Blakeney megdöbbent szemei előtt.

VII. FEJEZET.

Előérzet.

Marguerite meg sem moccant, s egyetlen szó sem hagyta el az ajkát. Érezte, hogy két szempár mered reá, s minden erejét összeszedte, hogy el ne sápadjon és pilláinak egyetlen egy rebbenésével se árulja el azt a halálos ijedtséget, amely Chauvelin láttára, szinte megdermesztette a lelkét jéghideg leheletével.

Chauvelin pedig csakugyan ott állott előtte, megszokott, sötét ruhájában. Éles, szürke szemei, melyek most egy éve a calais-i sziklákról olyan könyörtelen gyűlölettel tekintettek le rá, ezuttal majdnem alázatos tisztelettel hódoltak meg előtte.

Különös, hogy mégis ösztönszerű félelemmel riadt vissza tőle. Mi oka lehetett rá, hogy többre érdekesítette ezt az embert, aki olyan kegyetlenül megbántotta holmi szánakozó, futó pillantásnál?

Chauvelin feltűnően mélyen és végtelen tisztelettel hajolt meg Marguerite előtt, s úgy oldalgott hozzá, mint valami elcsapott udvarló, aki meghallgatásért könyörög a királynője lábainál.

Marguerite ösztönszerűleg hátrahőkölt a közeledtére.

— Szóba sem áll velem, Lady Blakeney? — kérdezte Chauvelin alázatosan.

Marguerite nem akart hinni a füleinek, de nem bizott meg a szemeiben sem. Lehetetlennek tartotta, hogy valaki ennyire megváltozzék egy év leforgása alatt. Chauvelinnek még jobban összeaszott a teste tavaly óta, haja pedig, melyet soha sem rizsporozott, észrevehetően szürkülni kezdett.

— Menjek? — kérdezte Chauvelin némi szünet után, látván, hogy Marguerite nem is viszonzza a köszönését.

— Azt hiszem, legjobb volna, — felelte Marguerite hidegen. — Nem hinném, hogy lenne mondanivalónk egymás számára, monsieur Chauvelin.

— Hogy is volna? — felelte amaz nyugodtan. — A győztesnek és szerencsésnek rendszerint nincsen szava a megalázotthoz és legyőzöthöz. S bolond fővel mégis azt reméltem, hogy Lady Blankeney diadalában is megőrzött egy csipetnyi részvétet és bocsánatot számomra lelke mélyén.

— Nem hinném, hogy szüksége volna bámelyikre is, Monsieur.

— A szájalomra talán csakugyan nincsen, bocsánatára azonban minden bizonnyal igényt tarthatok.

— Megkapja, ha annyira vágyik reá.

— Utolsó baklövésém óta elég hosszú idő telt el hozzá, hogy feledhessen.

— Erre igazán képtelen volnék. Különben pedig eszem ágában sincs, hogy azzal a végtelen gonoszszaggal foglalkozzam, amelyet velem szemben tanusított.

— Csakhogy kudarcot vallottam vele, — erősítette amaz makacsul, — azonkívül nem is önt akartam én bántani.

— Azt akarta, akit szeretek, monsieur Chauvelin.

— Kötelességem szolgálni hazámat, ahogyan tőlem telik. Bátyjával szemben semmi ellenséges indulatot nem tápláltam. Különben is itt van, Angliában, s nem kell tartani semmitől sem. A Vörös Pimpernel pedig ugy sem érdekli Ladységedet.

Marguerite olvasni próbált az arcvonásából, s közböbs szemeiből igyekezett kihámozni, nem takarogat-e valamit a szavaival. Természetes ösztöne figyelmeztette rá, hogy ez az ember ma sem lehet egyéb ellenségnél, hiszen állandóan ellene ármánykodott mindenkoron. Ezuttal azonban olyan megtörtnek és aláztatosnak látszott, hogy megvetése a félelem utolsó maradványát is kiüzte a szivéből.

— Hozzá még abban a titokzatos halandóban sem tehettem kárt, — folytatta Chauvelin ugyanolyan aláztatosan. — Sir Percy Blakeney, — bizonyára emlékszik még reá, — akaratlanul is keresztülhuzta a terveimet. Ladységed ép bőrrel menekült meg, én pedig kudarcot vallottam. A szerencse elpártolt tőlem. Kormányunk most egy jelentéktelen állást bizott reám, de azt sem odahaza. Az Angliába szakadt francia alattvalók érdekeit kell képviselnem. A hatalom napja többé már nem süt reám. Kudarcom tökéletes. Nem azért mondom, hogy panaszkodjam, de elvesztetm a csatát... megverték... elvesztettem... s megint csak elvesztettem. Félig-meddig menekült vagyok magam is, s azonkívül teljesen kegyvesztett lettem. Ime, ez az én történetem, Lady Blakeney, — fejezte be egy lépéssel közelebb lépve hozzá, — értse meg hát, mennyire jól esnék, ha még egyszer kezet fogna velem és bár sohasem fog rám nézni szivesen, remélem, asszonyi gyöngédsége megbocsát majd, s talán még arra is rábirja valaha, hogy szánakozzék rajtam.

Marguerite habozott. Melegen érző lelke ösztönözte, hogy ne tartson haragot. Az ösztöne azonban tiltakozott ettől és óvta tőle, hogy megfeleljen a kéré-

sének. Különös. Mi féltetni valója lehetett volna ettől a csuszó-mászó féregtől, aki még a vesztes büszkeségének is hijával volt? Mit árthatott volna neki, vagy azoknak, akiket szeretett? A bátyja itt van, Angliában. A férje? ... Oh! A világ minden ellensége is kevés ahhoz, hogy féltetni kellene őt!

Nem, nem ... Az az ösztön, mely arra intette, hogy tartózkodjék Chauvelintől, mely azt sugta neki, hogy mérges kigyóval áll szemben, bizonyára nem a félelem ösztöne volt. Sokkal inkább a gyűlölet! ... Gyűlölte ezt az embert ... gyűlölte a neki okozott szenvedésért, a calaisi sziklákon kiállott borzasztó éjszakaiért, az elszenvedett megaláztatásért és lelkipurdalásért, meg azért, mert veszélybe akarta dönteni a férjét, akit olyan végtelenül forrón szeretett.

Határozottan a gyűlölet ösztöne volt! Bármennyire utálta is érte magát, gyűlölet áradt ki minden pórusából.

Gyűlölet? ... De hát gyűlöljük-e a piszkos, de ártatlan varangyot, vagy a szurós legyet? Nevetséges, sőt csunya és szánalmas volna a gyűlölködés, a megvert intrikus, a bukott forradalmi vezér melankólikus figurája ellen.

Kinyújtotta a kezét. Ha Chauvelin ekkor az ujjai hegyéhez ér, megpecsételi vele a szánalmat és megbocsátást, mely után annyira rimánkodott. Desiré Candeille azonban lánggra lobbantotta Margueriteben az alvó düh utolsó, tétova, kis szikráját. Hamisága, szinpadiassága és komédiázása, amint azt Marguerite eddig is sejtette, mintha nagyon is egy huron pendült volna Chauvelin szándékával, s egyedül arra irányult volna, hogy kieszközölje ezt a kellemetlen találkozást.

Lady Blakeney egyikről a másikra nézett, s közbösség álarca alá igyekezett elrejteni a megvetését. Candeille kisasszony közvetlenül mellette állott,

s szemmel láthatólag kinos zavarba jött. Elég volt egy kutató pillantás és Marguerite meggyőződött róla, hogy a Varieté hajdani művésznője nem ismerhette a Chauvelin által érintett eseményeket, nem lehet tehát komoly a szerepe sem, s öntudatlan eszköz lehetett csupán a volt nagykövet céljaiban. A kisasszony úgy viselkedett, mint valami ártatlan gyermek, aki nem érti meg a felnőttek társalgását.

Marguerite pártfogásába vette, s megígérte, hogy segíteni fogja, sőt a házába invitálta és bőkezű adományt helyezett neki kilátásba a jótékony cél érdekében. Sokkal büszkébb volt annál, semhogy visszavonja ezt az ígérését, s megmagyarázhatatlan balsejtelve miatt megmásítsa a megállapodásukat. Chauvelinre nézve azonban másként állt a dolog. Őt még nem hívta meg közvetlenül. Igaz, beleegyezett, hogy fogadni fogja a védtelen leány nyilvános pártfogóját, ez azonban semmiesetre sem kötelezhette rá, hogy barátságot mutasson a férje halálos ellensége iránt.

Legfeljebb arra lett volna kapható, hogy megbocsásson, ami nem jelent semmit, s azonkívül sejtesse Chauvelinnel azt is, hogy talán elfelejti a történeteket, s ebben, csakis ebben az értelemben hajlandónak mutatkozott arra is, hogy egy rövidke pillanat tartamára kezet nyújtson neki.

Ilyen gondolatok, érzések és szándékok kergettek egymást gyors egymásutánban Marguerite agyában. Habozása azonban nem tartott tovább őt, rövid másodpercnél. Chauvelin arcán még mindig az az alázatos könyörgés tükröződött, amellyel engedelmet kért a kézfogásra. Marguerite hevesen intett nemet a fejével s már éppen válaszolni kívánt, hogy egyszerűsmindenkorra takarodjék a szeme elől, midőn hirtelen jól ismert nevetés ütötte meg a fülét és egy jól ismert, lusta, vontatott hang léha esengése töltötte meg a termet:

— Istenemre, mintha mérget szivnék be levegő

helyett. Könyörgöm, Fenség, fordítsunk hátat ennek a pokolnak. Elkárhozott lelkek tanyája ez, s nincs inyére Fenséged alázatos szolgájának . . .

A következő pillanatban Sir Perci Blakeney kíséretében a walesi herceg Ő királyi Fensége lépett a sátorba.

VIII. FEJEZET.

Meghívás.

Sir Percy Blakeney és Chauvelin véletlen találkozására roppant kínos helyzetet teremtett.

Marguerite az urára nézett. Láttá, hogy vállat von Chauvelin láttára, s megszokott, lusta és kedélyes humora csillog a szemében, amint végigtekint a szótalán francia ösztövé alakján. Lady Blakeneynek torlán akadt a szó, s úgy várta, hogy mit mond ez a két ember egymásnak.

A grande dame ösztöne azonnal életre hívta benne a divathölgyet, s illően bókolt Ő királyi Fensége előtt. A herceg azonban mintha megfeledkezett volna szokásos udvariasságáról, annyira lenyügözte ez a találkozás. Chauvelin fekete alakjáról neki is Sir Percyre siklott a tekintete. Margueritehoz hasonlóan, ő is szerette volna látni, mi forrhat e páratlan divathős alacsony és sima homloka, meg kifürkészhetetlenül mosolygó szemei mögött.

Az alacsony, füledt sátor alatt tartózkodó öt személy közül Sir Percy lepődött meg a legkevésbbé. Szándékosan hallgatott egy darabig, talán azért, hogy Chauvelint kihozza a sodrából és zavarba ejtse vele, majd kinyújtotta a kezét, s a lehető legszivélyesebben mosolyogva, a volt nagykövet felé tartott.

— Nini, — mondotta idétlenül, de jóindulatulag, — ez meg az én kedves francia jóbarátom! Remélem, ma Önnek is kellemes ez a mi átkos, angol éghajlatunk.

Vidám hangja szemmel láthatólag enyhítette a feszültséget. Marguerite megkönnyebbülten sóhajtott fel. A történetek után mi sem volt különösebb, mint-hogy Percy bámulatos nemtörődömséggel köszöntötte azt, aki megesküdött reá, hogy a guillotine alá juttatja büszke fejét! Chauvelin, alkalmazkodva ellenfele merész és hidegvérü modorához, szintén alig árult el meglepetést. Földig hajolt Ő Fensége személye előtt, aki jóízűen mulatott a Blakeney kiszólásán, s elhátározta, hogy kegyes lesz mindenkire, még Chauvelinhez is, bár ez utóbbi iránt, aki a királygyilkos kormány egyik jól ismert vezéralakja volt, végtelen ellen-szenyvel viseltetett. A trónörökös úgy találta, hogy ez a Chauvelin kitűnő céltábla a Blakeney gunyoros nyilvesszői számára, és, bár a történelírók sohasem tudták megállapítani, vajjon György, Wales hercege tudott-e a Sir Percy kettős életéről, vagy nem, bizonyos, hogy Ő Fensége mindig szívesen mulatott a Vörös Pimpernel ellenségeinek felsülésén.

— Én is régen láttam utoljára, monsieur Chauvelin, — mondá Ő királyi Fensége irónikusan. — S ha nem tévedek, Monsieur, feltűnően gyorsan távozott el tavaly az atyám udvarából.

— Fenséged tévedni méltóztatik, — kiáltott fel Sir Percy jókedvűen, — mert az én drága jó, hogy is hívják? ... Chau ... igen ... Chaubertin barátomnak velem akadt holmi sürgős dolga, amelyet csak Franciaországban lehetett elintézni ... Igazam van, ugy-e., Monsieur?

— Tökéletesen, — felelte Chauvelin udvariasan.

— Valami rossz levesen kaptunk hajba, nemde? — folyatta Blakeney a maga gunyos és csipkelődő módján, — no, meg valami borról is vitatkoztunk, pedig nem is bor volt az, hanem a legocsmányabb és leg-savanyubb ecet. Monsieur ... hogy is hívják ... hm... Chaubertin ... vagy nem? ... igen ... igen ... Chau-

velin... Nos hát monsieur Chauvelin meg én hajszálnyira megegyeztünk ebben. Egy másik kérdésben azonban sehogy sem birtunk dülőre jutni. Ez a tubák — probléma volt.

— A tubák? — nevetett Ő Fensége, aki szemmel láthatólag roppant mulatott a Sir Percy előadásán.

— Ó, igen, Királyi Fenség, a tubák... Monsieur Chauvelinnek, szerény véleményem szerint, nagyon elromolhatott az izlése, mert csak a borsós burnót szereteti... Ugy-e... így van... Monsieur... hm... Chaubertin?

— Chauvelin, Sir Percy, — jegyezte meg a volt nagykövet szárazon

Feltette magában, hogy nem veszti el a fejét s udvarias és kedélyes mosolygással fogadta a számlájára üzött gonosz tréfálkozást. Marguerite ezalatt állandóan a Chauvelin sunyi és bátor arcát figyelte. Minden érzékét elvesztette a reális dolgok iránt. Ugy érezte, rossz álom mindez, hiszen olyan gyakran álmodott ilyesmiről.

Azután hirtelen derengeni kezdett előtte, hogy tervszerűen idézték elő ezt a jelenetet, melyet előre megrendeztek képzeletben. A sátrat, a lobogó hirdető cédulákat, demoiselle Candeille könyörgő szavait, hogy vegye oltalmába, a fiatal színésznőhöz intézett meghívását, Chauvelin váratlan felbukkanásának, mind, mind, előre kifőzték valahol... nem itt... nem is Angliában... hanem odakünn Párisban... vérszomjas lázadók sötét gyülekezetében... Előre kigondolt terv szerint folyt le itten minden, s az egészet a Vörös Pimpernel álnevet viselő, bátor kalandor megsemmisítése végett találták ki.

Ő maga csak bábú volt a kezükben. Eljátszotta a neki szánt szerepet, a tetteit előre kiszámították, a szavai nem a maga szavai voltak, mert a szájába adták őket, viszont Percy, úgy látszik, nem is sejti mind-

ezt, s fogalma sincs az ellene szőtt összeesküvésről, melyről mindenki tudott már körülötte. Hiába próbálta lerázni magáról a bábu szerepét, hiába próbált ellenkezni, hogy felhuzott óramű módjára lélek nélkül, gépiesen szolgálja a mások akaratát, szinte megbénult a lelke és a nyelve is felmondotta a szolgálatot.

Félálomban hallotta, hogyan kérdezi tőle Ő királyi Fensége a színásznő nevét, aki alamizsnát gyűjt a párisi szegényeknek.

Előre kitervelt dolog volt az is bizonyára. Ő királyi Fensége is bábu volt ebben a pillanatban, aki Chauvelin meg francia kollégái parancsára táncolt, beszélt és cselekedett. Marguerite hódoló udvariassággal engedelmeskedett a herceg kivánságának, s bemutatta neki mademiselle Candeillet.

— Fenséged engedelmével, — tette hozzá, — a kisasszony néhány régi francia dalt énekel majd holnapi estélyemen.

— Hogyne!... Hogyne!... — felelte a herceg. — Én is ismertem néhány ilyenféle románcot gyermekkoromban. Bájosak és poétikusak voltak... emlékszem rá... igen... Előre is örülök a kisasszony énekének. Hanem Blakeney? — vetette közbe jókedvűen, — M. Chauvelint is meghívhatná egyuttal a holnapi estélyre!

— Bocsánat, hogyne, természetesen. Ezt különben anélkül is megtettem volna, ha Fenséged nem figyelmeztet reá, — felelte Sir Percy, s szívesen házigazda módjára meghajolt a halálos ellensége előtt. — Önt is elvárjuk M. Chauvelin. Hiszen ugyis olyan régóta láttuk egymást. Biztosítom róla, hogy Blakeney Manor egyik legkedvesebb vendége lesz.

IX. FEJEZET.

Candeille kisasszony.

Nagyon alacsony sorból származott. Az anyja — hir szerint — mosonő volt Marny hercegeknél. Desirée azonban némi tanulás után öltöztető leánnyá lépett elő valamelyik apróbb párisi színházban, melynek később legnépszerűbb csillagává sikerült felküzdenie magát.

Karcsu, fekete leány volt. Kedves modorán kívül, feltűnően hajlékony, ideges és kecses alakkal rendelkezett. Finom rajzu s igen apró kezei és lábai alig árulták el alacsony származását.

Puha és ragyogó haját sohasem rizsporozta s számítóan úgy rendezte el mindig, hogy kissé beárnyékolja az arca felső részét.

Keskeny, de gömbölyü álla, nagyon piros szája, meg hosszú és karcsu nyaka volt. Ennek ellenére az asszonyok mégsem tartották szépnek. Valószínűleg a meglehetősen durva, tulságosan sötétszinü bőre, meg keskeny és kissé szétálló szemei miatt. Nem! Határozottan nem lehetett szépségnek nevezni.

Mégis tetszett a férfiaknak. Főleg természetes modora miatt szerették meg. Az asszonyok között szájról szájra adták róla, hogy, ha csak néhány röpke pillanatra, két tánc közti muló kis szünetre, vagy olyan csepp időre csupán, amig az utca egyik oldalról a másikra libben, feltétlenül megigézi a férfiakat.

Tulajdonképpen neki is az volt a célja, hogy ha öt percre is, de kivétel nélkül magára vonja a férfiak figyelmét. És ezt a célját ugyszólván kivétel nélkül el is érte.

Tény az, hogy Candeille kisasszony végtelenül kedves tudott lenni, ha akart, mikor pedig Madelont játszotta Molière Kényeskedőiben, akkor egyenesen ellenállhatatlan volt.

Réges-régen történt mindez, mielőtt még Páris

megbolondult, a rémulom beköszöntött és ci-devant Lajost, a királyt lefejezték volna.

Később Candeille a fejébe vette, hogy Londonba vitorlázik. Kísérlet volt ez inkább, nem érett megfontolás eredménye. Mit is tudhatják azok a buta angolok, odaát a csatorna tulsó felén, hogy mi az igazi színjátszás? Hogy a tragédiához van érzékük? . . . Well! . . . Passon! . . . Azt még az ő csupacsont színésznők is eljátszhatják valahogy, hiszen a tragédiában az otromba test és harsogó hang sem hat fonákul olykor-olykor, sőt a kiálló fogak is eltűnnek akárhányszor a drámai kifejlődés komor homályában.

Hanem vigjátékot?

Ó, ca non, par exemple! Candeille kisasszony azok után a brit urak és asszonyságok után, akikkel az egykori Tuillériákban ismerkedett össze, fel sem tételezte az angolokról, hogy vissza tudnák adni a Molière, vagy Beaumarchais pompás, sikamlós jeleneteit.

Candeille kisasszony arra is esküt tett volna, hogy aki angol, annak nagy a foga. Már pedig ez igazán nem áll jól a kecses vigjátéki mosolyokhoz, meg kétértelmű jelenetekhez.

Neki viszont szokatlanul apró, hófehér és éles macskafogai voltak.

Hát igen. Demoiselle Candeille előre örvendezett, hogy milyen nagyszerű lesz ez a kis londoni kiruccanás. Hadd tanulja meg az a boltos ország, hogy a színházban nemcsak sirni, hanem édesdeden kacagni is lehet!

A kiutazáshoz nem volt nehéz utlevelet szereznie. Különben is ez a szép nő nem ismert akadályt maga előtt, ha komolyan vágyódott valamire.

Ebben az időben a legbefolyásosabb helyeket mind a barátai foglalták el. Marat, aki valósággal szerelmes volt a színművészetbe, még életben volt. Tal-

liennal baráti lábon állott, s Dupont, a követ, minden kérését szó nélkül teljesítette.

A londoni Drury Lane színházban szeretett volna fellépni. Ugy képzelte, hogy Molière-t játssza majd franciául, s már meg is beszélte a dolgot néhány színésszel és színésznővel, akik készséggel ígérték meg neki, hogy vele tartanak. A francia éhezők javára rendezik az előadásokat. Igen sok szocialista klub alakult ujabban Londonban, amelyeknek határozottan jakobinus és forradalmi tendenciájuk volt. Számitott rá, hogy ezek majd teljes erejükből támogatják a vállalkozását.

Hazájának és honfitársainak tenne szolgálatot vele s azonkívül világot látna és szórakoznék is mellesleg. Párist ugyis megunta már.

Nem feledkezett meg St. Just Marguerite-ről sem, aki egykor a Molière-színház művésznője volt s valami dúsgazdag angol főúr habarodott bele. Candeille kisasszony ugyan sohasem volt tagja a Molière színházának, az a müintézet, amelyben szerepelt, sokkal kisebb, viszont sokkal látogatottabb volt annál, ennek ellenére szentül hitte, hogy sikerül neki is egy másik nőtlén lordot megkárosítania, aki majd csak úgy tömi a jó angol pénzzel, s mellesleg a maga becsületes angol nevével is megajándékozza.

Szóval Londonba utazott.

A kísérlet azonban nem ütött be olyan jól, mint ahogy elképzelte. Eleinte még csak akadt néhány apró színházra, amelyek hajlandók voltak szerződést kötni vele, hogy francia klasszikus vigjátékokat játszon bennük a truppjával eredeti francia nyelven.

Sehogy sem jött azonban divatba. Azok a körök, amelyeket Candeille kisasszony meg akart hódítani a tehetségével, nagyon felháborodtak a franciák ellenetteik miatt, s nem engedték meg a londoni aranyifjuságnak, hogy megnézzze, hogyan játsza Molièret franciául egy francia társaság. Azonkívül Candeille,

angliai honfitársai részéről is sokkal kisebb támogatásban részesült, mint ahogy remélte volt.

Ezek egy része, az emigrált arisztokraták, egyszerűen canaillenak tartottak s lenézték a színésznőt, aki a jakobinusok barátja volt. Szemben észre sem vették, a háta megett pedig szidták, valahányszor alkalmuk nyilott reá.

Londoni honfitársai másik részét, mely a forradalmi kormány kémeiből és ügynökeiből állott, viszont ő szerette volna láthatatlanná tenni. Eleinte állandóan rendelkezni akartak az erszényével, idejével és tehetségével, míg csak rájuk nem unt, úgyhogy később maga is igyekezett elhitetni mindenkivel, hogy semmi köze ezekhez az emberekhez, akiknek olyan rossz a hírük.

Odahaza lelkes republikánus hírében állott. Marat alapította meg szerencséjét, amikor dicshimnuszokat zengett a tehetségéről roppant elterjedt hirlapjában. Párisban abba a művészi és színész körbe tartozott, amely köztársasági érzelmű volt a csontja velejéig. Londonban azonban, bármennyire szidták is az arisztokraták meg az emigránsok, sehogyan sem birta rászánni magát, hogy összevegyüljön a sansculotte hirlapírókkal és pamfletistákkal, akik az angol főváros szocialista klubjait látogatták, s akik fő szervezői voltak azoknak a lázadó gyűléseknek és áruló egyesületeknek, melyek annyi kellemetlenséget és aggodalmat okoztak Pittnek és társainak.

A Desirée Candeille társulatának mint férfi, mint nő tagjai egymásután visszaszökdöstek Franciaországba. Midőn pedig Franciaország és Anglia között nyilvánosan is kitört a háboru, néhányukat az idegekre hozott törvény alapján toloncoltak haza.

Desiréének azonban sikerült Angliában maradnia ezután is.

Párisi barátaitól úgy értesült, hogy nem valami szives fogadtatásra számíthatna otthon. A forradalmi

kormány ügynökei és kémei, meg a sansculotte ujság-írók bosszút álltak rajta, amiért lenézte őket s maga az a tény, hogy valakit nem látnak szivesen, nagyon veszedelmes ajánló levél volt Franciaországban.

Candeille kisasszony el is határozta, hogy nem tér haza addig, amíg meg nem változik a helyzet.

Bizott azonban cselszövő képességében, s elhatározta, hogy újból meghódítja a jakobinusokat. Ezért minden figyelmét az angol szocialista klubokra irányította. Nemsokára kiderültek azonban csalafintaságai, s széltében hosszában rebesgették, hogy összeköttetésben áll a lázadó egyesületekkel. Nem csoda hát, ha egy este írást kapott Ő királyi Fensége kabinet-irodájából, melynek tartalma szerint «III. György statutumai V. fejezetének 33. §-a alapján Desirée Candeille, francia alattvaló, most angliai lakos hét nap alatt köteles elhagyni Ő Fensége parancsára az angol királyságot, s abban az esetben, ha a fentnevezett Desirée Candeille vonakodnék ennek a rendelkezésnek engedelmeskedni, kitenné magát annak, hogy letartóztatják, esküdtszék elé állítják, egy hónapra a börtönbe csukják, s ennek megtörténte után kitoloncolják az ország területéről azzal, hogy újbóli visszatérés esetén életfogytiglani deportációra ítéltetnék.»

Ami szóval annyit jelentett, hogy Candeille kisasszonynak mindössze hét napja maradt reá, hogy egykori barátainak, akik ezidőszerint könyörtelenül véres kézzel uralkodtak Franciaország és Páris felett, újból megszerezze a bizalmát. Semmi csodálni való nincsen tehát rajta, hogy Desirée Candeille szemére, mikor megkapta a kiutasító parancsot, egész éjjel nem akart leszállani az álom.

Franciaországba nem mert visszatérni, Angliából pedig mennie kellett. Mihez fogjon tehát?

Három nappal előzte meg mindez azt a bizonyos richmondi délutánt, mikor olyan sikerrel szerepelt, s alig telt el huszonnégy óra a kiutasítási parancs kéz-

besítése után, mikor Chauvelin a volt londoni követ ismét kikötött az angol partokon. Ettől kezdve Candelle kisasszony és Chauvelin állandóan találkoztak egymással a Soho Streten levő *cercle des Jacobins Français*-ben, most pedig a szép Desirée Richmondban tanyázott, s úgy érezte, hogy a szerencse mégsem hagyta egészen cserben a rossz napok után.

Alig váltott két szót Chauvelinnel, máris tisztában volt vele, hogy mi az igazi hivatása. Sőt mi több, a fiatal színésznő képzeletben már le is festette maga előtt az egész cselszövényt, a drámai helyzetek egész sorát, a bosszuállás gyönyörűségeit, — szóval mindazt, amire lelke mélyén mindig vágyakozott.

Végtelenül örült, hogy ilyen előkelő szalonban szerepelhet. S a walesi herceg is ott lesz a hallgatóság között! Micsoda nagyszerű lehetőségek tárulnak ezzel eléje! S mindennek a fejében mindössze azt a szerepet kell végigjátszania, amelyet citizen Chauvelin sugalmazott.

Azonkívül, hogy elvárja, hogy úgy viselkedjék, ahogyan ő kívánja, egyebet nem is óhajt. Rendben van. Ez semmiesetre sem lesz számára nehéz feladat. Annál is inkább, mivel a szerepe amugy is nagyon illik képességeihez.

Kritikus pillantásokkal nézegette magát a tükörben. Franchon, a komornája, egy kis, francia talált gyermek, akit a Soho sarából emelt fel magához, segédkezett neki, hogy helyreigazítson néhány kósza fűrőt, amely makacsul lázadozott a fésűje ellen.

— Most pedig fogja a nyakláncot, Madmoiselle, — mondotta Fanchon különös izgalommal.

A nagy, szattyán tokot épp az imént hozta valami küldönc, s vakító tartalmát kitarva hevert az öltözőasztalkán.

Candelle kisasszony alig mert hozzányulni, pedig kétség sem fért hozzá, hogy az ékszer az ő tulajdona.

Chauvelin polgártárs cédulát is mellékelte ajándéka mellé:

— *Citizenness Candeille, fogadja szívesen ezt az ajándékot a francia kormánytól azoknak a kiváló szolgálatoknak elismeréseként, amelyeket a múltban teljesített s a jövőben fog teljesíteni hazája számára.*

A cédulát maga Robespierre írta alá s mellette pompázott a Chauvelin neve is. A szattyánbőr-tok olyan briliáns nyakéket rejtegetett, amely méltó lett volna reá, hogy királyoknak szolgáljon váltságdíjul.

Azoknak a kiváló szolgálatoknak elismeréseként, amelyeket a múltban teljesített s a jövőben teljesíteni fog!... Szóval még ezután is szerezhethet jutalmat magának, azonkívül, hogy teljes bűnbocsánatban részesült. Helyet kaphat a Comédie Française művésznői között, központja lehet annak a felséges nemzeti ünnepségnek, amikor az Ész istennőjét imádják majd, talán még az új istenséget is ő ábrázolhatja, s őt ölelik körül a szenvedélyes Páris tetszésnyilvánításai! S mindezért cserébe egy apró, könnyű szerepet kell végig játszania csupán, amelyet Chauvelin sug neki.

Különös! Szinte megfoghatatlan! Candeille kisaszonynak reszketett a keze, midőn ujjai közé fogta a nyakláncot, s elbűvölten nézegette a megfizethetetlen értékű drága köveket. Ugy rémlett neki, mintha valamikor régen, nagyon régen látta volna már egyszer ezt a láncot! A Marny hercegnő nyakát fonta körül valaha, azét a hercegnőét, akinél az anyja valaha szolgáló volt. Hányszor megbámulta hajdanában azt a tündéri szép hercegasszonyt, akiben valóságos angyalt látott a szegény kis konyha lány szeme.

Ime, ez a sors szeszélye! Ő, Desirée Candeille, a mosogató aszony leánya, most a volt urnője ékszerét viselheti! Bizonyosra vette, hogy akkor foglalták le, amikor az utolsó Marny, a kis Juliette meglépett Franciaországból. Lefoglalás után pedig ő kapta ajándékba, hogy jutalmazták, vagy megfizessék vele.

Akár így, akár úgy, szívesen fogadta el. Ez az ajándék különösen hízelt színésznői hiúságának. Jól tudta, hogy Juliette Marny Angliában tartózkodik, s hogy még az este találkoznak egymással Lady Blakeneyéknél. Az után a sok szidalom után, amelyet az Angliába menekült francia nemességtől kellett elszenvednie, ezuttal úgy érezte, hogy végre a diadal ütött a számára.

Maga a cselszövés is izgatta kedélyét, pedig fogalma sem volt még róla, hogy Chauvelin hová akar kilyukadni terveivel, hogy mi végből állította a szolgálátába, s tanította ki arra a szerepre, amelyet vele szándékozott eljátszani.

Hogy ezek a tervek különösen nagyszabásúak voltak, s hatalmas volt az elérendő végcél is, afelől egy percig sem lehetett kétsége. Minden egyébtől eltekintve a most kapott ajándék is elég bizonyosságot szolgáltatott erre.

A kis Frachon szótlanul bámulta urnőjét, akinek ujjai szerelmesen játszottak a pompás drágasággal.

— Fel tetszik venni a nyakéket is? — kérdezte remegő hangon.

— Fel bizony, Franchon! — felelte Candeille kisasszony meglegedett sóhajtással. — Vigyázz rá, kis lányom, hogy jól kapcsolod be a csatját.

Nyakára tette a brilliánsokat, Frachon pedig megvizsgálta, hogy a zár jól működik-e?

Ebben a pillanatban hangos dörömbölést hallott a kapu felől.

— Chauvelin ur jött értem a kocsijával. Kész vagyok ugy-e, Franchon? — kérde Desirée a kis leánytól.

— Ó, igen, Mademoiselle, — sóhajtotta a kicsike, majd álmodozva tette hozzá: — A kisasszony igazán gyönyörű ma este!

— Lady Blakeney is nagyon szép, Franchon, — válaszolt a színésznő nála szokatlan őszinteséggel, —

kíváncsi vagyok azonban rá, vajjon lesz-e olyan ékszere, mint ez a Marny-féle nyaklánc?

Ismét kopogtattak a kapun. Candeille kisasszony egy utolsó, elégedett pillantást vetett magára a tükörben. Jól megtanulta a szerepét s érezte, hogy ruhája is nagyszerűen illik természetére. Szeretettel simogatta végig még egyszer a nyaka köré fonódó brillánsokat, majd, miután Franchon vállára terítette köpenyegét, az ajtóhoz sietett.

X. FEJEZET.

Lady Blakeney estélye.

Az egykoru divatos krónikák terjedelmes cikkekben számolnak be arról a fényes vendégségről, melyet Lady Blakeney folyóparti, pompás otthonában rendezett ez őszön.

Talán még sohasem usztak olyan ragyogó fényárban a Blakeney Manor tágas termei, mint ez emlékezetes estén, amely azoknak a szokatlan eseményeknek következtében vált híressé, amelyek az estély vége felé játszódtak le.

A walesi herceg is átevezett a folyón a Carlton Houseból. A trónörökös pár meglehetősen korán érkezett meg, s kívülük természetesen jelen volt a londoni társaság színe java. Vidám beszélgetésbe merülve gyönyörködtek a művészi ruhákban és megfizethetetlen ékszerekben; táncoltak, flörtöltek, vagy zenét hallgattak, mások pedig gondtalanul sétáltak a kertben össze-vissza, ahol kései rózsa- meg rezedabokrok tették illatossá a balzsamos és enyhe levegőt.

Csak Marguerite idegeskedett folytonosan. Hiába igyekezett, nem bírta elfojtani a balsejtelmeit. Érezte, hogy valami veszedelem leselkedik reá, s ez az érzés a Chauvelinnel való találkozás óta egy pillanatra sem hagyta megnyugodni.

Kellemetlen sejtések vették elő, s egészen elhatalmosodott rajta az a meggyőződés, hogy úgy ő, mint az a bizonyos Candeille nevű színésznő, azonkívül Percy, s maga Ő királyi Fensége is, mintegy öntudatlan szereplői csupán annak a színjátéknak, amelyet Chauvelin tervezett ki, s amelynek Chauvelin maradt a főrendezője is. Tudta, hogy az egykori nagykövet csuszó-mászó alázatossága, barátságos nyilatkozatai és a nyugalom, amellyel jó képet vágott a Sir Percy gunyoros szavaihoz, egytől-egyig színlelés volt csupán. Ezenkívül szenvedélyes szerelme és veleszületett asszonyi ösztönei óvatosságra intette Marguerit-et. Tudta, hogy nem térhet ki a veszély elől, amely őt és Percy-t egyaránt fenyegette, mert a férje természete sohasem engedné meg a visszavonulást.

A vendégek érkezése előtt négyszem közt találkozott Blakeneyvel néhány pillanatra. A férje kereste fel őt a szobájában. Csillogó fényű, ezüsttel átszőtt, hófehér ruhája már a vállain volt s csodálatos gyémántok ragyogtak aranyló hajában és előkelő hajlásu nyaka körül. Elbűvölően szépséges jelenség volt, amint ott üldögélt a tükre előtt.

Élete legszebb percei közé számította mindig az ilyen bizalmas együttlétet. Ilyenkor és csakis ilyenkor mutatta meg Blakeney az igazi arcát, s árulta el azt a végtelen szerelmet, mely mélyen ülő szemei mélyén tükröződött, néha-néha ilyenkor lomhán pislogó pillái mögött suhant át egy-egy óvatlan pillanatban a szenvedély tüze. A szerelmes férfi számüzte agyából néhány rövidke pillanatra a kalandor szellemét.

Határozottan vágyott rá ilyenkor, hogy átöleli a feleségét, hogy keblére szorítva őt, kitépjen a lelkéből minden más érzést és gondolatot azon az egyetlen nagy szenvedélyen kívül, amely a Marguerite szépséges mosolyának örök szolgájává tette.

— Percy! — suttogta a fülébe Marguerite ma este, miután kiszabadította magát a karjaiból s észre-

vette, hogy ebben a pillanatban teljesen uralkodik az ura felett. — Percy, — ismételte, — ne ugorjon be az éjjel semmi könnyelmű bolondságba! Az az ember előre kieszelte mindazt, ami tegnap történt. Gyűlöli magát... és...

A Blakeney arca és tartása egy pillanat alatt teljesen megváltozott, nehéz pillái a szemekre hulltak, kemény metszésű szájszöglete elvesztette előbbi szelid-ségét s finom, jól ismert, félig szerény, félig hülye momosolya játszott ismét az ajkai körül.

— Persze, hogy Chauvelin főzte ki az egészet, drágám, — mondá mesterkéltén elnyújtott lusta hangján, — tudom, hogy ő főzte ki, de mikor ez a játék olyan pokolian mulatságos! Nincs tisztában vele, hogy mit tud és mit nem, s azt sem sejti, hogy én mit gondolok... Tényleg... hm... valójában semmit sem tudunk egymásról... legalább is ebben a pillanatban.

Vidám és könnyelmű kacagásba tört ki s azután megfontolt komolysággal igazította helyre csipkés nyakkendője szétborzolt fodrait.

— Percy, — suttozta Maguerite szemrehányóan.

— Igen, drágám.

— Legutóbb is, amikor Deroulédet és Juliettet áthozta Angliába... majd meghaltam a félelemtől... és...

Gyors, rövid, de annál szerelmesebb sóhaj tört ki a sir Percy ajkán, majd végtelen melegséggel válaszolt:

— Tudom, hogy aggódott értem, kedvesem, és ez bizony nagy baj. Tudtam, hogy mennyire félt, s ez az oka, hogy olyan hamar átvágtam magam e kalandon. Nem akartam, hogy sokáig szenvedjen... Pedig mostanában Ffoulkest sem vonhatom el a mézes hetek alatt a felesége szoknyája mellől, s Tony meg a többiek rettenetesen lusták.

— Percy, — kérlette Marguerite még egyszer, gyöngéd komolysággal.

— Jó, jó, — dörmögte a férje s tétova hangjából kicsengett az önvád. — Ne kérjen semmire, hiszen nem érdemlem meg a könyörgését! Az angyalok a tanuim rá odafenn az égben, micsoda barom voltam éveken át. Következetesen elhanyagoltam... és...

Tovább is beszélt volna, azonban félbeszakította a Juliette Marny belépése.

— Vendégek érkeztek, Lady Blakeney, — mondotta a fiatal leány, hogy mentegesse magát a váratlan berohanásért. — Azt hittem, nem haragszik, ha figyelmeztetem rá.

Juliette, aki karjain és nyakán nem viselt semmi ékszert, egyszerű fehér ruhájában különösen üde és lányos jelenség volt. Marguerite őszintén gyönyörködött benne, amint végig nézett rajta.

— Nagyon bájos vagy ma, kis lányom. Ugy-e, Sir Percy, tetszik magának is?

— Ezt is csak a maga jó szívének köszönhetem, — mondotta Juliette s szomorkásan mosolygott hozzá. — Öltözködés közben eszembe jutott, milyen jó volna, ha itt volnának örökölt ékszereim, amelyekre olyan büszke volt anyám valamikor.

— Reméljük, hogy pár nap alatt azok is megke-
rülnek, — felelte Marguerite meggyőződés nélkül, s karon fogva a leánykát, eltávozott vele az öltözőből a terjedelmes fogadó helyiségek felé.

— Én is bizom benne. Bár ugy volna! — sóhajtá Juliette. — Midőn az idők zavarossá váltak Franciaországban, s jó anyám is meghalt, Fouquet abbé, aki nemcsak gyóntatója, de hűséges, jó barátja is volt családuknak, magához vette az anyámról maradt összes ékszereket, hogy megőrizze a számomra őket. Azt mondotta, hogy Baulogneban, a templom kegy-szerei közé helyezi el, és itt teljes biztonságban lesznek. Fel sem tételezte volna, hogy a templomokat is kifoszthatják, s keresve sem találhatott volna jobb rejtkehelyet ennél. Ugyan ki gondolna reá, hogy holmi

kis vidéki templomocska sekrestyájében keresse a Marny-gyémántokat?

Marguerite nem válaszolt. Bár homlokegyenest más volt a véleménye, elhallgatta előtte a gondolatait. Miért is zavarta volna meg a fiatal leány naiv bízakodását?

— Kedves, jó Fouquet abbé! — folytatta Juliette rövid idő múlva. — Az ilyen hűséges ember is ritka mostanában, mihelyt beütött az egyenlőségnek csufolt anarchia alatt. Életét adta volna atyámért, vagy értem. Tudom, hogy nem válik meg a gondjaira bízott ékszerektől, s utolsó lehelletéig megvédi azokat.

Marguerite azon volt, hogy elterelje erről a tárgyról a gondolatait. Nagyon felemelő tudat volt ugyan számára, hogy tanuja lehet a Juliette reményeinek és lankadatlan bizalmának, érezte azonban, hogy ezek a remények sohase mehetnek teljesezésbe.

Lady Blakeney nagyon jól tudta, mi játszódik le most Franciaországban, tudott a fosztogatásokról s a templomi javak elkobzásáról, meg azokról a nyílt és szemérmetlen, egymást követő lopásokról és rablásokról, amelyeket mind az egyenlőség, testvériség és hazafiság ürügye alatt követtek el, s ezért tisztában volt a Marny-gyémántok sorsával is. Fouquet abbét persze nem ismerte, az a kép azonban, melyet a Juliette szeretetteljes hangja festett a hűséges öreg plébánosról, szíve mélyéig meghatotta.

Ösztöne és a francia politikai viszonyok ismerete megsejtették vele, hogy Juliette azáltal, hogy az öreg abbé őrizetére bízta rá a családi ékszereit, önkéntelenül is üldöztetéseknek és veszélyeknek tette ki őt egy olyan kormányrendszer alatt, amely tagadásba vette a családi vagyon jogosságát. Arra azonban, hogy bővebben kifejtsa a gondolatait, sem ideje, sem alkalmi nem volt. Elhatározta, hogy később, ha majd egyszer ismét magukra maradnak, s főleg, ha megbeszélte a dolgot előzőleg a férjével is, s tisztában lesz vele,

hogy mit lehetne tenni a leányka vagyonának megmentése érdekében, s hogyan lehetne feloldani egy hüségés öreg embert az alól a veszedelmes felelősség alól, melyet olyan önzetlenül vállalt, felvilágosítja a dolgok állásáról a kis Marny leányt.

A két hölgy ezután végigsietett az ünnepség céljaira szolgáló helyiség hosszú során. Az előcsarnok és a lépcső szinte hemzseget a korán érkező vendégektől. Lady Blakeney ekkor visszaküldte Juliettet a táncterembe, maga pedig helyet foglalt a diszes pihenőn, hogy ott fogadja vendégeit. Mindenkihez volt egy mosolya, vagy egy nyájas szava, míg a kiválasztott társaság, az akkori cicomás divat módja szerint meszterkélten köszöngetve és bókolva elvonult széke előtt.

Az előcsarnokban lakájok kiáltották ki a lépcsőkön felfelé haladó híres politikusok, sportemberek, tudósok és művészek gyakran történelmi, másokra nagyon is új neveit, nemesi, vagy egyéb címekkel együtt. Zsufolásig megteltek a tágas csarnokok. Hire járt, hogy Ő királyi Fensége éppen most szállott ki a bárkájából. Az örökös kacaj és terefere, mintha valami tarka madársereg zibongott volna szüntelenül, egy pillanatig sem szünetelt.

Ezüst vázákba helyezett, kajszinbarack színű rózsacsokrok nehéz szaga szállott a levegőben. Legyezők suhogtak mindefelé. A zenekar a gavotte kezdő akkordjaira zendített rá.

Ebben a pillantaban a lépcső alján felhangzott a lakájok harsány kiáltása:

— Mademoiselle Desirée Candeille és Monsieur Chauvelin!

Margueritenek megdobbant a szive. Érezte, hogy a torka hirtelen összeszorul. Candeille kisasszonyt észre sem vette, csak a Chauvelin karcsu, fekete alakját látta előbb, mely szokása szerint meggörnyedve, hátán összekulcsolt kézzel megfontoltan igyekezett előre a széles lépcsőn, a ragyogó vendégsereg sorai és

a mindenfelől rászégezett szemek kereszttüze között. Mindenki kíváncsian nézegetett ugyanis a forradalmi Franciaország egykori nagykövetére.

Demoiselle Candeille is fellépkedett a lépcsőfokon. A széles pihenőnél egy pillanatra megállt, hogy művészies bókot vágjon ki a ház urnője előtt. Csak úgy sogárgott a boldogságtól. A hajában vert arany levelekből font koszorút viselt s ékszere csak egy volt, az azonban igazi királyi darab. Csodálatos briliáns szalag fonta körül, kigyózva formás nyakát.

XI. FEJEZET.

A kihívás.

Éjfél előtt történt, távol a bálteremtől, az egyik öltözőben.

Lady Blakeney vendégei belefáradva a táncolásba, apró kerti, üvegházi séták vagy pihenés és némi hűs levegő után áhitoztak.

Hire járt, hogy valami ismeretlen, bájos francia színésznő néhány, Angliában merőben új, különös és elragadó románcot ad elő. A fényesen kivilágított, nyolc szögletes zeneterem, melyet a hallgatóság számára székekkel tömtek tele, közvetlenül a bálterem mellett ékeskedett. Tekintélyes számú vendégsereg verődött össze a falai közt. Nyilvánvaló volt ugyanis, hogy a szoba hangverseny, amely előre láthatólag nem marad el a Lady Blakeney korábbi mulatságai mögött, itt fog lejátszódni.

Marguerite alig hogy megszabadult királyi vendégei közeléből, ahol háziasszonyi tiszte tartotta vissza eddig, karonfogva Juliettet, átsietett egy csomó kisebb szobán, hogy mademoiselle Candeillet felkeresse, s felkérje őt a hangverseny megkezdésére.

Desirée Candeille egész este magasan hordta az

orrát, s a folyton szoknyája körül lebzselő Chauvelint kivéve, csak azokkal az urakkal beszélgetett, akikkel a háziasszony ismertette össze, mindjárt megérkezése alkalmával.

Mikor pedig a tánc megkezdődött, rögtön visszahúzódott az egyik boudoireba, s szenevelegve várta, mikor jelzi neki Lady Blakeney, hogy megkezdheti az előadást.

Marguerite és Juliette beléptekor felállt és néhány lépést tett előre.

— Készen vagyok, Madame, — mondotta mosolyogva, — azonnal kezdhetjük, ha úgy parancsolja. Nem tudom azonban, hogy vidám, vagy érzelmes darabokkal kezdjem-e meg a műsoromat?

Mielőtt Marguerite válaszolhatott volna neki, egy forró és idegesen remegő kezecske szorítását érezte a karján.

— Mondja, ki ez a nő? — suttogta a fülébe Juliette hevesen.

A fiatal leány belesápadt az izgalomba, s nagy szemei félreérthetetlen indulattal szegeződtek az előtte álló színésznőre. Marguerite szinte megijedt tőle, s fogalma sem lévén róla, mi az oka a Juliette viselkedésének, könnyed hangot erőltetett magára:

— Ez itt Mademoiselle Candeille, drágám, — mutatta be neki bevett formák szerint, — Mademoiselle Desirée Candielle, a párisi Varieté tagja, aki néhány bájos francia dalt énekel ma este.

Beszédközben csitítgatva szorította meg a Juliette karját. Azzal a csodálatos éles látásával, melynek egész este tanujelét adta, megsejtette, hogy valami titokzatos dolog lappang fiatal védenca hirtelen kitörése mögött.

Juliette azonban ügyet sem vetett reá, s a kiüldözött és számüzött főuri nő által a diadalmas bitorlóval szemben érzett düh és keserőség árasztotta el amugy is tulterhelt, ifju szívét. Rengeteg megaláztatást kel-

lett elszenvednie azóktól a mosogatólányokból lett, különös uj, páváskodó asszonyoktól, akiknek ez a színésznő is egyik tipikus alakja volt! Átéltte a megpróbáltatások és nyomor keserves éveit újra, amikor látta. Az ilyen szörnyetegek miatt vesztette el a vagyonát, barátait és a rokonait, s ők voltak az okai annak is, hogy idegenek kegyelem kenyéréen kellett tengődnie.

Pedig semmit sem vétett ellenük. A nemesség maga, az hibázhatott talán, — ő, az egyén, azonban nem hibázott.

A kiállott szenvedések után amugy is pattanásig feszült idegei egyszerre felmondták a szolgálatot, s maga sem tudta később megmagyarázni, hogy miért, de hirtelen elvesztette az önuralmát, s gyűlölet és düh fogta el, látván, hogy a színésznő a maga fensőbb-sége tudatában, milyen arcátlan göggel tekint reá.

Szivesen elharapta volna a nyelvét később a hevessége miatt, ebben a pillanatban azonban teljesen képtelen volt arra, hogy lázongó indulatait megfékezze.

— Mademoiselle Candeille, csakugyan? — kiáltotta, s féktelen guny csengett a szavában. — Desirée Candeille, aki szolgáló volt nálunk s ellopta az anyám ékszereit, hogy itt dicsekedjék velük? . . .

Feje bubjától a lába hegyéig reszketett a dühtől, haragos könnyek homályosították el a szemeit, s hangja, mely szerencsére halk maradt ezután is, — szinte nem is hang már, csak sóhajtás csupán, — fátyolozottan és rekedten csengett.

— Juliette, Juliette, az Istenért, vigyázz, — figyelmeztette Marguerite. — Uralkodj magadon, uralkodnod kell, igen . . . érted? . . . kell, hogy erőt végy a haragodon! . . . Candeille kisasszony, önt pedig arra kérem, hagyjon egy kissé magunkra . . .

Mademoiselle Candellenek azonban, aki jól megtanulta szerepét, eszeágába se jutott, hogy távozzék a

csatateréről. A Marny kisasszony dühével és izgatottságával együtt nőtt a fiatal színésznő fenhéjazó szemtelensége is. Gunyos mosoly játszott a szája szegletében, mandulavágásu szemei félig lecsukódtak, s a sunyin összehuzott pillák alól kihívóan tekintettek a koldussá vált, fiatal főnemes lány reszkető alakjára. Hátraszegte a fejét, s fittyet hányva minden társadalmi formára és illendőségre, amely kizárta, hogy botránys veszekedés keletkezzék a Lady Blakeney otthonában, kihívóan simogatta ujjával a brilliáns nyakéket, amely ott csillogott és sziporkázott a nyaka körül. Felesleges volt, hogy szerepe betanult szavait ismételje, mert az esze, ösztöne és az izgalom heve következtében önkéntelenül is úgy viselkedett, ahogy megbízója várta tőle. Veszületett aljassága magától kitalálta, hogyan tehet leginkább kedvére Chauvelin polgártársnak. Az a több, mint megvető kirohanás, melyben ezt a koldus mágnásivadékot részesítette, akinek társai olyan kellemetlenné és sikertelenné tettek számára eddigi londoni időzését, mindent elfelejtett Desirée Candeillel, kivéve az a célt, amelyen éppen szive szerint dolgoznia kellett.

Régebben is elevenére tapintottak hasonló, megvető gyanusításokkal, eddig azonban kilátása sem lehetett reá, hogy nyilvános botránnyá fujja fel sérelmeit. Ugyanaz a gyülölködő szellem élt és forrt benne is a gazdag és kiváltságos osztályok ellen, amely a forradalmi Franciaországot jellemezte, eddig azonban egyszer sem nyílt alkalma rá, hogy idegen és jelentéktelen színésznőcske létére, metsző gunnyal utasíthassa vissza azokat az irónikus megjegyzéseket, amelyeket sokszor szemtől szembe mondottak neki a házájukból kiüldözött, szegény, de gögös emigránsok, akik minden koldus voltak ellenére abban a londoni társadalmi körben forgolódtak, amelybe Candeille kisasszony hiába igyekezett befurakodni.

Valahára mégis akadt hát valakire, aki elveszítve

az önuralmát, gyermekes és esztelen felindulásában átlépte az előkelő rendreutasítások nyugodt és irónikus korlátait.

Juliette elhallgatott, hogy letörölje dühtől kiszajtott könnyeit, melyek torkába fojtották a szót, és elfátyolozták szemeit.

— Ne te ne! — nevetett Candeille rajta. — Nézd már, hogy berzenkedik ez a rongyos bagázs!

Juliette azonban oda sem hallgatott, s Marguerite-hoz fordult:

— Az anyám ékszerei vannak rajta! — kiáltotta zokogva. — Kérdezze meg tőle, hogy jutott hozzájuk? Kiüzték az apám palotájából, melyet a forradalmi kormány elkobzott, azt hittem azonban, hogy legalább az anyám ékszereit megtarthatom magamnak... Emlekezzenek vissza, éppen az elébb beszéltem erről! Fouquet abbé, ez a szegény öreg dugta el számomra némi pénzzel együtt... Magára vállalta, hogy megőrzi nekem... Azt ígérte, elrejtí a temploma kegyzerei közé, hogy senki se találjon rájuk... és... most... most itt látom ennek a nőnek a nyakán... Szegény öreg Fouquet, talán életét vesztette, mikor elrabolták tőle!

A leányka hangját elfojtotta félig a zokogás. Marguerite minden rábeszélő képességét összeszedte, s erőszakkal tuszkolta ki a szobából, hogy menél előbb véget vessen ennek a kellemetlen jelenetnek. Komolyan haragudott volna Juliette gyermekes és esztelen kitérésért, ha szíve mélyén nem lett volna meggyőződve róla, hogy mindaz, ami itt történik, előre kiszelt terv eredménye, és ezt a tervet nem a sors, nem is valami felsőbb hatalom, hanem Franciaország leg-ravaszabb intrikusa találta ki.

Ezért, midőn valahára sikerült Juliettet eltávolítani a Candeille közeléből, egy cseppet sem lepődött meg azon, hogy Chauvelin pont annál az ajtónál állta el az utját, amelyen a leány távozni szándékozott. Egy pillantást vetett ádáz ellensége arcába, s

minden rossz sejtelme újraéledt, mert a megalégedettség és diadalérzése sugárzott ki a francia apró, halovány szemeiből, midőn tekintetével helyeslőleg vette tudomásul a színésznő szemtelen viselkedését. Ugy állott ott, mint a színjáték szerzője, aki gyönyörködik a hatásban, melyet darabjának nagyszerűen megszerkesztett csattanója keltett.

Marguerite persze nem is sejthette az izléstelen veszekedés célját, egyetlen percig sem kételkedett azonban benne, hogy ellene és férje ellen irányul az egész, s szívesen feláldozta volna az életét, ha Candeillet és Juliettet megakadályozhatta volna abban, hogy tovább ingereljék egymást.

Juliette hajlott is a Marguerite kérésére, Desirée Candeille azonban, magán érezve a Chauvelin biztató tekintetét, s azonkívül tüzelve attól a vágytól is, hogy porig alázza a legyőzött főnemesi leányt, nem mutatott hajlandóságot rá, hogy békességesen fejezze be a kinos jelenetet.

— Persze hogy kényszerítették a vén csuhást reá, hogy kiadja a maga cókókáját, — szolt és megvetően huzogatta meztelen vállait. — Franciaország és Páris az éhhalál szélén álltak, a jószívü kormány tehát rátette a kezét, amire lehetett, hogy kenyeret és hust vásárolhasson érte a szegényeknek azoknak az irigy és szemtelen árulóknak a vagyonából, akik eddig következetesen elhanyagolták őket, s azonfelül megjutalmazhassa azokat is, akik hűséges hiveinek bizonyultak.

Juliette hátrahőkölt erre a szemtelen hangra.

— Ó! — mondta elszörnyedve, s kezeibe temette lángoló arcát.

Csak most látta meg, most, amikor már elkésett vele, s az általa felkavart szemétdomb piszkos bogarai ott zümmögtek a füle körül, hogy jobb lett volna hallgatnia.

— Mademoiselle, — mondotta Marguerite szigo-

ruan, — figyelmeztetem rá, hogy Marny kisasszony barátnőm, Ön pedig visszaél a vendégjoggal.

— Hát jó, nem bánom. Megpróbálom, hogy ne éljek vissza vele, — felelte a színésznő félvállról, — engedelmével legyen mondva azonban, polgártársnő, még egy szent is kijönne a béketürésből, ha látja ennek a koldusfajzatnak a szemtelenkedését. Hiszen ez az utcalány, aki olyan magasan hordja az orrát, a mi nap még hazám igazságos birósága előtt felelt a cédasága miatt.

Egy pillanatra csend lett, s Marguerite világosan halotta, milyen meglegedett sóhaj hagyja el a Chauvelin szintelen ajkait. Később vidám nevetés zaja ütötte meg a drámai jelenet szereplő fülét, s néhány perc múlva hófehér selyemkabátban, pókháló finomságu csipkekézelőkkel, udvariasan és előkelően, mint mindig, sir Percy Blakeney lépett a kis szalonba. Kecsés meghajlásra kényszerítette hosszú derekát, s karját meggörbitve odanyújtotta Candeille kisasszonynak.

— Megengedi ugy-e, — mondotta igen udvariasan és igen nyájas, de határozott hangon, — hogy a kocsijához vezethessem?

Az ajtóban, éppen a háta mögött, Ő királyi Fensége, a walesi herceg állott, s látszólag közömbösen sir Andrew Ffolkess-el, meg lord Anthony Dewhursttel beszélgetett. A nyitott ajtón keresztül, a félig elhúzott függönyön át, néhány fényes csoport járkált céltalanul fel és alá.

A kis boudoirban tartózkodó négy szereplőt anynyira elfogta az indulat, hogy a civódás hevében észre sem vette a sir Percy Blakeney és társai közeledését. Juliette és Marguerite ijedten rezzentek össze, s Candeille maga is zavarba jött. Chauvelin azonban megőrizte a nyugalalmát, hátrább lépett valamivel, hogy sir Percynek is helyet adjon.

Candeille kisasszony gyorsan magához tért a zavarából, s ügyet sem vetve a sir Percy kinyújtott kar-

jára, olyan drámai gesztussal fordult Margueritehez, mint valami megsértett királynő.

— Szóval minden sértést nekem kell zsebre vágnom, holott vendégül hívtak ide, — mondotta színlelt nyugalommal. — Kilöknek, mint valami alkalmatlan koldust, aki hivatlanul tolakodott be a házba, s idegen voltom miatt el kell azt is tűrnöm, hogy senki sem áll ki a védelmemre ezek közül a fényes uraságok közül!

— *Monsieur Chauvelin*, — mondá kísérőjének hangosabban, — ha jól tudom, védtelen honfitársai becsületének és vagyonának védelmére küldötte ki hazánk. Franciaország nevében felszólítom tehát: bosszulja meg azt a sértést, melyet velem szemben követtek el ezen a helyen ma éjszaka!

Kihívó tekintetet vetett a körülötte állók mozdulatlan és szótlan arcaira. Juliette is lecsillapodott már, Rendkívül szégyelte magát s a Marguerite karjába kapaszkodott, mintha azt remélte volna, hogy pórusain keresztül átáradhat reá annak az önuralma.

Sir Percy még mindig meghajolva várta azzal a lekötelező udvariassággal, melyet beléptekor tanusított. A walesi herceg és kísérete látszólag közömbösen nézték a jelenetet.

Kis ideig, mely nem tehető többre néhány másodpercnél, halotti csend honolt a kis szobában. Szinte hallani lehetett a szívek dobbanását.

Majd előkelő nyugalommal Chauvelin alakja nyomul az előtérbe.

— *Polgártársnő*, — mondá egyenesen Candeille kisasszonyhoz intézve szavait, melyeket különös nyomatékkal hangsúlyozott, — biztosítom, szívesen állnék a rendelkezésére, sajnos, azonban tehetetlen vagyok, mert azok, akik olyan durván megsértették, nem férfiak, hanem saját felelőtlen, bár kétségtelenül roppant bájos neméből valók.

Mint valami hatalmas, nagy kutya, mely éppen

most ébredt fel a szunyókálásából, sir Percy Blakeney egyszeriben kinyújtotta a derekát, s egész hosszában kiegyenesedett.

— A teremburáját neki! — mondotta mosolyogva, — ez meg az én kedves calaisi barátom! Alázatos szolgálja, uram! Ugy látom, hogy nekünk mindig össze kell találkoznunk! ... Egy pohár puncsot talán, monsieur? ... hm ... hm ... hogy is hívják? ... monsieur Chauvelin! ...

— Arra kérem, uram, — felelte Chauvelin szárazon, — kezelje ezt az ügyet illő komolysággal!

— A komolyság sohasem illő, — mondotta Blakeney, elfojtva egy könnyü ásitást, — sőt szerintem szörnyen illetlen, ha hölgyek is vannak a társaságban.

— Ugy értsem ezt, sir Percy, — folytatta Chauvelin, — hogy hajlandó elégtételt szolgáltatni azokért a sértésekért, amelyekben Lady Blakeney Candeille kisasszonyt részesítette?

Sir Percy ismét azon erőlködött, hogy egy másik ásitást fojtson el, mely láthatólag nagyon kellemetlenül kinozta már. Pedig olyan ünnepélyesen kívánt viselkedni. Majd egy porszemet frieskázott le nagy komolyan a csipkés mellfodráról, s hosszú és karcsu ujjait hófehér nadrágja zsebébe süllyesztve barátságosan mosolygott és így szólt:

— Látta-e már, uram, a divatos nyakkendőkei? Szívesen megtanítanám, hogyan kell megkötni mostanában a mechelni fodrot!

— Sir Percy! — mondotta Chauvelin keményen, — minthogy úgy látom, nem hajlandó Candeille kisasszonyt az őt jogosan megillető elégtételben részesíteni, kérdem, hajlandó-e arra, hogy becsületes ur emberek módjára kereszteljük a kardunkat érte?

Jól ismert és vidám, szinte együgyü kacagás rázta meg Blakeney hatalmas testét, melynek tiz láb és három hüvelyknyi magassága mellett valósággal eltörpült a Chauvelin feketeruhás, cingár kis alakja.

— Az a kérdés, uram, hogy mind a kettőnket egyformán becsületes, uriembereknek tart-e?

— Sir Percy! ...

— Uram! ...

Chauvelin, aki egy percre mintha elvesztette volna a nyugalmát, hirtelen magához tért, s erőszakolt hidegvérrel így szólt:

— Természetes a megjegyzése, uram, hisz egyikünk elég gyáva hozzá, hogy minden áron kibuvókat keressen a mérkőzés alól ...

Nem fejezte be a mondatot, megvető vállvonagatásával azonban annál hathatósabban jelezte, hogy mi a véleménye. Az elfüggönyözött ajtó tulsó felén fokozatosan nagyobb és nagyobb tömeget hozott össze a szóváltás zaja. — A háziur meg a felesége otthagya vendégeit, s Ő királyi Fensége sem volt látható egy negyed óra óta. Lady Blakeney vendégei pedig ugy zsongottak a trónörökös körül, mint a legyek a nap-sugarban.

Őfensége a küszöbön állott, a szobába tehát senki sem tudott belépni, azt azonban lehetetlen volt megakadályozni, hogy ne kukucskáljanak és fel ne ismerjék a színjáték szereplőit. Látták, hogy a francia megbizott szóváltásba keveredett sir Percy Blakeneyvel, s hogy az előbbi halálosan komolyan viselkedett, az utóbbi pedig tréfás oldaláról fogta fel a dolgot. Mulatságos megjegyzések repkedtek ide-oda, s a folytonos nevetgélés és beszélgetés bábeli zürzavarából kihallatszott a két vitatkozó férfi párbeszéde.

Ekkor a walesi herceg, aki eddig szemmel láthatólag távol tartotta magát a civódástól, hirtelen közbe lépett, hogy a saját sulyával, tekintélyével válassza szét egymástól a marakodókat.

— Csend legyen, urak! — kiáltott türelmetlenül. Majd Chauvelinhez fordulva így folytatta: — Ne beszéljen a világba, uram! Tudja, hogy sir Percy gentleman, de angol. Törvényeink pedig nem engedik meg

a párbajozást.. Itt egészen más viszonyok vannak, mint odaát, Franciaországban. Én a magam részéről mindenesetre megakadályoznám, hogy verekedjenek...

— Engedje meg királyi Fenséged, — vetette közbe sir Percy utólérhetetlen bonhomióval, — én úgy hiszem, Fenséged tévesen értelmezi az én kedves barátom szándékait. Esze ágában sincsen neki, hogy megszegesse velem Anglia törvényeit, sőt inkább azt szeretné, hogy kövessem őt Franciaországba, s ott vivjak meg vele, ahol a párbaj, no meg... más... effajta apróbb multságok ugyszólván napirenden vannak.

— Jó, értem, de ha így van, — válaszolta a trónörökös, — mit felel Ön, Blakeney a Chauvelin óhajára?

— Ó, — mondotta sir Percy könnyedén, — természetesen elfogadom a kihívását!

XII. FEJEZET.

Idő... hely... feltételek.

Nehéz volna megmondani, miért, tény azonban, hogy Blakeney könnyedén odavetett szavaira az összes jelenvoltakban megdermedt a lélek. Az öltözőben lejátszódó dráma szereplői, akik eddig kifogástalanul játszották meg a szerepüket, mintha legördült volna a felvonás végét jelző függöny, rövid szünetet tartottak, hogy a színészek erőt gyűjtsenek a továbbiakra. A közönség első sorai közt levő walesi herceg hallgatott s az ajtó mögött összegyült társaság visszafojtotta a lélegzetét, amint szivdobogva várták, mi történhetik még?

Selyemszoknyák halk suhogása, meg a legyezők ideges páhogása törte meg mindössze imitt-amott ezt

a néhány másodpercig tartó, halálosan dermedt csendességet.

Pedig az eset meglehetősen egyszerűnek látszott. Két asszony hajbakpott, és az egyik ur haragosan párbajra hívta a másik urat. Természetesen Belgiumot, vagy valami másik olyan országot gondol mindenki a párbaj színhelyéül, ahol még mindig divatozik az a barbár szokás, hogy az effajta összeszólalkozásokat két kard összemérésével intézik el.

Ugyszólván mindennaposak voltak az effajta jelenetek akkoriban a londoni high life köreiben. Tucat-számra keltek át az angol gentlemanek a csatornán, hogy összeszólalkozásaikat a kontinentális szokás szerint igazítsák el.

Mi tette ezt az esetet mégis különössé? Hiszen sir Percy Blakeney, ez a tökéletes ur, aki mesterien kezelte a kardot, úgy erejére, mint ügyességére nézve feltétlenül alaposan tulszárnyalta sötétruhás, cingár és töpörödött ellenfelét, aki olyan határozottan követelte, hogy keljen át vele Franciaországba és ott vivják meg mérkőzésüket.

Valhogy mégis úgy érezte mindenki ebben a pillanatban, hogy ez a párbaj nem hasonlít egyik más párbajhoz sem. A Marguerite sápadt és halálosan merev arca, a Juliette szemeiből tükröződő borzalom, Chauvelin diadalmas tekintete, s az Ő Fensége arcán jelentkező nyugtalanlás, melyről határozottan látszott, hogy ez a gondtalan világfi sokért nem adta volna, ha a tervbe vett viadalt megakadályozhatná, valami titokzatos tragédiára engedtek következtetni.

Bármint legyen is, bizonyos, hogy villanyos feszültség sepegt végig az összeverődött társaságon, mi alatt a dráma főszereplője, sir Percy Blakeney, ez a páratlan piperkőc, azzal bibelődött, hogy egy porszemet tüntessen el aranykeretű monoklija széles, fekete szalagjáról.

— Uraim. — mondá hirtelen Ő Fensége, — egé-

szen megfeledkeztünk róla, hogy hölgyek is vannak jelen. — Lord Hastings, — fordult az egyik mellette álló gavallérhoz, — kérem, tegye jóvá ezt a megbocsáthatatlan mulasztásunkat. Nem a rózsás női fülek számára való, ha a férfiak veszekednek.

Sir Percy felriadt merengéséből. Szemei keresztek a felesége tekintetét, s látta, hogy Marguerite olyan mint a szobor, és sejtelte sincs róla, hogy mi történik körülötte. Látta, hogy az asszony, aki férje szenvedélyes, kalandor szellemének minden rezdülését jól ismerte, egyedül érezte meg, hogy magára erőszakolt, dermedt nyugodtsága voltaképpen fékevesztett indulatot takar, s látta azt is, hogy már-már ott tart a meggyötört asszony, hogy mindenkinek szeme közé vágja az igazságot, s a világ szájára adja, hogy ez az egész kihívási komédia csapda csupán, amelybe egy gyűlölettől és bosszútól lihegő, alattomos ember kívánja belecsalni bátor és nemes ellenfelét.

Sir Percy jól sejtette, hogy féltve őrzött titka ott lebegett ebben a pillanatban a felesége ajkán, s csak egy lökés még a fátum serpenyőjén, csak egy sugallat még és Marguerite rögtön felsikolt, hogy:

— Ne engedjétek meg ezt a szörnyüséget! Hiszen a Vörös Pimpernel áll itt előttetek, az a Vörös Pimpernel, akit mindnyájan imádtok és csodáltok a bátorságáért, s szemben vele halálos ellensége ravaszkodik, aki csak azért jött ide, hogy a vesztébe csalogassa!

A sir Percy Blakeney delejes tekintete elfogta a felesége szemét. Imádat és könyörgés, bizalom és parancs sugárzott ki ebből a merev tekintetből.

Észrevette, hogyan enyhülnek meg tőle Lady Blakeney vonásai. Látta, miként hunyja le a szemét, hogy kirekessze a világot szenvedő lelke elől. Látta, hogyan szedi össze az erejét, hogy tőle telhetőleg fegyelmezze magát. Látta, hogyan fogja kézen Juliettet, s hagyja el a szobát, hogyan hajolnak meg az urak előtte, amint elsuhan mellettük, s hallotta selyemru-

hája suhogását. Látta, hogyan köszönget jobbra-balra, hogyan hajlik meg a trónörökös előtt, s emberfeletti bátorsággal hogyan fordítja még egyszer feléje a pillantását, hogy biztosítsa róla, mennyire hiven őrzi titkát most, a veszély órájában, épp úgy, mint valaha, a győzelem idején.

Aztán mosolyogva tűnt el előle. Desirée Candeille, aki egyszeriben csendessé és jelentéktelenné törpült, az egyik úr karján nyomon követte őt.

Kevesen maradtak benn a boudirban. Sir Andrew Ffoulkes, a hölgyek távozása után, óvatosan bezárta mögöttük az ajtót.

Ő királyi Fensége ekkor ismételten Chauvelin felé fordult, s szinlelt nyugodtsággal így szólt hozzá:

— Hitemre, monsieur, úgy látom, hogy bohózatot játszunk, melynek még nem érkezett el a csattanója. Istenemre mondom, nem engedem meg, hogy Blakeney eleget tegyen a kihívásnak és átránduljon Önnel Franciaországba! Atyám alattvalóinak törvényeink értelmében tilos kikötni az Önök partjain, hacsak nem rendelkeznek külön utlevéllel és valami különleges megbízatást nem kell ellátniuk.

— Teringettét, királyi Fenség, — vetette közbe sir Percy gunyosan, — egy percig se aggódjék emiatt! Az én kedves barátom... ha ugyan nem tévedek... itt hordja már az utlevelemet a katufrékja zsebében... Ami pedig a különleges célt illeti... hát nem akarjuk-e ott felnyársalni egymást?... Azt a kutyafáját!... Ez csak különös megbízatás, különleges cél, neinde?... Igazam van, monsieur?... — tette hozzá újból Chauvelinhez fordulva. — Nincs-e ott az utlevelem a kabátzsebében?... Jó... lehet, hogy még nincs kitöltve, lehet, hogy hamis... esküszöm azonban, hogy azt az utlevelet, amit ott rejteget, előre nekem szánta!...

Gondtalanul és vidáman beszélt, s Chauvelint kivéve, senki sem sejtette sir Percy szavainak valódi értelmét. Chauvelin természetesen azonnal megértette,

hogy sir Percy Blakeney tudtára akarja adni, mennyire tisztában van vele, hogy a ma esteli jelenetet előre kitervezték, s hogy a maga részéről szívesen és nyitott szemmel sétál bele abba a farkasverembe, melyet a forradalmár hazafi olyan ravaszul, s olyan gondosan és elővigyázatosan ásott a számára.

— Az utlevél kérdésére is rátérhetünk a maga idejében, uram, — felelte Chauvelin kitérőleg, — előbb azonban intézzék el a segédek a formalitásokat.

— Ördög vigye a segédek, monsieur! — mondotta sir Percy közömbös nyugalommal. — Remélem, nem kívánja tőlem, hogy egész karavánnal vitorlázzak át Franciaországba?

— Az időt, helyet és feltételeket illető kérdésekben okvetlenül meg kell állapodnunk, sir Percy, — válaszolta Chauvelin, — s biztosra veszem, hogy sokkal inkább gavallérnak tartja magát, minthogy maga kívánná elintézni ezeket a formalitásokat.

— Egyáltalában nem. Fogadom azonban, hogy senkisésem győzné jókedvvel ezt az unalmas tárgyalást. Már pedig a jó kedély a legfontosabb formalitás ilyenkor, monsieur... hm... Chauvelin. Ugy-e, hogy igazam van?

— Bizonyára, sir Percy.

— Pokolba tehát minden fejtöréssel! Indítványozom, hogy kérjünk fel egy asszonyt erre a célra. A leginkább körülrajongott, a legjobban gyűlölt, a leghűbb és legcsapodárabb asszonyt ezen a világon!... Beleegyezik, monsieur?...

— A nevét, sir Percy. Elfelejtette közölni a nevét.

— Nos hát *szeregcse* a neve, monsieur!... *Szeregcse!*... Amennyiben Ő királyi Fensége is hozzájárul az indítványomhoz, hadd döntsön ez a szeszélyes hölgy közöttünk!

— Nem értem, hogy mit akar ezzel...

— Háromszor vetünk kockát, monsieur... Idő... Hely... Feltételek... Igy mondotta, ugy-e?... Három

kockavetés s a nyertes adja meg a választ a feltett kérdésekre . . . Nos, beleegyeznek? . . .

Chauvelin habozott. A sir Percy csufolódó viselkedése nem illett egészen bele a terveibe. Azonkívül a volt nagykövet attól félt, hogy a viszonzás kedvéért most ő esik bele valamilyen verembe s nem igen örült neki, hogy a kockára bizzák a döntést.

Önkéntelenül a walesi herceghez s a többi urakhoz fordult segítségért.

Az akkori angol született játékos volt. Egyik zsebében kockát, a másikban kártyát hordozott állandóan. Ő hercegsége sem képezett kivételt ez alól a szabály alól, s a legelső angol gentleman egyszersmind a leghazárdabb angol játékos is volt egy személyben.

— Jól van, döntsön a szerencse! — kiáltotta vidáman Ő Fensége.

— A szerencse! A szerencse! — kiabálták a többiek is.

Chauvelin belátta, hogy hiába ellenkeznek az egész társasággal. Azonkívül némi gondolkozás után rájött arra is, hogy a kockavetés eredménye amugy sem keresztezhetné komolyan a tervei kivitelét. Fontos, hogy a találkozóban megállapodjanak, már pedig sir Percy sokkal tovább ment ezen a téren, semhogy visszahúzódhatna tőle, s ha a találkozó helye szóba kerül, mindössze azt kell kivinnie még, hogy az okvetlenül francia földre essék.

Az idő kérdése, meg a párbaj feltételei, mind csak hókusz-pókusz, egyszerű eszközök, melyek a dráma végső kifejlődésénél semmiféle jelentőséggel sem bírnak.

Vállat vont hát, s kitünően színlelt nyugalommal, könnyedén vetette oda:

— Legyen úgy, hogy az urak kívánják!

A szoba közepén kis asztalka állott, körülötte pamlag, két-három szék. A társaság, élén a walesi herceggel, aki nem akart közbeszólni, mert nem tudta,

miféle bolondos tervek kergetőznek Blakeney kalandos agyában, s akit roppant felizgatott ez a hazárdjáték, melynek olyan ködös és veszélyes lesz a kimenetele, ehhez a kis asztalhoz sietett. Sir Andrew Ffoulkes, meg lord Anthony Dewhurst állott a herceg mellett, majd lord Grenville meg vagy egy fél tucat jelentéktelenebb vendég következett, nagyobbára fiatal arszlánok, vidáman csapongó divatos pillangók mindannyian, akiknek eszükbe sem jutott, hogy valami különös, rejtett értelmet keressenek ebben a furcsa kockajátékban, s azt hitték, hogy sir Percy Blakeney szokásos tréfái egyikében fognak most gyönyörködni.

A csoport közepéből kisugárzott sir Percy Blakeney habselyem ruhája, amint térdével egy székre támaszkodva, kezébe vette a kockavető dobozt, s kecsesen hajolt az aranyozott lábu kis asztalka fölé. Mellette Chauvelin állott, aki hátán keresztbefont karokkal kitaratóan figyelte ellenfele mozdulatait, s olyan volt, mint valami sötét tollu ragadozó a gyanútlan paradicsommadár felett.

— Öné az elsőség, monsieur, — mondotta sir Percy.

— Amint tetszik, uram, — válaszolta Chauvelin.

A köröttük állók valamelyike kockavető-dobozt nyújtott át, s a két férfi egymásután dobott.

— Nyertem, monsieur, — szólott sir Percy gondtalanul, — enyém a választás, hogy megjelöljem a helyet, ahol a legelfoglaltabb francia államférfi, meg a leglustább fajankó, aki valaha is megbecstelenítette létezésével a hármass királyságot, összemérjék majd a kardjaikat... Hogy a további vitát elkerülhessük, ugyan melyik helyet ajánlaná kegyed? ...

— A hely tulajdonképpen nem fontos, sir Percy, — felelte Chauvelin hüvösen. — Egész Franciaország rendelkezésére áll ebből a célból.

— Ej ha! Igazán nem számítottam ilyen határ-

talán vendégszeretetre! — válaszolta Blakeney szemrebbenés nélkül.

— A párisi erdőket látnám különösen alkalmasnak, Sir.

— Nagyon messze vannak a parttól. Utóvégre tengeri betegség foghat elő a csatornában, meg aztán szeretném, ha minél előbb áteshetnénk az egészen... Nem... Páris nem felel meg, monsieur... mondjuk inkább, hogy... Boulogne... ez kitűnő hely volna... ugyebár?...

— Késégtelenül, sir Percy.

— Ugy hát Boulogneban, a bástyákon... és... ha nincsen ellene kifogása... a város déli oldalán...

— Amint parancsolja, — felelte Chauvelin szárazon. — Folytathatjuk?

— Jókedvű moraj kísérte két fél beszélgetését, s harsogó kacagás támadt Blakeney csipős kiszólásai nyomán. A kockákat újból összerázták s a két férfi ismételten dobott.

— Ezuttal ön nyert, monsieur Chauvelin, — mondá Blakeney, amint rövid pillantást vetett a kövekre. — Egyformán szeret a szerencse bennünket... Én jelöltem ki a helyet... nagyszerű választás volt... ezt el kell ismernie... Most pedig önön a sor... nevezze meg az időt... monsieur... Tehát Bologne-ban, a déli bástyasoron... mikor?...

— Négy nap múlva, Sir, mikor a székesegyház harangjai megkondulnak az esti Angelusra, — hangzott Chauvelin azonnali válasza.

— Mit hallok?... Azt hittem, hogy az önök örögi kormányja minden templomi harangot elpusztított, s a harangozást is eltörölte... A franciák ezután már nem a mennyországba... a pokolba jutnak... az ég felé vezető utat elzárta előlük a Nemzeti Convent... Tévedtem talán, monsieur?... Mert úgy tudom, megtiltották odaát az Angelus harangozását.

— Tudomásom szerint Boulogneban szabad An-

gelusra harangozni, Sir, — felelte Chauvelin szárazon, — s különben is, szavamat adom rá, hogy az Angelust elharangozzák aznap este.

— Hány órákor, monsieur?

— Egy órával a naplemente után.

— De miért négy nap múlva? ... Miért nem holnap, vagy holnapután?

— Én is kérdezhettem volna Öntől, Sir, miért a déli bástyán, mért nem inkább az északi falakon? ... Én a negyedik napot választottam ... Alkalmatlan talán ez Önnek? ... — kérdezte Chauvelin gunyorosan.

— Dehogyan alkalmatlan ... Nagyon is alkalmas... Alkalmasabb már nem is lehet! — válaszolta sir Percy vidám nevetéssel. — Teringettét! ... Igazán bámulatos! ... Az, ha mondom! ... Ugyan mi indíthatta rá, barátom, — kérdezte feltűnő nyájassággal, — hogy ... hogy éppen az Angelus jusson az eszébe?

Mindenki nevetett Blakeney kiszólásán, némelyek talán kissé hangosabban is, mint ahogy illet volna.

— Aha! ... — folytatta sir Percy vidáman, — ... emlékszem már ... Hitemre, majdnem elfeledtem, hogy legutóbbi találkozásunk alkalmával reverendában mutatkozott! ... Csak nem akar tán csuhába öltözni megint? ... Ó! ... Milyen nagyszerűen is illenék az Angelus papi talárjához! ... Emlékszem, milyen nagyszerűen állott a reverenda Önnek, monsieur ...

— Folytassuk tovább s állapítsuk meg a feltételeket is, sir Percy, — mondotta Chauvelin, hogy gátat vessen annak a gunyözönnek, melyet ellenfele zuditott reá, s a közöny álarca alá rejtse el a felindulását.

— A fegyver választása nincs a feltételek között, — vágott közbe ekkor Ő Fensége. — Ez lehetetlen. Hiszen jó előre kardokban állapodtak meg.

— Fenségednek teljesen igaza van, — helyeselte Blakeney a trónörökös megjegyzését, — de van még egy pár apró dolog, amelyet szintén el kell intézni ezzel a nevezetes párbajjal kapcsolatban. Bármily je-

lentéktelennek látszanak ezek a semmiségek, nagyon fontos, hogy elintézzük őket... Ugye, hogy így van, monsieur? ... Higyjék el, uraim! ... Holtig tanul a jó pap! ... Az én kedves barátom például egész joggal kívánhatná tőlem, hogy zöld topánkát huzzak fel a viadalhoz, viszont én is elvárhatnám tőle, hogy piros virágot tűzzön a gomblyukába ...

— Talán egy vörös pimpernelt, sir Percy!

— Miért ne, monsieur? ... Talán nem állana jól az arcszinéhez, s tulságosan elütne attól a fekete reverendától, amelyet olyan szívesen visel odahaza? ... Talán attól fél, hogy az elhervadt pimpernel illata erősebb talál lenni a hullaszagnál?

Általános kacagás tört ki erre a megjegyzésre. Mindenki tudta ugyanis, hogy a forradalmi kormány tagjai, Chauvelinnel együtt, milyen ádáz gyűlölettel viseltetnek a vörös pimpernel néven ismert nemzeti hős iránt.

— Térjünk inkább át a feltételek megbeszélésére, sir Percy, — mondotta Chauvelin, s úgy tett, mintha észre sem vette volna azt a gyilkos gunyt, ami ott regegett Blakeney utolsó mondatában. — Ki vesse a kockát? ... Önön a sor, uram!

— Csak Ön után, monsieur.

Harmadszor és utoljára rázta meg a két ellenfél a kockavető-dobozt, mielőtt dobtak volna. Chauvelin teljesen mozdulatlan maradt. Mintha nem is érdekelték volna többé a hátralevő apróbb részletek. Minek is törődött volna velük? Hiszen ezt a párbajt csak ürügyül szánta, hogy átcsalhassa Blakeneyt Franciaországba. Kitűzték az órát és a helyben is megállapodtak. Bizonyosra vette, hogy sir Percy ott lesz. Jól ismerte minden veszéllyel dacoló kalandor természetét, ebben egy percig sem kételkedett. Most is, amint irigy csodálattal tapadt a tekintete a halálosan gyűlölt ellenfél egészséges, hatalmas termetére s elnézegette annak hosszú, ideges ujjait, szegletes állkapcsát, kissé ala-

csony, de széles homlokát, meg mélyen ülő, fátyolos szemeit, esküdni mert volna reá, hogy sir Percy Blakeneyt, aki maga is jól tudta, mennyire az életével játszik, szenvedélyes kalandvágán kívül semmi sem izgatta ebben a pillanatban.

Olyan erős volt ez a szenvedélye, akárcsak a halál! S éppen ezért. Bizonyos, hogy sir Percy Blakeney ott lesz Boulogneban, a déli bástyák során, egy órával a naplemente után, a kitüzött napon, bizva benne, hogy csodálatos szerencséje, bámulatos lélekjelenléte, tagadhatatlan fizikai és szellemi képességei megint kisegítik abból a csapdából, melybe tudatosan és a maga akaratából sétált bele.

Chauvelin egy percig sem kételkedett ebben. Mit törődött volna tehát a többi részletekkel?

Hiszen nagyszerűen kitervelte, hogy ellenfelét nemcsak ravaszsággal, hanem erőszakkal győzi le ezuttal. A köztársaság egész északi hadserege rendelkezésére áll erre a célra. Boulogne falai köré összpontosítja ezt a hadsereget, hogy a szökés leghalványabb reménye se kecsegtesse többé a Vörös Pimpernel . . .

Blakeney vidám hangja azonban megzavarta az elmélkedését.

— Istenemre, monsieur . . . Ugy látom, elhagyta a szerencséje! . . . A kocka megint az én javamra dőlt el! . . .

— Önt illeti e szerint, sir Percy, — mondotta Chauvelin, — hogy megszabja a párbaj feltételeit.

— Nos, ha így van, monsieur, — felelte sir Percy könnyedén, — hitemre! . . . nem untatom sokáig már ezekkel az ostoba formalitásokkal . . . Ha hideg lesz, kabátban vivnunk, ha meleg, kabát nélkül . . . Elengedem a zöld topánkát is, meg a piros jelvényt . . . Szives engedelmével összeszedem minden tehetségemet, hogy néhány, ön által is elfogadható, nagyszerű feltételt eszeljek ki azért hamarjában. Lám, monsieur, a fegyverek kérdése eddig eszünkbe sem jutott . . . Kar-

dokkal vivünk, ugy-e? ... Nos, monsieur, hadd gyakoroljam tehát a fegyverválasztási jogomat is... Ffoulkes, kérlek, — tette hozzá, barátjához fordulva, — légy szives, hozd ide azt a pár kardot, amely ott függ keresztben az íróasztalom felett...

— Helytelen volna, ugyebár, monsieur, ha valamelyik szolgálval hozatnám be? — folytatta vidáman, amint Ffoulkes egyetlen intésére gyorsan elhagyta a szobát. — Mi szükség rá, hogy ennek a pompás veszededésnek kinn is hire menjen? ... A kardok, tudom, tetszeni fognak, monsieur, önnek is. Válasszon közülük... Bizonyára kitünő vivót tisztelhetek önben? ... kérem tehát, döntse el, hogy első vére menjünk, vagy komolyabb sebesülésre van szükség avégett, hogy a mademoiselle Candeille sértett hiuságát kiengesztel-hessük.

Halotti csend honolt a szobában, amíg beszélt. A trónörökös csodálkozó szemekkel bámult reá, kíváncsian, hogy vajjon mi a célja tulajdonképpen. A társaság nagyon elkomolyodott. Nyomott lett a hangulat, s az izgalom moraja futott végig a boudoiron, mikor sir Andrew Ffoulkes visszatért, s két hüvelyébe sülyesztett kardot tartott a kezében.

Blakeney átvette a kardokat barátjától, s letette az asztalra Chauvelin elé. Mindenki a nyakát nyujtogatta, hogy jobban lásson. Két teljesen egyforma, ezüstös csillogású acélpenge rejtőzött a fekete bőrtokban. Markolatukon semmi disz, mindössze a kosáron látszott némi kacskaringó, melyet a pengékkel egyező, finom acélból kovácsoltak.

— Mit szól ezekhez a fegyverekhez, monsieur? — kérdezte Blakeney, hanyagul támaszkodva neki egy szék hátának.

Chauvelin kezébe vette az egyik kardot s lassan kihuzva azt a hüvelyéből, figyelmesen nézegette a fényes acélpengét.

— Meglehetősen ósdi formája van, sir Percy, —

mondotta, utánozni kívánván ellenfele könnyed modorát, — talán valamivel nehezebb is annál, ami mostanában divatos mifelénk, ennek ellenére meg kell adnom, hogy pompásan edzett pengéje van.

— Ezeket a pengéket — jegyezte meg Blakeney — Toledóban gyártották, éppen kétszáz évvel ezelőtt...

— Oh, itt valami felírás is látszik rajta, — állapította meg Chauvelin, miközben egészen közel vitte szeméhez a kardot, hogy jobban olvashassa az acélba vésett betűket.

— Az első tulajdonos neve. Olaszországi utazásom alatt vásároltam ezt a két kardot egyik utódjától.

— *Lorenzo Giovanni Cenci*, — mondotta Chauvelin, lassan betűzgetve az olasz szavakat.

— A legnagyobb gazember, aki valaha is élt ezen a földtekén. Monsieur kétségtelenül jobban ismeri a történetét nálam. Rablás, tolvajlás, gyilkosságok mindennapi események voltak signore Lorenzonál, de a méregkelyhet és a mérgezett tört sem vetette meg.

Könnyed hanyagsággal s előbbi csipkelődő modorában mondotta el mindezt a maga különös, vonzatott beszéd módján, amelytől nem birt megválni egész este. Chauvelin szemelláthatólag meghökkent és hirtelen visszatette a kardot az asztal tetejére.

Gyanakodó tekintettel nézett sir Percyre, aki még mindig a székhez támaszkodott, s térdét annak párnás ülőkéjén hevertetve, lustán játszadozott a másik pengével, mely szakasztott mása volt annak, amelyet Chauvelin olyan hirtelen rémülettel tett le a kezéből.

— Nos, Monsieur, — kérdezte sir Percy rövid hallgatás után, irónikus pillantást vetve ellenfele ki meredt szemére, — meg van elégedve a fegyvereimmel? Melyiket választja? Az egyik az öné, a másik az enyém.

— Valóban, sir Percy — mormolta Chauvelin még mindig habozva.

— Ne, ne, Monsieur, — ugyis tudom, hogy mit akar mondani, — szakította félbe Blakeney a mondat közepén, — tényleg nehéz a választás közöttük. Egyik penge éppen olyan pompás, mint a másik... Azért mégis választania kell... ezt... vagy azt... amelyet tetszik... Vigye magával az egyiket, s még ma este gyakorolja magát egy kitömött bábon... A kard mindaddig rendelkezésére áll, míg fel nem használta az én csekély, érdemtelen személyem ellen... hozza ki négy nap múlva a boulognei bástyákra, mikor a székesegyház harangjai Angelusra szólnak, hogy ösz-szemérhessük hűtlenné vált ikertestvérével... Ime... Monsieur... egyforma a hosszuk... egyforma kemények... tökéletes egy pár... Mégis... kérem... válasszon közülük.

Kezébe fogta a két kardot s gondosan kiegyensúlyozva a két acélozott markolatot, a francia elé tartotta őket. Chauvelin a kardokra meredt, s Blakeney viszont az előtte álló, sötétruhás, cingár férfit nézte.

A francia szemmelláthatólag zavarba jött. Hiába próbálta kiolvasni, mi megy végbe ennek a hóbortos, lomha és udvarias kalandornak alacsony és sima homloka mögött, jámbornézésü, kék szemei mélyén.

Szívesen adott volna néhány évet az életéből, ha beláthatott volna bármi kis időre ebbe a merész agyvelőbe.

Vajjon miféle ravaszságot formálhatott sir Percy megint az agyában, mikor felajánlotta, hogy válasszon a két kard közül, amelyeknek egykor Lorenzo Cenci volt a birtokosa?

Hamis játék, halálosan fekete mérgek keverése rejtőzik talán az angol gentleman ünnepélyes magatartása mögött?

Bizonyára nem!

Chauvelin csititgatni kezdte az ijedtségét. Dőre-ség, hogy olasz gyilkosokon, a Cencik és Borgiák mér-gén jár az esze e fényben uszó boudoir közepén!

Elsőrendü diplomata lévén, nagyszerűen értett a szavakhoz s kitűnően ismerte a szemek beszédét is. Feltette magában, hogy csak azért is kitalálja Blakeney szándékait. Ismét közönyt erőltetett magára, s gunyos mosolygással nézett ellenfele jókedvű szeme közé.

Megtapogatta az egyik kardot az ujjjaival.

— Ezt választja, Monsieur? — kérdezte Blakeney tőle.

— Melyiket ajánlja, sir? — felelte Chauvelin könnyedén. — Melyikről gondolja, hogy két évszázad után is rajta van még a Cencik csalhatatlan mérge?

Blakeney azonban nem lepődött meg a kérdésen. Élénk kacagásban tört ki, abban a félig sunyi, félig hülye röhögésben, amely egyik legjellemzőbb vonása volt, majd csodálkozva így szólt:

— Teringettét! Monsieur, micsoda meglepetés! ... Látja! ... erre sem jöttem volna rá magamtól! ... Bámulatos ... mondom ... Igazán bámulatos! ... Mit szóltok hozzá, urak? ... Hát királyi Fenséged mit szól hozzá? ... Ugye, hogy srófra jár az esze az én barátomnak? ... Ez a kard tetszik, vagy amaz, Monsieur? ... Nem ... ne várokoztasson tovább. Unalmas ez a hosszúságos habozása ... Barátaink már ásitóznak ... Tehát ezt választja, Monsieur — folytatta, midőn Chauvelin nagy sokára kezébe fogta az egyik kardot. — Most pedig parancsoljanak egy csésze puncsot, uraim! ... Szó sincs róla, Monsieur, végtelenül szellemes volt az előbbi megjegyzése! ... Erre koccintani kell, feltétlenül ... Étvágygerjesztő tréfa volt, mondhatom ... Kérem, talán elmondhatná még egyszer, Monsieur? ...

Majd a trónörökös és a barátai felé fordulva hozzátette:

— Ha pedig kiittuk a poharunkat, uraim, azt indítványozom, gyerünk az asszonyok után!

XIII. FEJEZET.

További megfontolások.

Az incidens befejeztével a dráma legfontosabb szereplői egymásután hagyták el a szobát.

Az asztal körül szorongó tömeg is eloszlott, s több kisebb csoportra szakadva szét, ismét megkezdte a vidám kacaraszást és léha tereferét, melyet az ismeretlen veszély megsejtése szakított félbe az előbb. Főleg Blakeney vidámsága varázsolta vissza a jó hangulatot. Szemmelláthatólag tréfára vette a párbajt, már pedig ha neki nincsen oka a félelemre, mért lógassák ők az orrukat hiába! Az aranyifjuság jókedvűen tolongott a puncsos edény körül, melyet szellemes házigazdájuk kecses mosollyal kínálgatott.

A lakájok ismét kinyitották az ajtókat. Táncczene ritmusa csendült a fülükbe valahonnan.

Néhány vendég mégis feltűnően komoly maradt és tartózkodott a további vigalomtól. Igy Ő királyi Fensége is, aki határozottan zavarban volt s sir Percy karonfogva, nagyon komolyan tárgyalt vele. Lord Anthony Dewhurst a szoba másik sarkában suttogott lord Hastings-szel, sir Andrew Ffoulkes pedig, a házigazda legbensőbb barátja, Chauvelinnel beszélgetett.

Ez utóbbi mindenáron távozni szándékozott. Nem vette komolyan Blakeney felhívását egy kis barátságos puncsozásra, s szerette volna, ha magára hagyják, hogy annál jobban meghányja-vesse az előbbi óra eseményeit.

Egyik lakáj átvette tőle a sulyos kardot, előkerítette a kabátját és kalapját, s kocsi után kiáltott. Chauvelin ezután, bucsut véve a házigazdától és ismerőseitől, a kevésbé látogatott helyiségeken keresztül, a hallon át a lépcső felé tartott.

Kerülte, hogy Lady Blakeney-el négyszemközt találkozzék. Egyáltalában nem érzett lelkifurdalást tette miatt, inkább attól tartott, hogy a lady elveszti

vele szemben az önuralmát s esetleg, öntudatlanul is, keresztülhuzza majd számításait. Szerencséjére alig ügyelt valaki feketekabátos, töpörödött, kiaszott alakjára, amint gyorsan siklott a kijárat felé s minden ügyességét elővette, csakhogy feltűnés nélkül távoz-hassék.

A hallban a reá várakozó Candeille kisasszonnyal találkozott össze. Szemmelláthatólag örült az is, hogy hátat fordíthat Blakeney Manor-nek. Chauvelin be-szállott hozzá a kocsijába, hogy közeli lakására kísér-hesse. Egy-két dolgot meg kellett még utólag beszélnie, s azonkívül utasításokat kívánt adni neki a további te-endőkre vonatkozólag is.

Egészen véve meglegedését fejezte ki az esté-lyen való szereplése felett. A fiatal színésznő nagysze-rűen kezére játszott. Bámulatos hidegvérrel és ügyes-séggel adta a szerepét. Sir Percy akarva, nem akarva, vakon zuhant bele a kelepcébe, melyet számára felál-lított.

Egy-két dolog azonban nyugtalanította, s midőn fél egykor, vagy kevéssel fél egy után elbucsuzott cin-kostársától, s ismét visszaült a kocsijába, hogy londoni lakására vitesse vele magát, Lorenzo Cenci kardjával a kezében még mindig töprengve gondolkozott.

Nem volt csodálni való rajta, ha a kalandos Vörös Pimpernel megsejtette, hogy a francia forradalmi kor-mány előbb-utóbb le akar számolni vele, s a vérpadra szeretné juttatni, hiszen állandóan legbecsesebb áldo-zatait ragadta el az orra elől, azt a vakságot azonban, hogy észre ne vegye, hogy Chauvelin kihívása csu-pán ürügy arra, hogy Franciaországba csalogassa, aligha lehetett feltételezni róla. Ez a vakmerő kalandor sokkal eszesebb annál, hogy rögtön meg ne lássa a kivetett csapdát s ha mégis beleesett, bizonyára azért tette, mivel leleményes agyában megfogant már a terv, mellyel nemcsak sportszenvedélyének hódol, hanem ellenségeit is megalázza és megsemmisítheti.

Igaz, hogy sir Percy, aki korának legelső gavalérja volt, abban a helyzetben, melyet Chauvelin olyan nagyszerűen megrendezett és színrehozott, aligha utasíthatta volna vissza elfogadható módon a csatorna tulsó partján megvívandó párbajra való kihívását.

Eltekintve azonban attól, hogy a párviadal alól nem akadt tisztességes kibuvója, az a körülmény, hogy Blakeney olyan jókedvűen, szinte tréfára fogva az egész dolgot, egyszerűen elfogadta a Chauvelin által javasolt színhelyet, mely számára a biztos halált jelentette, azt a határozott meggyőződést érte meg Chauvelinben, hogy a Vörös Pimpernel még sem lesz olyan könnyű dolog elcsipnie Boulogneban, vagy másutt, ahogy azt elképzelte.

Még az éj folyamán hosszú és kimerítő levelet irt tehát Robespierre kollegájának, melyet ravaszul úgy fogalmazott meg, hogy a bekövetkezendő eseményekért való felelősséget lehetőleg a Közbiztonsági Bizottmányra, illetve a kormányra hárítsa át.

„Nemcsak ön, de az egész forradalmi kormány, szóval mindenki előtt, akik ezzel a kellemes kiküldetéssel megbizni szivesek voltak, vállalom a felelősséget érte, Robespierre polgártárs, — irta többek között, — hogy e levél keltétől számított négy nap mulva, egy órával napnyugta után, az az ember, akit általában Vörös Pimpernel néven ismernek, a boulognei déli bástyákon lesz. Amit tőlem kívántak, elvégeztem. A mondott nap jelzett órájára sikerült átcsalnom a forradalom esküdt ellenségét a kormány hatalmába. Most a polgártársakon a sor, hogy diplomáciai ügyességem gyümölcseit ismét el ne veszítse az ország. Ez az ur az én kihívásom következtében lesz az adott helyen ekkor. Önöktől függ, hogy meg ne szökhessék ezuttal is.“

Levelét a Nemzeti Convent által rendelkezésére bocsátott külön futárral küldötte el. Midőn ráütötte a pecsétet, s a kurir kezeibe adta, megelégedetten sóhaj-

tott fel. Nem bizott ugyan feltétlenül a sikerében, de arra sem látott okot, hogy hiba csusszék a számításába; midőn pedig a kora hajnali órákban lehajthatta végre a fejét néhány órai pihenésre, azon sajnálkozott, hogy az a bizonyos negyedik nap még olyan rettenetes messzire van.

XIV. FEJEZET.

Uralkodó szenvedély.

A szép udvarházra ráborult a csend. A vendégek egymás után távoztak el, a magány zsongító érzését hagyván maguk után. Rendszerint így szokott ez történni, ha véget ér a jókedvüen mulatozó vendégsereg hangos hejehujája.

Mindenki elismerte, hogy az estély fényesen sikerült. Igaz ugyan, hogy a sokat emlegetett francia művésznő nem csicsereghette el beigért chansonait, de a tánc forgatagában, a pompás zene, ennivalók és válogatott borok mellett senki sem vetett ügyet erre a műsorváltásra.

A résztvevők egyhangu véleménye szerint Lady Blakeney sugárzó szépsége sem tündökölt eddig soha még úgy, mint ezen az estén. Fáradhatatlan volt. Tökéletes háziasszony, aki mindenkit elhalmozott bájos, apró figyelmességeivel, pedig rendkívül elfoglalták azok a különös kötelezettségek, amelyekkel királyi vendégeivel szemben tartozott.

A boudoirban lejátszódott jelenet alig volt szóbeszéd tárgya a vendégek között. Az akkori gáláns világban nem illett a hölgyek előtt a férfiak dolgait emlegetni, s ezenkívül az eset szemtanui tisztában voltak azzal is, hogy titoktartásukat különösen méltányolják a legfelsőbb körök, ezért lakatot tettek a nyelvükre.

Maga az estély tehát fényesen sikerült anélkül,

hogy a legkisebb felhő is megzavarta volna a vendégek jóhangulatát. Marguerita csodával határos bátorságot tanusított, mikor természetes és gondtalan mosolyt erőltetett a vonásaira, s vidáman csevegett, sőt élcelődött is, míg szegény szive majd megszakadt a fájdalomtól.

Most, hogy mindenki eltávozott és az utolsó vendég is ellejtett előtte, végtelen megkönnyebbülést érzett. Valahára szabadon engedheti a gondolatait, és legalább szembe-benézhet az aggodalmaival!

Sir Andrew Ffoulkes vett tőle bucsut utoljára, akit Percy egészen a kertajtóig kísért. Lady Ffoulkes már előbb elhajtattott. Sir Andrew azonban úgy határozott, hogy gyalog tér haza Blakeney Manor közelében levő otthonába.

Marguerite rendesen szorongó szívvel gondolt erre a nemrég egybekelt ifju párra. Sir Andrew Ffoulkes neve hallatára különben általában mosolyogva néztek össze az emberek. Egyesek tulságosan lányosnak tartották, mások azzal csufolták, hogy csinos kis felesége iránt érzett és nagyon is kimutatott szerelme már már a jóízlés határait surolja. A fiatal ur kétségkívül nagyot változott esküvője óta. Mintha teljesen kiveszett volna belőle eddigi sportszenvedélye és kalandvágya, szemelláthatólag behódolt kicsiny asszonykája iránt érzett, mindent felülmuló, óriási szenvedélynek.

Suzanne ideges félelemmel örködött férje biztonságán. Elegendő befolyással birt rá, hogy otthon tartsa, míg a többiek, akik szintén a Vörös Pimpernel kicsiny, de annál bátrabb szövetségéhez tartoztak, bolondos jókedvvel követték vakmerő vezérüket a merészebbnél merészebb kalandokba.

Marguerite is szelid gunnyal mosolygott eleinte, midőn látta, hogy Suzanne Ffoulkes könnyes szemmel kísérel meg minden csalafintaságot, csakhogy Sir Andrew-t ott foghassa a szoknyája mellett. Később azon-

ban a papucshős felett érzett csendes megvetésébe az irigység titkos érzése keveredett.

Mennyire különbözött ettől a férje és közte lévő viszony!

Percy a maga kétlaki volta ellenére igazán és szenvedélyesen szerette őt, úgyhogy majdnem szentégtörés lett volna kételkedni a szerelmében. Mégis minden alkalommal úgy érezte, mintha láncokban tartaná magát és érzéseit, mintha minden, még Marguerite, a felesége is, csak másodlagos szerepet töltené be az életében, s annak bánata, hitvesi aggodalmai és férje életéért való folytonos remegése apró epizódok volnának csupán abban a nagy színjátékban, melyet Blakeney gondolt ki és irt meg önmaga számára.

Gyűlölte magát az ilyen gondolatokért, mert kétséget loptak a szívébe Percy iránt. De hát szeretett-e férfi asszonyt valaha úgy, mint Percy őt? Igaz, hogy nehéz volt megérteni, s talán — ó, milyen borzasztó «talán» volt ez! — talán, mondom, volt olyan idő is, mikor csakugyan rejtőzött valami csekély bizalmatlanság szívében iránta. Egyszer már elárulta őt!... Akaratlanul tette, az igaz. Attól tartott talán, hogy alkalom adtán megint így bánnék vele?

Éjjel, mikor a vendégek eltávoztak, rendre kitérte a hatalmas ablakokat. Az ablakok alatti erkélyről márványlépcsők vezettek le a folyó felé. Békés és csendes volt a táj. A vanília illata ájulásig megtöltötte az éjjeli levegőt. Lent a víz ritmikus csobogása hallatszott, s messze-messze valami ragadozó madár rekedt kiáltása törte meg a csendet.

Ez a hang megborzongatta Margueritet. Chauvelint, ezt a fekete ragadozó madarat, s annak titkos, sötét terveit és ravasz intrikáit juttatták az eszébe.

Ó, mennyire gyűlölte azokat a szilaj kalandokat, melyek Percyt elszakították oldalától. Hiszen minden szerelmes asszony a legönzőbb és legkegyetlenebb te-

remtéssé válik, mihelyt szerelmese biztonsága és élete a mások biztonságával és életével kerül ellentétbe.

Büszke szive néha gyűlölte, máskor irigyelte azokat, akik elragadták tőle, s ezek az érzései, melyekről tudta, hogy mindkettőjükhöz méltatlanok, ezuttal különösen erőt vettek rajta. Blakeney karjai közé vágyott, hogy belecsókolja fülébe szenvedését és aggodalmait, a szerelmére hivatkozzék, mely annyiszor elfeledtetett már mindent vele, mikor ott hevert a lábainál.

Valami belső ösztön hajtotta a terraszon át a park folyóparti, elkülönített része felé, ahol olyan sokszor járkált Blakeney-vel kart karba öltve a mézeshetek alatt. Ősrégi rózsatövek bozontos bokrai álltak rendetlen pompában arrafelé, elkésett liliomok mámorító illata rezgett a levegőben s a csillagok egyiptomi sás, meg gyermekláncfű erdeje közt villogtak elő a sötétségből.

Tudta, hogy Percy erre veszi az utját. Bár későre járt az idő, biztosra vette, hogy nem tért aludni még. Tudta, hogy halálos szenvedélye, a történetek után, feltétlenül erőt vesz rajta megint.

Ő maga teljesen éber volt, s nem érzett semmi fáradságot. A folyóhoz vezető ösvényt elérve, kíváncsian kémlelt fel és alá, s felneszelt minden hangra.

Egyszerre mintha a víz csobogásán kívül valami más zaj is megütötte volna a fülét. Kimért lépéseket hallott az ut kavicsán. Figyelve várt egy kis darabig. A lépések mintha közelednének, s tényleg, pár perc múlva a csillagok halovány fényénél észrevette, hogy valami kámzsás köpenyegbe burkolt alak lopózik óvatosan arrafelé.

— Ki jár ott? — kérdezte.

Az alak megállott, majd gyorsan előre sietett, s egy félnk hang suttogta csendesen:

— Ó, Lady Blakeney!

— Ki az? — kérdezte Marguerite hangosan.

— Desirée... Candeille... — válaszolta az éjjeli vándor.

— Demoiselle Candeille! — kiáltá Marguerite meglepetve. — Mit keres itt, kérem, ebben az órában?

— Pszt!... Csendesen!... — suttogta az, Marguerite felé közeledve, miközben még mélyebben huzta le a kámzsát a szemeire.

— Találkozni akartam a kastélyból valakivel... Lehetőleg önnel magával, Lady Blakeney... Nem bírok elaludni... Szeretném tudni, hogy mi történt aztán, amikor eltávoztam...

— Mi történt?... Hogyan?... Nem értem...

— Mit végeztek egymással a férje, meg citizen Chauvelin? — kérdezte Candeille kisasszony sürgetőleg.

— Mi köze hozzá? — kérdezte Marguerite gőgösen.

— Ne értsen félre, kérem, — igyekezett védekezni amaz, — ...tudom, hogy engem okol az este történetekért... az általam kikényszerített veszekedés kell hogy gyűlöletet és gyanút ébresszen szívében ellenem... De... ó!... hogyan is győzhetném meg!... Higyje el, akaratom ellenére kellett cselekednem... Nem hiszi el?... Pedig igazán játékszere voltam annak az embernek... és... ó! — folytatta kitörő szenvedéllyel, — ha legalább sejtené, hogyan zsarnokoskodik az az átkos francia kormány a férfiakon, hát még a magamfajta védtelen asszony felett, aki kényrekedvre ki van szolgáltatva neki!...

A hangja zokogásba fulladt. Marguerite azt sem tudta, mit feleljen és mit higgyen el neki. Már akkor is elfogta valami bizalmatlan érzés, mikor először találkozott a sátorban ezzel a színpadias viselkedésű, alakoskodó színésznővel, most pedig, a történetek után, még kevésbé kívánt ösztöne ellen cselekedni. Pedig bizalmatlansága ellenére a színésznő szavai némi visszhangra leltek a szíve mélyén.

Nagyon is jól ismerte azt a zsarnokságot, amelyről Candeille beszélt. Nem szenvedett-e eléggé, s nem marcangolta-e szivét a bánat és a megaláztatás keserősége miatta éppen most, amikor az imént is kénytelen-kelletlen ismét elárulta és kiszolgáltatta a Vörös Pimpernel a rémuralom karjainak.

Éppen ezért, mikor Mademoiselle Candeille izgatott szavai után némi szünetet tartott, óvatosan ugyan, de mégis bizonyos melegséggel válaszolt neki:

— Még mindig nem említette, hogy mi hozta vissza ilyenkor, éj idején. Hiszen a mestere, Chauvelin polgártárs, nagyszerűen felvilágcsithatta volna a történekekről.

— Valami halvány reménység azt sugta nekem, hogy önt itt találom.

— De miért akart találkozni velem?

— Hogy figyelmeztessem...

— Nincs szükségem a figyelmeztetésére.

— Mondja inkább, hogy tulbűszke hozzá, mintsem elfogadja... Tudja-e, Lady Blakeney, hogy citizen Chauvelin gyűlöli az urát?

— Honnan tudja ezt? — kérdezte Marguerite, akinek újból ébredezni kezdett a gyanuja. Nem tudta mire vélni a Mademoiselle viselkedését. Mirevaló volt ez az éjjeli látogatás, a heves szóözön, a jólértesültség és tudatlanság különös keveréke, amellyel szinte elhalmozta? Ismeri-e vajjon ez az asszony a Chauvelin titkos terveit? Vajjon most is szerepet játszik-e, melyet újból a cselszövők fejedelme tanított be neki és kényszerített reá?

Candeille kisasszony úgy tett, mintha észre sem venné ezt az ösztönös ellenszenvet és bizalmatlanságot, melyet Marguerite leplezni sem kívánt ezuttal. Összekulcsolt kezekkel siránkozott tovább:

— Ó! — kiáltotta szenvedélyesen, — vak volnék, ha észre nem vettem volna a gyűlöletet Chauvelin kegyetlen szemeiben!... Egy kanál vízben megfojtaná

az urát, higyje el... Nem tudom, miért teszi, de gyűlöli őt... Azzal a lehetetlen párbajjal is csak vesztét keresi... Ó, Lady Blakeney, ne hagyja elutazni... térdenállva könyörgök... kérem... ne hagyja elutazni!...

Marguerite büszkén huzódott hátra rimánkodón felé tárt karjaitól.

— Nagyon felizgatja magát, Mademoiselle, — mondotta hidegen. — Sem a könnyeire, sem a figyelmeztetésére nincs szükségem... Ne tartson, kérem, hálátlannak... bizonyos mértékben értékelem is irántam tanusított jóindulatát... bocsásson meg azonban, bármilyen kegyetlenül hangozzék is... ez a dolog egyáltalában nem tartozik önre... Az óra későre jár, — tette hozzá kissé melegebb hangon, mintha mérsékelni kívánta volna előbbi szavai ridegségét, — szívesen hazakisértetem a komornámmal... Mondhatom, hü és megbízható teremtés...

— Nem, — utasította vissza amaz szomorúan. — Nekem igazán nincs mit restellenem ezen az éjjeli csatangoláson... Ön nagyon is büszke, Lady Blakeney, s kérni fogom a Teremtőt, hogy védje meg a bánattól és megaláztatástól, amelyre figyelmeztetni bátorkodtam... Valószínű, hogy nem látjuk egymást többé ebben az életben... Tudom, mennyire irtózik ettől, s én igyekszem, hogy éppen olyan gyorsan távozzam életéből, mint ahogyan belekerültem... Volt ugyan még egy másik eszmém is, amikor idejöttem... Ha Sir Percy mégis arra határozná el magát, hogy áthajózzék a francia partra... a párbajnak Boulogne közelében kellene lefolynia... ezt én is tudom... engedje tehát megkérdezni, vajjon nem akarná-e elkisérni ebben az esetben?...

— Igazán, Mademoiselle, ismétlem, hogy...

— Nem tartozik reám... Tudom... Megértettem... De lássa, midőn most, éjjel ide szöktem... a csendben és sötétségben... igazán nem hittem volna,

hogy ilyen büszke legyen... Azt gondoltam... igen... hogy asszony létemre sikerül meginditanom a másik asszony szivét... Lehet, hogy ostobaság volt ez tőlem... mindegy... mégis biztosra vettem, hogy szívesen elkisérné az urát, amikor... az... mindenáron, készakarva dugja fejét abba a hurokba, melyet... biztos tudomásom szerint.. Chauvelin vetett ki a számára... Nemsokára én is Franciaországba utazom... Chauvelin polgártárs utlevéllel látott el a komornámmal együtt... Mikor otthon eszembe jutott, hogy milyen veszedelmekbe sodortam a férjét esztelen viselkedésemmel... ugy gondoltam... talán...

Hirtelen félbeszakította a mondókáját. Mintha a sötétségen keresztül olvasni kívánt volna Lady Blakeney vonásaiból. Marguerite azonban, aki jóval magasabb volt a színésznőnél, büszkén kiegyenesedve nézett el annak feje felett. Szó nélkül türte Candeille kisasszony szavalását, miáltal sikerült elérnie, hogy eltitkolja előtte, milyen hatást váltott az ki benne, sőt most is, mikor a francia nő újból hosszabb szünetet tartott beszédében, ismét megállotta, hogy közbe ne szóljon, s nyugodtan, figyelte, hogyan huz ki kabátja bő zsebéből egy összehajtott papirlapot, s hogyan kínálja alázatosan felé.

— Felesleges, hogy a komornám is velem jöjjön, — mondotta Desirée Candeille alázatosan, — szívesebben utazom egyedül... Tessék... itt van az utlevele... Ó, nem szükséges, hogy a kezemből vegye át, — nyugtatta meg bánatos hangon, midőn látta, hogy Marguerite rá sem hederít a papirosra. — Nézze! Itt hagyom a rózsák között!... Még most sem bizik bennem?... De hisz ez természetes... Később azonban, ha majd nyugodtabb lesz, bizonyára más elhatározásra jut... Belátja, hogy ezuttal igazán önzetlenül cselekedtem... hogy csak szivességet akartam tenni önnek... és neki.

Lehajolt és az összehajtogatott papirlapot egy

rózsabokorra helyezte, majd bucsuzás nélkül eltávozott. Marguerite, aki jó darabig még mindig mozdulatlanul állott, hallotta az ösvényen tovalebbenő szoknyája selymes suhogását, aztán mély sóhajtás ütötte meg fülét, mely csakhamar csendes zokogásba fulladt.

Csend lett nemsokára mindenfelé. Enyhe szellő cirógatta végig az ős tölgyek és nyárfák taraját, melyeknek haldokló lombjai úgy susogtak ettől az érintéstől, mintha szellemek beszélgetnének az éjszakában.

Marguerite megborzongott. A rózsatövek sötét tömegében különös, melankólikus zörejt okozva, alig láthatóan meg-meglíbbent előtte az összehajtott papirdarab, melyet Candeille kisasszony helyezett oda. Nézte, vajjon elrepíti a szél a folyó felé. Egyszerre csak a földre esett. Marguerite ösztönszerűleg lehajolt utána és felemelte. Majd idegesen markába szorította és besietett vele a palotába.

XV. FEJEZET

A bucsuzkodás.

A terraszhoz visszaérve észrevette, hogy a lépcső alján emberi alakok sürgölődnek. Majd lámpafény csapott a szemébe és suttogó hangok ütötték meg fülét. Hallotta azt is, hogy a folyó partján egy csónak oldalát nyaldossák a habok.

Nemsokára köpenyekkel s mindenféle más egyéb cókókkal megrakott alak suhant el mellette. Még a sötétben is ráismert benne Benyon-re, a férje belső komornyikjára. Habozás nélkül keresztülszaladt a terrazon és Sir Percy lakosztálya felé tartott. Alig néhány további lépés után férje nyugodtan sétáló, magas alakja került vele szembe, ott, ahol az ösvény elszakadt a palota mellől.

Nagy, körgalléros köpenye volt rajta, amelynek

kigombolt mellén átütött az elegáns, szürke uti ruha. Kezeit szokása szerint nadrágzsebébe süllyesztette, s kedvenc, tollas kalapja pompázott a fején.

Mielőtt észbe kapott volna, hogy Percy utra készül, mielőtt egyetlen egy szót is szólott volna hozzá, már is ott termett karjai közt s szenvedélyesen átölelve igyekezett elfogni a pillantását, s szorosan hozzá simuló arca vonásaiból szerette volna kiolvasni a terveit is.

— Nem engedem, Percy!... Nem engedem, hogy elutazz!... — kiáltotta.

Érezte, hogyan fonódnak erős karjai a derekára, hogy keresik ajkaik az övét s csókolják végig száját, haját és a kezeit, melyek kétségbeesetten kulcsolták át széles vállait.

— Ne hagyj itt!... Ne menj el, ha igazán szeretsz! — könyörgött.

Blakeney pedig, úgy látszik, nem mert válaszolni a szavaira. Érezte, hogy pattanásig feszülnek az idegei a magára kényszerített nyugalomtól. Ó!... milyen végtelenül imádta ezt a férfit, midőn megérezte benne a szenvedélyes szerelmet. Ez volt az ő igazi valója, s vajmi kevés maradt meg ilyenkor benne abból az elegáns és tökéletes, folyton álarcot viselő gentleman-ből, aki mindig kordában tartotta az idegeit, hogy ezáltal titkolja el a vágyait és gondolatait, kivéve ha azok véletlenül a tetszetős öltözködésre vagy szórakozásra vonatkoztak.

Lady Blakeney érezve hatalmát, kihasználta ezt az ellágyulást, s teljesen odaadva magát férje ölelésének, visszacsókolta őt és így folytatta:

— Ne menj hát!... Ne menj el!... Bolond vagy, ha itthagysz!... Nem... nem... nem engedlek!...

Karjai gyöngéden fonták át férje nyakát, hangja forró volt és fátyolozott, s reszketett a visszafojtott könnyek sulya alatt. Ismét felsikoltott: — Ne hagyj

itt, édesem, az Istenre kérlek! .. — s ezalatt úgy érezte, hogy szerelme lassan diadalt vesz Percyn.

— Nem hagyok békét, míg meg nem ígéred, Percy! — tördelte. — Drágám, szerelmem... egyetlenem... ne hagyj itt!... ne hagyj itt!... Alig élvezhettük még a szerelmünket... Ne hagyj itt, Percy!... Hiszen anyi mondanivalóm volna hozzád... Nem... nem... ne menj el... Nem mehetsz!... Nem engedlek!... — tette hozzá hirtelen kitöréssel. — Nézz ide, egyenesen a szemem közé s mondd, képes volnál reá, hogy mégis itthagyj, egyetlenem?

Blakeney nem válaszolt, hanem hirtelen, nála szokatlan nyerseséggel befogta a felesége szemét, talán azért, hogy észre ne vegye, mennyire megingatta férfias keménységét végtelen szerelmével.

Minden, ami emberi volt benne, e határozott és rettenthetetlen férfijellem minden gyengesége békéért, csendért és nyugalomért kiáltott, nyugodt boldogságban eltöltött nyári délutánok, lovak, kutyák és virágok után vágyakozott, szerette volna, ha a másnapi gavotte-on kívül nem lett volna semmire sem gondja, s önfeledten heverészhetne a felesége lábainál.

S néhány másodpercig, míg kezei Marguerite szemén nyugodtak, a divatos London lusta piperkőce birokra kelt benne a vakmerő hőssel, s végtelen szerelme már-már legyűrte a büszke kalandort. Feledve voltak a guillotine borzalmi, az ártatlan áldozatok hívó szava, a gyámoltalanok könyörgése, feledve a bátor kalandok, a szöktetések izgalmi, mikor hajszálon függött az élete, s ez alatt a néhány mennyei perc alatt feleségén, a felesége szépségén és könyörgő szavain kívül nem gondolt semmi másra.

Marguerite győzelme tudatában folytatni szerette volna a rimánkodást, mert a szerető és magát szeretve érző asszony csálhatatlan ösztönével megérezte, hogy a férfi vas akarata hajolni kezd kö-

nyörgő szavaira, Blakeney azonban csókokkal zárta le ajkait.

És ekkor egyszeriben megfordult a kocka.

Mint valami óriási hullám, melyet a dagály a háttára kapott, háborgó indulatai porrá zuzódtak az önuralom szikláin. Nem a csónakos kiáltott-e letről? ... Mintha távoli léptek csikorognának az ösvény kavicsán! ... Ez volt-e, vagy a szellő kísérteties sóhaj-tása, ami magához térítette: ugyan ki tudná megmondani?

Marguerite is, bár még mindig ott feküdt karjai közt, szenvedélye hevében is megérezte, hogy dermedt feszültsége engedni kezd, ölelése lankad, és a szerelem tüze elhalványul a szemei mélyén.

Gyengéd szeretettel csókolgatta most is s óvatosan simította el apró, eltévedt hajfürteit a homlokából. Gondoskodásából azonban tudatosság áradt s hosszú istenhozzád rezgett a csókjaiban.

— Itt az indulás ideje, — mondta. — Különben elszalasztjuk a dagályt.

Ez volt az első összefüggő mondat, melyet találkozásuk óta, itt a néma kertben kiejtett a száján. A hangja keményen, szinte hidegen csengett. Jeges kinnyilalott át hallattára Marguerite szívéen. Mintha hirtelen ébredt volna valami szép álomból.

— Ne menj el, Percy, — suttogta, de maga is érezte, hogy szava immár üresen és erőtlenül hangzik. — Ha szeretnél, akkor nem hagynál itt.

— Ha szeretnék!

Nem! Ezt semmi esetre sem álmodhatta! Hiszen olyan gyöngéden ismételte meg a vallomását, hogy a hangja hidegsége teljesen elenyészett, s a vágyak egész új világa rezgett a szavaiban, úgy hogy minden keserűség eltűnt a lelkéből, s helyet adott a könnyeinek. Blakeney megfogta a kezét. Miután sikerült legyőznie a szenvedélyét s számüzte azt a lelke legmélyébe, feltámadt benne ismét a másik énje, a hideg-

vérü, számító kalandor, aki az életével játszik. Szerelme azonban kitarzott még mindig s tovább viaskodott vele. Vágyott a felesége csókjai után, s szeretett volna kibontakozni a karjaiból.

Ajkához emelte felesége kezét és megcsókolta. S Marguerite a csókja melegével valami nedveset is érzett az ujjain, mintha könny lett volna...

— Mennem kell, — mondotta Blakeney végre.

— Miért? ... Miért? ... — makacskodott Marguerite. — Hát én semmi sem vagyok Neked? ... Az én életem nem számít? ... Meg a félelmem? ... bánatom ... és ... nyomoruságom? ... Ó! — tette hozzá keserü felháborodással, — miért törödsz mindig a mások javával? ... Kik azok a mások? ... Mi közünk hozzájuk? .. Nem vagyunk-e itt boldogok? ... Nem róttad-e le velük szemben minden önként vállalt tartozásodat régesrég? ... Hát nem ezerszer drágább a te életed nekem, mint ezer meg ezer idegené? ...

Olyan közel ért egymáshoz az arcuk, hogy a sötétben is észre kellett vennie egy halovány mosolyt a szája szegletében.

— Nem, drágaságom, — felelte Blakeney nemes büszkeséggel. — Most nem ezer meg ezer lélek eseng a védelmemért ... hanem legfeljebb egy ... Kérlek, ne gondolj gyűlölettel arra a jóságos, öreg papra, akitől elrabolták a gondjaira bizott ékszereket s talán éppen arra vár a maga kis egyházközségében, hogy mikor viszik a börtönbe és a vesztőhelyre azok a vadállatok ... Egy kis tengeri ut, meg az angol falusi levegő bizonyára hasznára lesz Foucquet abbénak. Mit szólnál hozzá, kedvesem, ha megkérdezném tőle, vajjon hajlandó-e átvitorlázni velem a csatornán? ...

— Percy! — rimánkodott Marguerite.

— Ó! ... Tudom! ... Tudom! ... Folytonosan azon az ostoba párbajon jár az eszed, — felelte Blakeney szokott, bocsánatkérő módján, mely úgy látszik, arra való volt csak, hogy elzárjon minden további

kérdezősködést... Aztán jókedvűen felkacagott, s pajzánul csillogtak a szemei is.

— Istenemre, drágám, — mondotta könnyedén, — emlékezz csak vissza! Valld be, visszautasíthattam volna-e ezt a kihívást Ő királyi Fensége színe előtt?... Ugye, hogy nem tehettem?... Pedig, hitemre, tisztán ezért nem utasítottam vissza... Mindenesetre éppen elég okom volt rá, hogy meg ne tehessem... A sors keze volt... a veszekedés is... meg hogy magam is beleavatkoztam a veszekedésbe... No persze, hogy az a Chauvelin eszelte ki az egészet.. Meg kell adni, hogy bátor ember... Ujból kikezdett velem, látván, hogy mind a ketten kihevertük azt az összecsapást, melyet a calaisi szirteken vívtunk meg egymással.

— Igen, Chauvelin eszelt ki mindent, — felelte Marguerite hevesen. — Az ő terve volt ez az egész vitatkozás... a te franciaországi utazásod... meg a párba j is... olyan időben és olyan helyen, ahol legkönnyebben összehuzhatja a hálót körülötted...

Blakeney harsányan felkacagott. Nevetése tele volt életkedvvel, s a merész kalador minden magabizása és mámoros öröme kicsengett belőle. Nyoma sem volt benne az aggódásnak, vagy a félelemnek.

— Nem, kedvesem! — felelte jókedvűen, — a te rémlátásod igazán bámulatos!... Hogy a te alázatos szolgád belesétálgjon az ő hálójába?... Én csak annyit mondok, hogy azok a polgártársak, akik a francia népet boldogítják, ugyancsak gyürkőzzenek neki, ha meg akarnak kaparítani!... Láncos lobogós!... Miért fosztanám meg őket a vadászat kellemes gyönyörűségétől, mikor annyira vágnak reá?... Nem... nem... egyetlen kis asszonykám... ne aggódj egy pillanatig sem, — tette hozzá végtelen gyöngédséggel, — jótállok érte, hogy ezuttal sem jutok a gaz orgyilkosok keze közé.

Ó, hányszor kellett Marguerite-nek ilyen keserves harcot vívnia Blakeney második énjével, a kalador

Blakeney-vel, boldogsága legelkeseredettebb ellenségével. Jól ismerte azt a végzetes és fékezhetetlen vágyat, amely állandóan végromlással fenyegette boldogságukat.

Nemcsak a saját boldogságát, hanem a Blakeneyét is. Mert hiszen Blakeney is szerelmes volt belé . . . Szerette . . . szinte imádta őt! Éppen ezért ez az érzés pattanásig döngötte az agyát. Mindennel tisztában volt. Szereti és mégis elment . . . Gyengének bizonyult rá, hogy elválaszthatatlanul magához láncolja. A lelküket egymáshoz kapcsoló érzés nem volt olyan erős, mint az, amely férjét a szenvedők után áthajszolta Franciaországba, ahol férfiak és nők állandó halálfélelemben éltek, s úgy tekintettek a ravasz és titokzatos Vörös Pimpernelre, mint valami mesebeli hősré, aki egyenest a mennyországból szállott alá, hogy megmentse őket keserves végzetüktől. Be kellett ismernie, hogy szívének minden idegszála ellenállhatatlan erővel vonzza Blakeneyt ezekhez a szerencsétlenekhez, s hiába való szerelmének minden kitörése, nem bírja megindítani, nem bír visszhangot kelteni a szívében, mert azok, akik tulajdonképpen idegenek hozzá, ennél is erősebb igényeket támasztanak vele szemben.

S ennek ellenére tudta, hogy az a végtelen nagy emberszeretet, mely arra ösztönözte, hogy segítsen bajba jutott embertársain, nem tértette el szerelmétől. Sőt inkább megerősítette abban, s tisztábbá és nemesebbé tette azáltal, hogy a teljes összeolvadás öröméhez hozzáfűzte a mindig visszatérő fájdalom poétikus és gyöngéd illatát is.

Belefáradt a küzdelembe. Fájó szíve hevesen dobogott. Ólomnehéz fásultság ülte meg a lelkét. A nehéz bucsu visszahozta eszébe a tavaly történeteket. A Chauvelin váratlan felbukkanása, s az, hogy milyen ravaszul csalta át Franciaországba, szorongó balsejtellemmel töltötte el lelkét.

Lassanként elhomályosodtak az érzékei. Minden

összefolyt a szeme előtt. Még a Blakeney alakja is csak mint valami különös szellemalak ködlött előtte. Emberfeletti módon megnyult és teljesen elmosódtak a körvonalai.

Mintha tovább beszélne hozzá, de ebben sem volt egészen bizonyos, mert hangja fáradt visszhang módjára csengett csupán. Futórózsák illatát hozta felé a szél, mely még jobban elkábitotta . . .

Aztán lezárta a szemeit, mert úgy érezte, hogy különben nyomban meghal. Majd meg, mintha Blakeney egy utolsó, hosszú, mennyei ölelésre zárná őt karjaiba!

Blakeney észrevette, hogyan inog kecses teste a karjaiban, mint liliom, melyet szél himbálgat. Láta, hogy félig elvesztette az öntudatát s hálát adott érte az Istennek, hogy ezzel is megkönnyítette keserves bucsuját.

Mohos kerti pad terült el mellettük, ott, ahol a márványsztal beleveszett a bokrok sűrűjébe, s a pad fölé halványpiros hónapos rózsák lugasa borult. Nem alélt el annyira, hogy férje ehhez a puha, zöld pamlaghoz ne vezethesse. Ide hozta tehát Blakeney, lefektette a rózsák közé. Megcsókolta a drága könnyes szemeket, kezeit, ajkát s picit lábát, aztán szótlanul elsietett . . .

XVI. FEJEZET.

Az utlevél.

Marguerite-et ritmikus evezőcsapások zaja keltette fel ájulásából.

Egy pillanat alatt talpon termett. Egyszeriben elűnt a fáradtsága s vele együtt lelki és testi zsibbadtsága is. Megértette, mi történt. Tudta, hogy a férje elutazott, s ha az a pokolian kiesztelt terv sikerül, valószínűleg nem is térhet vissza Franciaországból. Nem hallgatott tehát kérő szavaira, elment . . .

Bár enyhe volt és csillagos az éj, a szokatlan sötétségben hiába erőltette Marguerite a szeméit, hogy megpillantsa a csolnakot, mely olyan hirtelen elevezett vele. Hiába hegyezte a füleit is, hogy felfoghassa utolsó, vágyó kiáltását. Csend honolt mindenütt, csak az evezők monoton csapása hallatszott. Annyira szívébe markolt ez a zaj, mintha lélekharang kongását hallotta volna.

Egészen jól kivehette az evezők számát. Hatra vagy nyolcra becsülte, semmivel sem kevesebbre ennél. Nyolc evezőst vitt magával bizonyára, s a nagyobbik csónakot. Így ez a hosszabb utat jelentette... nem Londonba ment hát, ahonnan Dover csak egy macskaugrás, hanem Tilbury Fort-ba, ahol a «Sellő» mindig készen áll az indulásra.

Lassan-lassan rendeződtek a gondolatai. Még mindig a bucsu keserves perceinek hatása alatt állott, s ez az érzés sulyosan nehezedett az idegeire, de kábultságából mégis ébredezett, bódultsága oszladozóban volt, s agya fokról fokra visszanyerte tevékenységét.

S minél alaposabban gondolta át a dolgot, annál inkább megbizonyosodott róla, hogy a férje Tilbury-ig evez le a folyón, hogy ott a „Sellő“-re szálljon. Persze, egyenest Boulogne-nak vág neki. A párbajnak ott kell lefolynia, legalább is Candeille így mondotta... mikor hozzá tette, hogy meggyőződése szerint Marguerite is szívesen követné őt oda.

Hogy követné-e?

Uram Isten! Ez volt az egyetlen határozott gondolata abban a khaoszban, mely elméjében kavargott szüntelenül.

Utána menni! Elkisérni!... Ki kell találni valamit, hogy utólérhesse... Lehetetlen, hogy a sors, a természet, a jó Isten megengedjék azt a szörnyűséget, hogy így szakadjon el a férjétől, most, amikor

nemcsak kockán forog az élete, hanem már jóformán el is vesztette azt!...

Percy Boulogne-ba igyekezett... Neki is ott a helye. Ha rögtön Dover-be hajtat, még elérheti a hajnali hajót s a «Sellő»-vel egy időben köthet ki a francia parton. Ha egyszer Boulogneban lesz, biztosan rá is talál. Csak Chauvelin nyomait kell ott követnie. A kémeknek és csapatoknak kiadott rendeleteiből könnyen ellesheti a gondolatait... Ó, bizonyos, hogy megtalálja!... Ezen egy percig sem kétkedett.

Visszaemlékezett arra az utjára, melyet a múlt évben tett meg Sir Andrew Ffoulkes társaságában. Akkor szerencsés volt. Legalább azzal segíthette a férjét, hogy magára vonta Chauvelin figyelmét. Isten tudja! Ezuttal alig bizott benne, hogy hasznára lehessen. Valami fájó érzés azt sugta neki, hogy a sors megunt már a folytonos kihívást... s hogy a tulmérés kalandor, aki olyan gyakran kockázott vele szerencsével eddig, mikor a játszmában élete volt a tét, ismét dobott, és ezuttal ő maradt a vesztes.

Megtapogatta keblében a papirost, melyet Desirée Candeille hagyott hátra számára a park rózsái között. Majdnem mechanikusan emelte fel és dugta el akkor. Jóformán nem is tudta, hogy mit cselekszik. Bármilyen volt is a színésznő valódi szándéka, midőn ezt az utlevelet a rendelkezésére bocsátotta, Marguerite szivéből áldotta ezért a tettéért. Annak a nőnek köszönheti most élete legnagyobb örömét, akitől ösztönyszerűleg idegenkedett!

Elhatározása nem ingott meg. Percy, természetesen, nem vihette magával. Ezt megértette. Ezt nem is várhatta tőle. Viszont azonban lehetetlen volt Angliában, a Blakeney Manor-ben maradnia, s kivárnia, hogyan zárul össze a hurok, melyet Chauvelin dobott a Vörös Pimpernel feje köré. Megörülne, ha itt kellene maradnia. Minthogy pedig a menekülés minden

esélye kizártnak tekinthető a Percy szempontjából, hiszen kezét adott reá, hogy előre megállapított helyen és órában esküdt ellensége rendelkezésére áll, — nem lehet a terhére neki. Azonkívül bizott benne, hogy ravaszságával, álruhában sikerül kijátszania Chauvelin éberségét mindaddig, amig Percynek szüksége nincs reá. Ez esetben pedig azonnal kéznél lesz.

Nem! Semmiesetre sem lehet a terhére! Utlevela a zsebében van. Minden rendben lesz. Senki sem köthet bele. Tetszése szerint járhat-kelhet. Ott állanak a gyors paripák az istállóban, egész szolgasereg várja, hogy gyorsan és tapintatosan hajtsa végre a parancsait, a társadalmi konvenciókra, a valószínű találgatásokra és véleményekre pedig fittyet hányt ebben a fontos pillanatban. Blakeney Manor cselédsége hozzászokott a földesur hirtelen utjaihoz, s ahhoz is, hogy ilyenkor sokszor több napig is távol marad. Valószínűleg vadászni jár ilyenkor, gondolták felőle, mikor hű szolgáján, Benyon-ön kívül senki sem kísérte el az utjaira. Ez a magyarázat pontosan ráillett a mostani esetre is. Ej! Csodálkozzanak ez egyszer azon, hogy uruk helyett ő Lady-ségének támadt kedve arra, hogy hirtelen Dover-be utazzék. Különben is, minden csoda csak tíz napig tart. Azonfelül, törődik is vele, hogy mit gondolnak róla?

Megkerülte a házat és a kastély háta megett levő istállók felé tartott. Egy-két embert még ébren talált. Kiadta a parancsot, hogy a négyes fogat álljon elő, azután visszatért a házba.

A folyosón Juliette de Marny szobája előtt el kellett haladnia. Némi habozás után visszafordult és kopogtatott az ajtaján.

Juliette még nem feküdt le, ezért maga sietett az ajtóhoz, hogy kinyissa előtte. Látszott rajta, hogy képtelen megnyugodni. Haja szabadon omlott a vállaira s nehéz aggódás ült fiatal arcán.

— Juliette, — suttogta Marguerite, amint bezárta az ajtót maga mögött, s egyedül maradt a fiatal leánnyal, — Franciaországba megyek az uram után. Azért hagyott itt, hogy párbajt vivjon, de a párbaj ürügy csupán, hogy így törbe csalják, elfoghassák és megölhessék. Önre bízom a házat, amig oda leszek.

— Szívesen odaadnám érte az életemet, Lady Blakeney, — mondotta Juliette egyszerűen, — ugyis az övé, mióta megmentette!

— Ne veszítse el a lélekjelenlétét, őrizze meg hidegvérét, s legyen türelmes. Mindössze erre kérem magát, drága barátnóm, — folytatta Marguerite. — Ön persze ismeri a megmentőjét. Megérti tehát, hogy mért aggódom. Ma estig azt hittem, hogy Chauvelin nincs tisztában vele, hogy ő hozta ide. Azóta, persze, tudom, hogy ő is, de vele együtt a francia forradalmi kormány is tudja már bizonyára, hogy Sir Percy Blakeney és a Vörös Pimpernel egy és ugyanaz a személy. A ma esti komédiát előre kitervelték. Ön is, én is, az összes jelenlevők, sőt az a Candeille nevű színész is... mind, mind csak bábok voltunk, akiket egy ördögi akarat igazgatott. A párbajt is előre kitervelték!... Ezért kellett annak a nőnek az édesanyja ékszereit viselnie!... Ha nem sikerült volna léprecsalni Önt, akkor is összeveszett volna velem, vagy valamelyik vendégemmel... Azért mondom ezt, hogy megvigasztaljam, ne gondolja, hogy egy cseppet is felelős a történetekért... Mert nem felelős... Chauvelin rendezte így... Csak eszköz volt a kezében... aminthogy én is az voltam... Értse meg jól és higyjé el, amit mondtam... Nagyon rosszul esnék Percy-nek, ha megtudná, hogy saját magát okolja mindezekért... Ön egy cseppet sem hibás... A kihívásnak feltétlenül meg kellett történnie... Chauvelin akarta így, s ha Ön nem bizonyult volna alkalmas eszköznek, mindjárt talált volna másikat maga helyett!... Higyjé el nekem, hogy így van.

— Én csak egyet hiszek. Azt, hogy Ön a jóság anygala, Lady Blakeney, — felelte Juliette, miközben hiába birkózott könnyeivel, — s csak azt tudom, hogy Ön az egyetlen asszony, aki méltó reá, hogy az Ő felesége legyen.

— Ha tehát, — folytatta Marguerite komolyan, miközben kezeibe fogta a fiatal leány jéghideg ujjait, s szeliden simogatta, — ha tehát... az a szerencsétlenség... nemsokára... mégis megtörténnék... elhiszi, hogy nem oka semminek sem?... Hogy ártatlan... hogy vak eszköz volt csupán?...

— Isten áldja meg a szavaiért!

— Elhiszi?

— Igyekezni fogok reá.

— Most pedig beszéljünk nyugodtan az én kérésemről, — szólt Marguerite az előbbinél sokkal csendesebb, szinte tárgyilagos hangon. — Helyt kell állania értem, amíg távol leszek. Viselkedjék okosan és olyan természetesen, ahogyan csak lehet, s mondja el mindenkinek, hogy yachtkiránduláson vagyok a férjemmel néhány napig. Lucie, a komornám hűséges leány, s megbízható. Ő lesz a közvetítő kapocs a többi cseleléssel. Bizonyosan kieszél majd valami elfogadható mesét rólam. Minden barátnőmnek, aki időközben meglátogat, egyáltalában mindenkinek, akivel csak távollétem alatt találkozik, ezt a mesét kell feltálatnia, s ha látná, hogy nem hiszik el, ha összesugnának, hogy nagyon homályos, amit rólam mesél, az sem baj!... Hadd beszéljen a világ nyelve!... Oda se neki!... ugyis megunják nemsokára, hogy a tetteimet szellőztessék, s ha sikerült bemocskolni egyszer a jó híremet, annál biztosabban békét hagynak aztán... Sir Andrew Ffoulkesnak azonban, — tette hozzá nagyon komolyan, — mondja el rólam a teljes igazságot. Ő megérti, hogy miért cselekedtem így s mindent megtesz, amit csak jónak lát.

— Ugy lesz, ahogy kívánja, Lady Blakeney, s

büszke vagyok reá, ha bármilyen csekélységgel is szolgálatára állhatok. Mikor utazik?

— Azonnal. Isten vele, Juliette.

Lehajolt és gyöngéden homlokon csókolta a fiatal leányt, majd olyan gyorsan, mint ahogy jött, hirtelen kisurrant a szobából. Juliette természetesen meg sem kísérelte, hogy utána menjen. Sem a segítségét, sem a társaságát nem akarta ráerőszakolni, látta, hogy feltétlenül egyedül kíván maradni most már.

Marguerite csakhamar visszatért a szobájába. Lucie, a komornája már várakozott reá. Alázatosan és csendesen köszöntötte, s alig vetett egy pillantást urnője arcára, rögtön megsejtette a súlyos és közvetlen veszélyt, mely Blakeney Manort fenyegette.

Mig Lucie segített neki a vetkezésnél, Marguerite kezébe vette az utlevelet s gondosan tanulmányozta Céline Dumont, Candeille kisasszony szobalányának benne megadott személyleírását. Magas. Kékszemű. Világos haju. Körülbelül huszonötéves. Akárcsak rászabták volna. Volt egy fekete ruhája, meg egy hosszú, sötét köpenyege, amelynek kámzsáját mélyen szemébe huzhatta. Gyorsan magára kapkodta ezeket a ruhadarabokat, vastag cipőt huzott és sötét kendővel kötötte be fejét a kámzsa alatt, hogy elrejtse vele aranyhaját.

Egészen nyugodt volt és nem kapkodott. Lucie-vel telerakatta a kékításkáját, majd pénzt is vett magához az utra s bőven ellátta magát angol és francia bankjegyekkel, melyeket ügyesen becsusztatott a ruhája alá.

Aztán mosolyogva intett bucsut a könnyeivel birkózó leánynak és lesietett a kocsijához.

XVII. FEJEZET.

Boulogne.

Marguerite utközben nem igen ért reá gondolkozni. Az olcsó utazással együtt járó apróbb bajoknak és kényelmetlenségeknek megvolt az az egyetlen jó oldaluk, hogy, ha rövid időre is, de legalább feledtették vele azt a lélekszakató válságot, amit az imént kellett kiállania.

Mert szükségképpen az olcsó osztályon kellett utaznia, a hajó hátsó részén összezsufolt, szegényebb utasok közt, akik egymás hátán szorongtak, vagy balyuikon és csomagjaikon üldögéltek. Bármennyire undorodott is a finnyás divathölgy a fedélzet eme nyirkos, lármás és dohos részétől, melyen a tengervíz szaga összekeveredett a kátrány illatával, mégis szinte örült a különben kiállhatatlan szomszédságnak, meg a hideg zuhanyoknak, melyekkel a sós víz időről időre nyakonöntötte, mert a folytonos testi szenvedések hijján, feltétlenül eszébe jutottak volna lelki gondjai.

S ezek között a szegény utasok között igazán biztonságban érezte magát. Senkisé nem törődött vele. Külsőleg egészen közibük való volt s a tömeg között szorongó piszkos, fekete kabátos, kis alakban senki sem sejtette volna Lady Blankeney káprázatos egyéniségét.

Kámzsáját mélyen a szemére huzva, a fedélzet egyik félreeső zugában lekuporodott arra a kopott, sötét bőrtasakra, amely magával hozott, kevés cókmojkát tartalmazta. Köpenye és ruhája, melyet besározott a kikötő szennye és átáztattak a sós víz hullámai, senkinek sem szurhatott szemet. Éles északkeleti szél kerekedett. Hideg és átható volt, de elősegítette a gyors átkelést. Marguerite, akinek több órai fárasztó kocsi-kázáson kellett átesnie, mielőtt késő délután behajózhatott volna Doverben, kimondhatatlan fáradtságot érzett. Addig nézett ki a tengerre, meg az aranyos nap-

lementébe, míg a szemei belefájultak a folytonos megerőltetéstől s midőn a káprázatos vörös, narancs és lila szinek helyet adtak az est lágyabb, szürke tónusainak, a boulognei Notre Dame kerek kupolája tünt fel előtte az égbolt ködlő háttérében.

Aztán nem tudott semmiről sem. Valami különös zsidbadtság hullott az érzékeire. Ébren volt és mégis aludt félig, ügyet sem vetett rá, hogy mi történik körülötte, s nem látott mást, csak a boulognei öreg templom vaskos, távoli tornyait, amint egymás után, fokról fokra válnak ki a ködből.

A város maga olyan álomszerűnek tünt fel előtte, mintha képzelete a szenvedés és halál városát vetette volna álomban eléje.

Midőn pedig a hajó oldala hozzásimult a gyalulatlan farakparthoz, Marguerite úgy érezte, mintha felriasztották volna. Zsidbadt és merev tagjai elhitették vele, hogy az utazás utolsó félóráját átaludta.

Sötétség fogta körül. Az eget felhők borították s az éj szokatlanul fekete volt. Alakok nyüzsögtek mindenfelé, zaj támadt, és különböző hangok orditoztak, majd általános lökdösődés következett, melynek durvaságát csak fokozta a homály. Itt szegényebb sorsú utasok között, senki sem gondolt arra, hogy jó volna lámpát gyujtani s az az egyetlen mécses, amelyet az árbocra erősítettek fel, szinte fokozta a mindent átható sötétséget. Néha-néha egy-egy arc jelent meg a sárga fényforrás előtt, alaposan eltorzítva, nagy hosszukás árnyakat mutatva a szemöldöke és az álla között, igazi szellemszerű jelenség, mely gyorsan eltűnt ismét s úgy sietett tovább, mint valami félelmetes gnóm, hogy ujabb és ujabb alakoknak adjon helyett, melyek éppen olyan groteszkül és furcsán hatottak.

Marguerite érzéketlenül és mozdulatlanul nézte egy darabig a tülekedést. Nem igen tudta, hogy mi a teendője, viszont nem akart kérdezősködni sem. Kábult volt s a sötétség egészen elvakította. Később fo-

kozatosan sikerült a dolgokat megkülönböztetnie egymástól. Amint merően maga elé nézett, észrevette a kikötőt s a vékony fahidat, melyen egymásután szál-lingóztak ki az utasok a partra. Az elsőosztályú utasok körül nemsokára egészen kivilágították a teret, a tömeget azonban, amelyhez Marguerite is tartozott, még jobban hátraszoritották, hogy ne fogják el az utat az előkelő utasok elől s azok kényelmesen kihordathassák a málháikat.

A kikötőhid tulsó végén kis bódé emelkedett. Olyan sátorféle, melynek innenső fele nyitva állott s néhány lámpás világította meg a belsejét. A sátor alatt asztal terpeszkedett, melynél egyenruhába öltözött férfi ült, aki háromszinű szalagot viselt átvetve a mellén.

A hajó utasainak kivétel nélkül el kellett haladniuk a sátor előtt. Marguerite egészen jól kivehette az átsuhanó arcokat, mert az egyik lámpa fénye éppen reájuk világított. Az asztal két oldalán őrszem állott, a nemzeti gárda uniformisában. Midőn az utasok ide értek, egymásután szedték elő utleveleiket és átadták az asztalnál levő hivatalnoknak, aki gondosan és hozszadalmasan átvizsgálva az okmányokat, aláírta és visszaadta. Néha azonban kételyei támadtak. Ilyenkor összehajtotta az utlevelet és félretette. Ez ellen hiába való volt minden tiltakozás. Marguerite nem hallotta, hogy mit beszélnek ilyenkor, de mégis észrevette, hogy az utas meggyőzni igyekezett valamiről a hivatalnokot, aki azonban végérvényesen egy-kettőre elutasította. A kétes utlevél az asztal tulsó oldalára került s a szerencsétlen utas várhatott mindaddig, amig kielégítőbb referenciákkal szolgálhatott a Közbiztonsági Bizottmány boulognei biztosának.

A vizsgálat ilyen körülmények között sokáig elhúzódott. Marguerite fáradtsága folyton fokozódott, a lábai fájtak s már alig birt állani, ennek ellenére gépiesen nézegette a sátor előtt elhaladó utasokat s előre talál-

gatta, vajjon kinek az utlevelét találja rendben a biztos, s kinek lesz gyanus, vagy rossz a papirosa.

„Gyanus!“ Rettenetes egy szó volt ez abban az időben! Mióta Merlin borzasztó törvénye életbelépett, azóta minden férfit, asszonyt, gyermeket, ha a Köztársaság gyanakodott rájuk, mint árulókra, tényleg árulóknak tekintette.

Végtelenül sajnálta mindazokat, akiknek visszatartották az utleveleit, akik hiába vitatkoztak s akiket végül is elvezettek a katonák onnan, akik egyszerre eltűntek a sötétségben, talán hogy várjanak a további vizsgálatra, hogy bebörtönözzék, esetleg kivégezzék őket.

A maga részéről nem tartott semmitől sem. Utlevele, melyet maga Chauvelin cinkostársa juttatott el hozzá, feltétlenül jó volt.

Egyszerre azonban nagyot dobbant a szive s utána kihagyott a verése is néhány pillanatra. A sátor előtt elhaladó férfi arcélében Chauvelinre ismert.

Meg sem kellett mutatnia az utlevelét. A hivatalnok bizonyára ismerte már, mivel felállott előtte és úgy üdvözölte, majd alázatosan hallgatta az egykori nagykövet utasításait. Marguerite észrevette, hogy arról a két nőről beszél, akik mögötte jöttek s át is jutottak vele a sátor előtt minden formalitás nélkül. Még az utleveleiket sem kellett előmutatniok. Afelől azonban nem volt bizonyos, hogy kik lehetnek. A nők mélyen lehúzták kámzsájukat és elfátyolozták arcukat, Marguerite figyelmét pedig halálos ellenségének hirtelen felbukkanása kötötte le.

Mi is lehetett természetesebb különben, minthogy Chauvelint éppen itt találja. Elvégezte a feladatát s éppen úgy, mint ő is, Doverbe sietett. Semmi sem akadályozta meg ebben, hiszen az ilyen fontos személyiség mindenestre korlátlan eszközökkel és pénzzel rendelkezik hozzá, hogy oda mehessen, ahová neki tetszik.

Nem volt tehát semmi rendkívüli, vagy váratlan abban, hogy ez az ember éppen itt bukkant fel s mégis milyen kézzelfoghatóvá és emlékezetessé tette az egész borzasztó valóságot az ő jelenléte! Marguerite-nek eszébe jutottak azok az alázatos szavak, melyeket a richmondi népünnepélyen intézett hozzá, mikor panaszkodott kegyvesztettsége miatt s elmondotta, hogy a Köztársaság szolgálatában elkövetett hibájáért gúnyosan félrelökték, lefokozták és alárendelt állásban helyezték el, hogy ezáltal helyet adjanak a kiválóbb és alkalmasabb hazafiak érvényesülésének.

Persze hazugság volt mindez s a ravasz csel kipattant nemsokára, mert alig hogy sikerült hozzá bejutnia, rögtön megrendezte Caudeille kisasszonnyal azt a botrányt, amely végeredményében a férje kihívásához vezetett.

Az a körülmény tehát, hogy Franciaországban inkább kormányzónak tünt fel, mint szolgának, semmi jelentőséggel sem birt Marguerite szemében.

Ha a színésznő engedelmes eszköze volt odaát, azok sem egyebek, akik itt forgolódnak körülötte. Mig mások meggörnyedve haladtak el a hivatalnok előtt, a volt nagykövet úgy lépdelt ott, mintha legalább is parancsnok volna. Alighogy intett az ujjaival s a sátorban levő férfi, aki előtt mások reszketve hajbókoltak, alázatosan állott fel és várta a parancsait.

Mindez egyszerű volt és nagyon is érthető, Marguerite azonban eddig csak álmódott s a sötétruhás, kis alak megpillantása ébresztette fel végleg eddigi boldog zsibbadtságából.

Elméje hirtelen visszanyerte éberségét, s egyszerre észrevette, hogy most egy másik, a körötte levők közül messze kimagasló férfi tűnik fel a korlát mellett, közvetlenül a Chauvelin nyomában. Összeszidta magát a képzelődéséért.

Hiszen lehetetlen, hogy a férje volna! Kizárt do-

log. Csónakon indult el hazulról s aligha érhet Boulogne-ba hajnal előtt...

Ó! Végre a második osztályra került a sor! Általános lökdösődés közben megmozdult körülötte az embergomolyag. Marguerite elől eltűnt a sátor. Lassan haladt előre. Lépésről lépésre jobban kifáradt és unta a dolgot. Megérkezett tehát Franciaországba s rögtön elkezdte szőni a terveit. Erősen feltette magában, hogy mindenekelőtt Foucquet abbét keresi fel, aki bizonyára közölhet vele valamit a férje felől. Tudta, hogy Percy fel fogja keresni az abbét. Nem mondotta-e, hogy főleg azért utazik át, hogy a hűséges öreget kimentse a terroristák kezeiből? Eszébe sem jutott, mit csinálna akkor, ha Foucquet abbé véletlenül nem volna Boulogne-ban.

— Hé, az utlevelét!

A durva hang felébresztette tünődéséből. Gépiesen mozgatta előre, s az esze egészen másfelé járt, mint amerre a lábai vitték. Így jutott át a tömeggel együtt ő is a hidon, így ért el a révpartig, s állt meg a sátor előtt anélkül, hogy voltaképpen tisztában lett volna vele, hogy mit is csinál.

Ó, igen! Az utlevele! Majdnem el is felejtette! Itt van nála. Jó utlevél! Maga Candeille kisasszony adta bűnbánata jeléül, az a leány, aki legbensőbb barátnője volt a Francia Forradalmi Kormány legbefolyásosabb emberének.

Kivette az okmányt kebeléből és átadta a hivatalnok kinézésű férfiunak.

— Hogy hívják? — kérdezte az, ellentmondást nem tűrő hangon.

— Céline Dumont, — felelte habozás nélkül, hiszen folyton ezt a kikölcsönzött nevet ismételte elméjében, hogy el ne tévessze majd, ha sor kerül reá, — a Desirée Candeille polgártársnő komornája.

A hivatalnok gondosan átvizsgálta az okiratot, majd az asztalra dobta és így szólt:

— Céline Dumont? Micsoda csalafintaságot akar elkövetni?

— Csalafintaságot? Nem értem, — felelte nyugodtan Marguerite, semmitől sem tartva. Hiszen az utlevél szabályos. Tudta tehát, hogy nincsen mitől reszketnie.

— Ohó! Nem akarja megérteni? — mondotta a biztos gunyosan. — Még hozzá ügyes hamisítás, mondhatom. Céline Dumont! Ma foi! Ezt ugyan szépen kiészelted, ma petite mère, s majdnem fényesen sikerült is a terved. Szerencsétlenségedre azonban Céline Dumont, a Desirée Candeille komornája alig egy félórája sétált el itt, a sorompó előtt urnőjével együtt.

Hosszu és piszkos ujjával rámutatott az előtte fekvő könyvre, melybe, ugy látszik, az előtte átvonuló utasok neveit vezette be.

Aztán diadalmasan tekintett fel róla a Marguerite nyugodt arcába. Ez utóbbi még mindig nem érzett félelmet, csak nem értette a dolgot, és megzavarodott. A vér egyszeriben elhagyta az arcát, mely hamuszürkére változott, szívé pedig annyira összeszorította, hogy majdnem megfulladt tőle.

— Téved, polgártárs, — mondotta határozottan, — Én a Candeille polgártársnő komornája vagyok. Személyesen adta át ezt az utlevelet, közvetlen az elutazásom előtt. Kérdezze meg tőle, hogy igazat mondok-e, s meg fogja erősíteni a szavaimat. Engem mindenestre biztosított róla, hogy az utlevél teljesen szabályos.

A hivatalnok azonban vállat vont és csufondárossan nevetett. Szemmelláthatólag mulattatta az eset, bár nagyon sok hasonlót kellett már tapasztalnia. A sátor fenekén Marguerite néhány mozgó alakot vett észre. Katonák, gondolta, mert mintha bajonett csillogott volna arrafelé. Ezek az emberek közvetlenül az íróasztalnál ülő hivatalnok mögött állottak, a két őrszem pedig a sátor jobb és bal felén helyezkedett el.

Marguerite ösztönszerűleg könyörögve nézett egyikről a másikra, de mindenfelé közömbös arcokkal találkozott. Senkit sem érdekelt az eset, melyhez hasonló tucatszámra játszódtott le itt, ebben az órában.

— Hé! là! lá! petite mère! — folytatta a tisztviselő azon a gunyoros hangon, melyet hivatása közben sajátított el, — tisztában vagyunk vele mi is, hogy ezt a mesét csak nekünk találta ki! S még hozzá milyen agyafurt módon hazudik! Csakhogy nincs szerencséje! Mondom, hogy Citizeness Candeille véletlenül éppen az elébb állt itt, a maga helyén, a komornájával, Céline Dumont-tal együtt, s mind a kettőt maga Chauvelin, a Közbiztonsági Bizottmány tagja ajánlotta figyelmembe.

— De biztosítom róla, hogy valami tévedés van a dologban, — erősködött Marguerite komolyan. — Lehet, hogy azok nem mondtak igazat. Ime. itt van az utlevelém, és . . .

— Nyugodjék meg, — hangzott a hivatalnok döntése. — Ha úgy áll a dolog, ahogyan előadta, s ha nincsen semmi titkolni valója, szabadon folytathatja holnap az utját, miután kimagyarázta magát a kormányzó polgártárs előtt. Gyorsan, tovább, a legközelebbi!

Marguerite megpróbálkozott még egy és más ellenvetéssel, éppen úgy, mint azok, akiket olyan gépiesen figyelt meg az elébb. Tudta azonban, hogy minden kísérlete hiábavaló, mert egy sulyos kéz nehezedett a vállára, s valaki durván ellódította onnan.

Egy pillanat alatt megértett mindent, tudta, hogy ez egy másik undorító cselfogás következménye, amelynek az volt a célja, hogy hatalmukba kerítsék, éppen úgy, mint azt a férjével is tették.

Ó, milyen ostoba volt, hogy nem látott át azonnal a szitán!

Beismerte magában, hogy nyomoruságos ellenfél csak egy olyan intrikus terveivel szemben, mint

aminő Chauvelin. Mert nagy dolog volt ám idecsalni a Vörös Pimpernel Franciaországba! Mindezt pedig megkoronázta azzal, hogy őt, a feleségét is idecsalta, sikerült felültetnie Candeille kisasszony szinleges bűnbánatával és azzal, hogy az utlevelét felajánlotta a számára.

— Ó, milyen bolond is voltam, hogy megint felültem neki!

S milyen nagyszerűen ismerte Chauvelin az asszonyi lelke! Milyen ügyesen kitalálta gondolatait és érzéseit, s azt, hogy minden áron részt kér a férje sorából! Milyen nagyszerűen megsejtette, hogy Marguerite, mihelyt tisztában lesz a férjét fenyegető halálos veszedelemmel, azonnal utána jön!

Nos, a csapda bezárult felette, s mindezt csak most, akkor veszi észre, amikor már késő, nagyon késő.

Percy itt van, Franciaországban! A felesége fogoly! Az ő szabadságát és sértetlenségét kínálják fel cserébe majd a férje életéért!

Reménytelen helyzetének tudata félelmetes erővel szakadt reá. Szinte teljesen kétségbeesett.

Ennek ellenére még mindig ösztönösen küzdött szabadságáért. Előtte, körülötte és a sátor mögött, mindenfelé biztató sötétség feküdt. Ó, ha elszökhetnék! Ó, ha találna valami menekülést ezen a sötét, elhagyott és távol eső uton! Elrejtőznék és várakoznák, többé nem hibázná el a dolgot!... Ó, nem!... Ezután okos volna!... És óvatos is!... Ó, csak el tudna szökni...

Egy asszony erőlködése öt férfi ellen!... Szánalmas, elérhetetlen, teljesen haszontalan terv volt!

Mintha a sátorban ülő férfi gyönyörködnék benne, hogyan hőköl vissza ez a kecses, fiatal test az egyenlőtlen, s reménytelen harctól. Szinte látszott rajta, mennyire mulat azon, hogy a Köztársaság öt mogorva

katonája minden szigorát rászabadithatja erre a jóképü, fiatal asszonyra.

— Allons! Elintéztük! — mondotta végül, durva röhögéssel. — Nem érünk rá tovább! Vigyétek innen ezt a személyt, hadd hűtse le kissé az ijedelmét a numero 6-ban, míg a Kormányzó polgártárs másként nem rendelkezik! El vele! — kiáltotta később még hangosabban, s nyomatékuul piszkos öklével nagyot ütött az asztalra, látván, hogy Marguerite a kétségbeesés vak örületével igyekszik kiszabadítani magát.

— Mentsetek meg már ettől az átkozott bagázstól!

A tömeg hátulról előre furakodott, s a sátor mélyén levő gárdisták nevetve csufolták azokat a katonákat, akik Marguerite-et hiába akarták elvonszolni. Ez utóbbiak hangosan káromkodtak, és erőszakkal igyekeztek azon, hogy legyürjék, majd egyikük, kifáradva a küzdelemben, felemelte nehéz öklét, s rettenetes káromkodás között a szerencsétlen asszony fejére sujtott vele.

Bármilyen vad és kegyetlen volt is ez az ökölcsapás, mégis könyörületes cselekedetnek bizonyult. Az ütés éppen szeme között találta Marguerite-et. Fáradtságtól sajgó érzékei megtörten zsibbadtak el... Amugy is hasztalan ellenállása azonnal ellankadt. Marguerite karjai erőtlenül hullottak le. Elvesztette az öntudatát. Legalább nem érezte, hogyan vonszolják el a durva katonák, s hogyan szenved hajótörést utolsó, tétova reménye is.

XVIII. FEJEZET.

A 6-os számú cella.

Marguerite nagyon lassan és fájdalmasan ébredt öntudatra.

Éjszaka volt, mikor elvesztette az eszméletét, s javában sütött a nap, midőn észrevette hogy még mindig él, szenved és gondolkozik.

Türhetetlen fejfájás kinozta. Ez volt az első tudatos érzése, mikor meglátta azt a nagyon halvány, homályos és keskeny napsugarat, amely valahonnan egyenesen az arcába sütött. Behunyta a szemeit, mert ez a tompa fény is növelte fájdalmát.

Ugy érezte, hogy hanyatt fekszik, s nyugtalanul tapogatózó ujjai kemény szalmazsákot tapintottak ki maga körül. Majd kemény párnát érzett a feje alatt. A párnán saját köpenyege feküdt. Alig birt gondolkozni, de nagyon szenvedett és végtelen nagy fáradságot érzett.

Erőlködve nyitotta ki hirtelen a szemét, s lassankint sikerült is egy-két tárgyat megkülönböztetnie a félhomályban.

Először is valami keskeny rést vett észre, amely nem igen érdemelte meg az ablak nevet, s amelyet apró négyszögek szabályos lapokra osztottak fel. Az üveg persze mosatlan volt, s a reggeli napfénynek minden erejére szüksége volt, hogy első sugarait keresztül-furja rajta. Ez a napsugár, legalább is így tetszett fáradt s minden áron gondolkozni törekvő agyának, a poros szobában természetfeletti nagyságu, igen szapora és igen élénk molekulák tömegét kavarta fel, melyek mintha valami vad, spanyol táncot lejtettek volna Marguerite fájó szemei előtt.

Mögöttük a keskeny szoba három fala ötlött szemébe Marguerite-nek. Nyirkos és szürke falak, durva vakolat rajtuk és zöldes penész. Igen! És... és ott... mi az? Szemben vele, az ablakforma rés alatt, egy másik szalmazsákon, valami sötét tömeg mozgolódott.

A táncoló pormolekulák fátyla megett minden feől ezek a szavak meredtek reá: «Szabadság, Egyenlőség, Testvériség, vagy Halál!» — itt azonban, éppen a másik szalmazsák felett egy fekete kereszt sötét körvonalait különböztette meg.

Borzasztó erőfeszítésébe került, hogy összefüggésbe hozza ezeket a dolgokat s kitalálja, miféle szoba

ez, mit jelent a szalmazsák, a keskeny ablakrés, meg a szürke fal. Óriási erőpróbája volt ez fájó fejének, mely lassan, fokról-fokra ébredt csak világos öntudatra.

Marguerite nyugodtan várakozott, hogy ha teljesen visszatér az emlékezete, miféle kegyetlen dolgokat juttat eszébe majd.

— Nem gondolná, gyermekem, hogy már megkóstolhatja ezt az inni valót?

Nemes csengésű, reszkető hang ütötte meg fülét. Kinyitotta szemeit, s észre vette, hogy a szemközti szalmazsák üres, s feje mellett tétova léptekkel megjelent valaki, aki kedves és gyöngéd francia szavakat mondott azon a lágy, éneklő hangon, mely jellemző a normand parasztokra. Valami hideg és édes folyadékot érintett ajkaihoz.

— Azért adták ide, hogy megitassam, — folytatta az előbbi reszkető hang a füle mellett. Biztosan jobban lesz tőle, ha megkóstolja.

Egy kéz furódott a kemény vánkos alá, hogy felemelje kissé a fejét. Üveg tapadt az ajkaihoz, s Marguerite ivott belőle.

Az üveget tartó kéz ráncos volt, barna és reszketős, a kar azonban, mely alá támasztotta a fejét, szilárdan és gyöngéden tartotta.

— Lám! Már is jobban érzi magát, ugy-e? Most pedig szépen zárja le a szemeit és próbáljon aludni egy kicsit.

Engedelmeskedett a parancsnak, s szívesen lecsukta a szemhéjait. Fáj a feje és a fehér szeptemberi napfény szinte szurt.

El is aludt, s bizonyára nyugodtan szendergett egy jó darabig. Ébredése után még mindig fáj a feje, de a szája s torka kevésbé volt kiszáradva. Álmában, vagy álomszerű állapotában azt is észvette, hogy az előbbi kellemes hang a Miatyánkot és az Üdvözlégyet mormolja mellette.

A nap legnagyobb részét fekvé töltötte el. Félig öntudatlan, félig éber állapotában állandóan kinozták borzasztó emlékei.

Időről-időre ugyanaz a reszkető kéz gyengéd erőszakkal némi folyékony táplálékot csepegtetett a szájába. Hol egy kis meleg levest, hol tejet erőszakolt reá. Fejfájásán kívül nem érzett fizikai rosszullétet, s csendes nyugalom volt a cellában is, melynek keskeny ablakán a napsugár dél felé folyton fokozódó ragyogással tört át, s este felé együtt aludt el a lehunzó nappal.

Folytonos zümmögést hallott, amely csillapítószer gyanánt hatott az idegeire. Ebédután jóltevő és üdítő álomra szenderült.

Ó, de az újabb ébredéskor teljesen visszatért az öntudata!

S vele a borzalom, s meggondolatlan vállalkozásának minden átka!

A kérlelhetetlen bizonyosság fenyegető rémképei meredtek mindenfelől reá.

Azoknak a fogságába került, akik megesküdtek, hogy megölik a Vörös Pimpernel!

Ó, a felesége, zálog a kezükben! Életével kell megváltania tőlük a szabadulását! Ez már nem álom többé... Mindez valóság, s most, mielőtt képes lett volna reá, hogy a maga egészében tudatára ébredjen borzasztó helyzete reménytelenségének, megértette azt is, hogy oktalan és szenvedélyes viselkedése által éppen ő tette teljesen kilátástalanná a sorsát annak a férfinak, akit olyan végtelenül, olyan igazán szeretett.

Határtalanul bizott ugyanis abban, hogy a férje viszont szereti őt, s egy pillanatra sem volt kétséges előtte, hogy mit fog választani, ha döntés elé állítják. Keresztre feszítettné magát, inkább száz halált is halna, csakhogy a feleségét megmenthesse.

A maga szenvedéseivel, megaláztatásával, s a reá

váró veszedelmekkel édeskeveset törődött! Egy vágya volt. Meghalni! Meghalni!... Vadul, szenvedélyesen vágyott a halál után... Most, amikor teljesen visszatért az öntudata, s hirtelen megrohanták az emlékei, egész lelkével, szívével, minden porcikájával halni vágyott, most rögtön, itt, ezen a kemény szalmazsákon, ebben a magányos és sötét börtönlyukban!... Meghalni!... Meghalni!... Hogy ne állja útját a menekülésének!... Hogy ne lehessen többé zálog a kezükben... zálog, melyet férje mindennél drágább életén kívül semmi mással sem lehet majd kiváltani tőlük!...

Tudta, hogy a férjét borzasztó bánatba dönti a veszteség, mely halálával éri, mert a férje jobban szerette őt mindennél e földön, tudta, hogy szenvedélyes és bátor természetű minden idegszálában szenvedni fog ettől a csapástól, de legalább nem kell a saját életét nyomorultul feláldoznia.

Azután visszahatás állott be az érzelmeiben. Marguerite alapjában véve rugalmas és cselekvő természetű volt, akinek éles esze folyton terveket szőtt, ahelyett, hogy megadással adta volna meg magát a sorsnak.

Alig öltöttek formát agyában a kétségbeesés és halál képzetek, máris egészen új eszmék és tervek ötlöttek eszébe.

Hátha mégsem olyan reménytelenül sötét az állapot?

Elméje már a szökés gondolatával foglalkozott. Szabad-e egyáltalában kétségbe esnie? Ő, aki hitvestársa s legbensőbb bizalmasa annak a férfinak, akit az egész világ csodálkozva bámul merészsége, bátorsága és csodával határos szerencséje miatt, feltételezhette-e egy pillanatig is a Vörös Pimpernelről, hogy kalandos életének ebben a minden eddiginél kritikussabb pillanatában hibát kövessen el?

Nem élnek-e csapatszámra az előkelő angol társaságok körében azok a férfiak, nők és gyermekek,

akiket mind az ő ügyessége mentett ki a bajból, holott éppen olyan reménytelennek látszott a helyzetük, mint most az övé? S nem veszi-e igénybe ez a találékony lángész az összes rendelkezésére álló eszközöket, módokat és lehetőségeket, mikor az ő kiszabadításáról van szó, akinek megmenekülése közelebbről és mélyebben érinti, mint mindenkié, akit eddig szabadított meg a guillotine elől?

Marguerite így korholta magát, hogy kételkedni mert és megijedt a jövődtől. Eszébe jutott az a magas férfi, akit kiszálláskor Chauvelin társasága mögött látott a rakparton. Alig feltámadt reménysége elhitette vele, hogy nem tévedhetett, mikor Percy vélte felfedezni benne, aki, bármilyen hihetetlennek látszott is előtte, már tegnap Boulogne-ba érkezett. Különbén Percy rendesen az ellenkezőjét tette annak, amit vártak tőle, vagy amit lehetőknek tartottak. Feltehető tehát, hogy minden ellenkező látszat ellenére ugyanazon a postahajón kelt át, amelyen ő, anélkül, hogy Marguerite, vagy az ellenségei felismerték volna.

Ó, igen! Minél jobban gondolkozott rajta, annál inkább hitte, hogy Percy Boulogne-ban van, s tud arról is, hogy őt letartóztatták és veszély fenyegeti.

Szabad-e tehát egy percig is kételkednie abban, hogy rögtön felkeresi és megmenti innen, mihelyt az alkalmas idő erre elérkezik?

A vér kezdett felmelegedni ereiben, az izgalom élénkké tette a mozdulatait, s az újra éledt remény sugárzó örömeiben teljesen megfeledkezett fájdalomáról és fáradtságáról.

Könyökére támaszkodva lassanként felült. Nagyon gyenge volt még mindig s a könnyü mozgás egészen elszédítette. Nemsokára azonban visszatér majd az ereje is és minden rendbejön... Erősnek kell lennie és egészségesnek, hogy engedelmessé váljon, ha elérkezik a szökés ideje.

— Ó, látom, egészen jobban van, gyermekem...

— mondotta az a különös reszkető hang, a maga lágyan muzsikáló akcentusával. — Vissza ne éljen azonban az erejével. Azt mondja az orvos, hogy kegyetlen ütést kapott. Agyrázkódást is szenvedett... feküdjék tehát nyugodtan egész nap, mert különben megint fájni fog a fejcskéje.

Marguerite megfordult, hogy a beszélőre nézzen. Izgatottsága, fájdalma és aggodalmai dacára is mosolyognia kellett a vele szemben ülő, különös, kis alakon, aki egy rongyos székre telepedve, álmosan mozgatta a kezét és a karjait, s egy ócska csattos cipőt próbált fényesre tisztítani.

Sovány, töpörödött, kis ember volt. Válla görbe a helytelen testtartástól, vékony lábikráit foltos és durva, fekete harisnya fedte. Az öreg ember simára borotvált arca csupa ránc, s gyér, hófehér fürtök lengtek sima homloka körül. A bőre sárgás és fényes volt, mint a régi elefántcsont színe.

Beszéd közben Marguerite-re nézett, s kedves és szelid, kék szemei gyöngéd szemrehányással pihentek meg rajta. Marguerite sohasem látott életében ilyen jóságos és egyszerű arcot. Ugyanilyen jóság sugárzott könnyben uszó, kék szemeiből is.

A vén ember testét sima, fekete posztóból készült, rongyos ruha fedte, mely reverenda lehetett valamikor, most azonban inkább csupa foltnak lehetett volna mondani, s így is kikopott már a térdén s vállain. Egészen elmerült a cipőtisztításba, s rögtön folytatta a munkáját, ott, ahol abban hagyta.

Marguerite természetesen ösztönszerűen idegenkedett mindenkitől, aki örködni látszott felette. Midőn azonban végignézett az öregember törékeny alakján, ruhája kicsinyes tisztaságán, hajlott vállain és bele látott könnyben uszó szemeibe, úgy érezte, hogy ez a cipőt fényesítő férfi roppant megható és a maga egyszerűségében is tiszteletet parancsoló jelenség.

— Ki maga? — kérdezte Lady Blekeney, mivel az öregember, aki áhitattal bámult reá, mintha arra várt volna, hogy ő szólítsa meg.

— A jó Isten szolgája vagyok, gyermekem, — felelte az agg s mély sóhajtással rázta meg ősz fürtjeit, — pap, akinek megtiltották, hogy tovább is szolgálja az Urat. Gyámoltalan öreg fickó vagyok, aki a légynek sem vétett s akit azért dugtak ide, hogy magára vigyázzon.

— Azért ne nézzen úgy rám, mint egy porkolábra, — tette hozzá alázatosan, mintha mentegetni kívánná magát. — Nagyon öreg vagyok, meg nagyon vékony, higyje el, egészen kis helyen elférek. Ugy összehuzódom, hogy észre sem veszi, hogy itt vagyok... Rákényszerítettek... Pedig... higyje el... nem akartam... Ők azonban erősek, én meg gyenge vagyok, hogy akadályozhattam volna meg tehát, hogy ide ne tegyenek?... Meg hát — fejezte be naivan, — lehet, hogy maga a jó Isten akarta így, már pedig a jó Isten mindig tudja... s a legjobban tudja, hogy mit akar... gyermekem...

A cipők szemmel láthatólag eléggé ragyogtak már. Az öreg különös, sajnálkozó kifejezéssel nézegette egy darabig a cipőit, letette a padlóra és belecsusztatta harisnyás lábát.

Marguerite könyökére támaszkodva, még mindig csendesen figyelte öreg szobatársát. Ugy látszik, az agya még mindig zsibbadt volt, sehogysem bírta egészen megérteni az öreg ember szavait. Nézés közben el is mosolyodott. Nevetnie kellett. Porkoláb? Nem értette, hogyan is tarthatta egy percig is annak? Hiszen ez az öreg ember igazán nem lehetett jakobinus. Nyoma sem volt rajta a mindennel elégedetlen demokratának, vagy a nemességet gyűlölő, mindenféle erőszakosságra készséges anarchistának.

Szégyenlős volt inkább s kissé beteges is. Szinte

félt tőle, hogy Marguerite kérdőn rámeresztett, nagy szemével találkozzék.

— Megbocsát, leányom, — folytatta szégyenlősen, — de itt kell felöltözni. Azt hittem, hogy elkészülök vele, mielőtt felébredne, de egy kis bajom volt a cipőimmal. A fogház urainak kisebb gondjuk is nagyobb annál, hogy némi vizen és szappanon kívül mást is bocsássanak tisztálkodás végett a rendelkezésünkre, pedig a jó Isten éppen úgy szereti a tiszta testet, mint a lélek belső tisztaságát.

— No de, — tette hozzá aggódó hangon, — én meg csak úgy fecsegek össze-vissza. Pedig szívesen felkelne, ugy-e szíved? Vágyik rá, hogy felüditse kissé az arcát és kezeit egy kis hideg vízzel? Ó, rögtön meglátja, milyen nagyszerűen kigondoltam, hogy ezt megtehesse. Nem fogom zavarni egyáltalán... Egészen bátran mosakodhatik. Meglátja, mindjárt egyedül lesz, mintha ez a vén, öregember... itt sem volna.

Iziben rendezkedni kezdett s mindent felforgatott a kis szobában. A négy, rozoga, fonott széket előhuzta. Kettőt közülük egymás mellé állított, s a másik kettőt a tetejükbe rakta, ezáltal holmi bástyaféle alkotmányt rögtönzött.

— Látja, gyermekem, látja, — ismételte, amint előre haladt a munkájában. Pedig nem volt könnyű, amire vállalkozott. Kis termete is hátráltatta, kezei pedig csak úgy reszkettek az ideges izgalomtól.

Marguerite könnyedén előre hajolt, kezeibe tette az állát, félelmében és zavarában azonban nem bírta kiélvezni a jelenet humorát. Nem értette az egészet. Ezt az öreg embert, valami előtte eddig ismeretlen okból örül adták ide melléje. Az, hogy az előkelő női foglyokat a fogság közönséges nyomoruságain és borzalmain kívül azzal is meggyötörjék, hogy egy pillanatig sem hagyják magukra, egyáltalában nem mondható szokatlan eljárásnak a Franciaország felett uralkodó vadállatok részéről.

Hiszen ugyanezt, a kegyetlenségükben megkótyagosodott agyvelők által kieszelt, különös szellemi torturát alkalmazták a szerencsétlen, trónjától megfosztott királynőjükkel szemben is. Marguerite, mint minden tisztességes asszony megborzadt odaát Angliában ettől a pokoli gondolattól s szívéből könyörgött az Uristenhez, hogy mielőbb szabadítsa meg a jótékony halál a szerencsétlen Mária Antoinette-et az ilyen kínzásoktól.

Ugy látszik, Marguerite-tel ugyanigy akartak elbánni azok, akik fogságba vetették. Ez a vén ember azonban annyira kimutatta gyöngéd érzéseit, midőn ellenzőt állított fel, hogy kettéossza vele a piszkos cellát, hogy egyszerűen képtelennek kellett tartania arra, hogy a porkoláb éber szerepét méltóan betölthesse.

Mikor a négy szék elég szilárdan állott már, előhuzta szalmazsákját s szintén a székekhez támasztotta. Végül pedig fogta az asztalt is, melyen egy repedt korsó és egy mosdótál állott, s arrébb huzva, a rögtönzött mosdófülkébe helyezte el. Miután mindez megtörtént, szemmel látható meglepéssel gyönyörködött munkája sikerében.

— Elkészültem, — mondta sugárzó arccal fordulva Marguerite-hez. — Én majd ezalatt tovább imádkozom idekinn. Ne féljen!... Egészen biztos, hogy nem dől össze, — tette hozzá, gyengéd kezekkel simogatva végig az alkalmatosságot, — azonkívül teljesen egyedül lesz benne... Feledje el, hogy a vén abbé is itt van... Ugy sem számít szegény... Igazán nem számít... Hiszen olyan, mintha meghalt volna, mióta bezárták a szent József templomát és nem szabad benne többé miséznie.

Szinte ugy látszott, azért fecseg, hogy ezzel is leplezze ideges szegyenét. Elsáncolta magát a nagy-szerűen megépített torlasz háta mögé, előhuzta zsebéből a breviáriumát, s kikeresvén azt a széket, amely-

nek szélére leülhetett anélkül, hogy a nagy munkával összetákolt ellenző összedőléssel fenyegetett volna, helyet foglalt rajta s már bele is merült az imádkozásba.

Marguerite egy darabig még nézegette, hogy mit csinál. Láttá, hogy a kis ember minden áron el akarja hitetni vele, hogy teljesen megfeledkezett az ittlétéről s ezek az átlátszó, apró manőverek nemcsak mulattatták, de bizonyos fokig zavarba is hozták.

Olyan kómikus volt ez a sürgölődő, jószivü és kedves, kis emberke, hogy Marguerite teljesen megnyugodott és visszanyerte bátorságát.

Megpróbálta, fel birna-e kelni, s a kísérletet meglepően könnyűnek találta. Fájós lábai, meg a szünőben levő, de még mindig meglehetősen erős fejfájása nyomán fellépő szédülései eszébe juttatták ugyan a betegségét, nem panaszkodhatott azonban különös rosszul létről. Felült a szalmazsákon, majd óvatosan lelépett a földre s a rögtönzött öltözőbe sietve, megmosta az arcát és kezét.

Öltözködése közben folyton az a gondolat foglalkoztatta, hogy Percy Boulogneban van, tudja, hogy őt fogságba vetették, biztos, hogy felkeresi, sőt minden pillanatban itt is lehet s bizonyára kidolgozta már azt a minden eddiginél merészebb és nagyszerűbb tervét is, hogy hogyan szöktesse meg; sietnie kell hát, hogy mielőbb elkészüljön minden eshetőségre s erős legyen és bizakodó, mert ha Percy itt volna, bizonyosan megfeddené minden kishitüségéért.

Midőn később lesimitotta a haját, s felöltötte a ruháit is, azon kapta Marguerite rajta magát, hogy vidáman dudorászni kezdett.

Csordultig telt a szive bátor reménységgel.

XIX. FEJEZET.

A gyenge ereje.

— Abbé ur? ... — szólott Marguerite komolyan.

— Tessék, gyermekem ...

Az öregember feltekintett breviáriumából s be- nézett a Marguerite komoly, nagy szeméibe, melyek nyugodt bizalommal szegeződtek reá. Az asszony úgy ahogy befejezte öltözködését, felrázta és rendbe szedte a szalmazsákját, azután leült a szélére s a kezeit össze- kulcsolta a térdén. Nagyon furta oldalát a kíváncsiság, s mikor látta, hogy milyen buzgalommal merült el az abbé az utolsó öt perc alatt a latin imádságok olva- sásában, nem állta meg, hogy tovább ne kérdezősköd- jék tőle.

— Azt mondta az imént, hogy az én őrzésemre rendelték ki ...

— Ezt tették velem, gyermekem, ezt tették ... — erősítgette sóhajtvá az abbé, miközben nyugodtan be- zárta az imakönyvét és a zsebébe csusztatta. — Ó! azok nagyon is ravaszok ... higye el ... s hozzá még a hatalom is az ő kezükben van. Bizonyára a jó Isten akarata ez is, mert különben nem lehetne az övék, ugyebár? — tette hozzá az öregember a maga különös okoskodásával.

— A francia terroristákra és anarchistákra érti ezt, abbé ur? ... Meg a Jóléti Bizottmányra, amely ra- bol, gyilkol, megbecsteleníti az asszonyokat és csufot üz a vallásból is? ... Így van, ugy-e? ...

— Ó, jaj! gyermekem! — sóhajtotta az abbé.

— Azokra érti, nemde, akik ide küldték, hogy vigyázzon reám, hogy meg ne szökhessem? ... Beval- lom, abbé ur, nem értem meg az okoskodását ...

Önkéntelenül is felnevetett, mert bármennyire visszaköltözött szívébe a bizalom, agyában még most is szenvedélyes félelem kavargott.

— Pedig igazán nem olyan a külseje, mintha kö-zibük való volna, abbé ur, — mondotta.

— Isten őrizz tőle! — dadogta az öregember s tiltakozva emelte az égfelé kezét. — De hát, mit is gondol? Az Isten szolgálja nem tartozhatik azok közé, akik kicsufolják és megtagadják az Urat!

— Én azonban a Köztársaság foglya vagyok, ön pedig itt a börtönőröm.

— Ez igaz, — sóhajtotta amaz. — De hát tehetetlen vagyok. Eredetileg az én cellám volt ez, ahol vagyunk. Françoisval, meg Felicitével zárták ide, a nővérem gyermekeivel, tudja. Szegény ártatlan báránycáim! Őket is le akarták mészárolni azok a vadállatok. Egy este, — folytatta tovább az elbeszélését. — katonák törtek be hozzánk, s elhurcolták François-t és Felicité-et innen, ahol, bármennyit szenvedtünk is és bármennyire féltünk is a reánk leselkedő veszélyektől, mégis boldogan éltünk együtt. Legalább mi-sét mondhattam s szegény ártatlan báránycáim este, reggel a térdemen imádkozhattak a jó Istenhez.

Szünetet tartott elbeszélésében. Szelid, kék szemiből előkiváncoztak az el nem sirt könnyek s egyikét nehéz csepp gördült le ráncos arcán. Bármennyire tele volt is a szive fájdalommal s bármilyen kétségek gyötörték is a jövője miatt, Marguerite úgy érezte, hogy minden részvéte ezé a kedves öregé, aki olyan fennkölt egyszerűséggel viselkedett nehéz bánatában.

— Alig cipelték el a gyermekeket, magát hozták be hozzám, leányom s a Felicité szalmazsákjára fektették le. Nagyon fehér volt és olyan szomorú, mint az Isten báránva, amely rabló farkasok könnyü prédája lett. A szemeit zárva tartotta, s szerencsére nem tudott semmiről sem. Engem a kormányzó elé kísérték innen, aki tudtomra adta, hogy velem kell ezt a cellát megosztania egy darabig s rám parancsolt, hogy éjjel-nappal vigyázzak Önre, mert...

Az öregember megint szünetet tartott. Látszott rajta, milyen nehezeére esik, hogy szavakba öntse a mondani valóját. Benyult a zsebébe s az előhuzott hatalmas, tarka zsebkendővel törülgetni kezdte izzadt homlokát. Szemmel láthatólag jobban reszketett a keze s fokozódott a hangja remegése is.

— Mert... mert. — sürgette Marguerite kedvesen.

— Megigérték, hogy Felicitét és Françoist kibocsátják innen, hogyha jól vigyázok, — tördelte az agg midőn nagy nehezen sikerült ismét urrá lenni az idegein, — megmondták azonban azt is, hogy mind a kettőt irgalmatlanul lefejezik másnap, ha meg találna szökni...

Halálos csend támadt a kis szobában. Az abbé elhallgatott s szó nélkül tördelte a kezeit. Marguerite sem mozdult s kábultan hallgatott tovább. Mintha nehezen értené meg az értelmét az agg beszédjének.

Bele telt néhány perc, amig jól átgondolta, miféle következmények származhatnak ebből az intézkedésből nemcsak reá, hanem a férjére is. S ettől kezdve nem bizott többé már olyan szilárdan a szabadulásában s most, amikor az a hatalmas reményhullám, mely csaknem elborította előbbi kétségbeesése szürke tengerét, menthetetlenül omlott össze az emberfeletti aljasság és ármány sziklafalán, megértette, hogy eddigi bizakodásával szemben, miről kell most már véglegesen lemondania.

Nem volt zár, vagy retesz, megerősített torony, vagy bevehetetlen vár, amely hatásosabb börtönnek bizonyult volna Lady Blakeney számára, mint ez a ravaszkodás, amely erkölcsileg láncolta hozzá a céljához.

— Ha megszökik, velem együtt lefejezik a gyermekeket másnap.

Tudta, hogy ha hozzá férközhetnék s módja nyílnék reá, akkor sem menthetné meg Percy ezek után,

hiszen két ártatlan gyermek és egy nemeslelkű öregember halálát jelentené a szabadulása.

Még a Vörös Pimpernel lángesze is kevés volna hozzá, hogy megoldja a gordiusi csomót.

— Magammal, persze, nem törődöm, — folytatta az öreg nemes bölcseséggel. — Én már leéltem az életem javát. Semmit sem jelent, ha holnap szakad meg az életem fonala, vagy tovább ég, amíg magától ki nem alszik. Hígyje el, készen vagyok az utolsó utra, ha mennyei atyám magához szólít. De, lássa, itt vannak a gyermekek is. Nem szabad őket cserben hagynom. François egyetlen fia az anyjának, ő tartja fenn az egész házat, derék, szorgalmas, jó gyerek, Felicité pedig mindig olyan törékeny jószág volt. Vak, mióta csak megszületett és...

— Ó, ne... ne!... az Isten szerelmére!... ne beszéljen róla! — könyörgött Marguerite kétségbeesetten. — Megértettem mindent... ne féltse a gyermekeket tőlem, abbé ur. Biztosítom, hogy a hajuk szála sem fog miattam meggömbülni.

— Ugy lesz, ahogy a jó Isten akarja, — felelte az öreg pap nyugodtan.

A beállott csendben a vén abbé megint elővette a rózsafüzérét, s mormolni kezdte a «Miatyánkot» és az «Üdvözlégy»-et. Gyermeki szive ebben keresett békét és vigasztalást.

Megértette, hogy a szegény asszony nem vágyik beszélgetni tovább. Így ültek ott, lesve a tűnő perceket, a börtönőr és a fogoly, egymáshoz láncolva a legerősebb bilincsekkel, amiket csak kovácsolni lehet, anélkül, hogy egy szót is szólt volna valamelyik. A vén pap, akít teljesen átalakítottak a hivatásával járó tradíciók, legalább imádkozhatott és megnyugodhatott a Mindenható akaratában, az asszony azonban fiatal volt, amellet merész és szenvedélyes, szerelmes szive pedig folyton a férjére emlékeztette, akitől áthághatatlan korlát választja el most már mindörökre.

Korlát, melyet ártatlan gyermekek lelke emelt, akik közül egyik gyámoltalan vak ... A korláton kívül friss levegő, szabadság várt reá, meg a remény, hogy viszontláthatja férjét, s édes lelkifurdalás közt boldogan forr össze vele egy önfeledt csókban! A reszkető, gyermeki kezek azonban visszatartották mindezekről. Gondolnia sem volt szabad ilyesmire. François, a kenyérkereső, s Felicité, a vak, megtiltotta.

Marguerite gépiesen ismét felkelt az ágyáról, s élettelen, felhuzott gép módjára takarítani kezdte a piszkos szobát. Az abbé segítségével szétszedte a spanyolfalat. Ugyanaz a gyöngéd figyelem, mely az öregembert arra készítette, hogy felépítse ezt a barrikádot, megértette vele, hogy nem szabad megszólítania Margueritet, hacsak nem akarja megzavarni fájdalmában és kétségbeesésében.

Később maga erőltette ismét a beszédet, s megkérdezte az öregembertől a nevét.

— Foucquet vagyok, — felelte az agg. — Jan Baptiste Marie Foucquet. Legutóbb szent József, Boulogne védőszentje templomában paposkodtam.

Foucquet! Hát ez volna az öreg Foucquet! A Marnyak hü szolgálja és bizalmasa!

Marguerite tágranyitott, kérdő szemekkel bámult reá.

Az emlékek egész tömege támadt fel és nyüzsgött agyában erre a névre. Eszébe jutott a richmondi kastély, a ragyogó szolgál- és vendégsereg, köztük Őkirályi Fensége is! ... ott kísértett emlékei között a vidám, szabad és boldog Anglia is ... s milyen végtelen távolinak tünt fel most előtte mindez! Tele volt a füle egy különös, vontatott hang nemes zenéjével, meg azzal az együgyűen hangzó, végtelenül vidám, olyan drága és zajos nevetéssel.

— Mit szólsz hozzá? ... Egy kis tengeri ut, meg a jó angol falusi levegő bizonyára jót tesz majd

Foucquet abbénak. Mi volna, ha megkérdezném tőle, vajjon átvitorlázna-e velem a csatornán? ...

Ó micsoda vidám önbizalom rejlett e szavakban, mennyi tettvágy és nemes büszkeség! ... S milyen bágyasztó volt a lég a kertben, akkor körülöttük! Milyen szenvedélyesen ölelte át! Milyen nehéz volt a rózsák, meg a heliotróp szaga ...

Most pedig ez a keskeny börtöncella, meg ez a szájalmas, gyöngé kis teremtség vele szemben, aki reszkető kezei s könnytől nedves szemei dacára biztosabban őrzi minden porkolábnál, akit ellenségei ravaszága számára egyáltalában kiválaszthatott!

Marguerite elmondta neki, amit Juliette Marnyról tudott.

Az abbé, aki nem is sejtette, hogy Marny kisaszszonyt sikerült Angliába kiszöktetni, nem tudott hová lenni örömeiben a hallottak felett.

Ő is elmesélte a Marny-ékszerek történetét. Elmondotta, hogyan rejtegetett mindent a templom kriptájában, míg a Convent be nem záratta a templomokat s az elé a kérdés elé nem állította az Isten szolgáit, hogy válasszanak a hitetlenség, vagy a halál között.

— Engem mindössze bebörtönöztek, — folytatta az agg egyszerűen, — a fogság azonban éppen olyan tehetelenné tett, mint a guillotine, mert a jó Isten ellenségei kirabolták szent József templomát s elvitték belőle az ékszereket, amelyeket életemmel kellett volna megvédelmezni.

Az abbénak szemmel láthatólag nagy örömet okozott, hogy Juliette Marny boldogságáról beszélhetett. Ő is hallott már valamit homályosan félreeső, falusi otthonában a Vörös Pimpernel bátor és merész csinyjeiről s hitte, hogy Juliette neki köszönheti a megmenekülését.

— A jó Isten oltalmazza őt és hozzá tartozóit! — tette hozzá az öreg abbé olyan szilárd hittel, ami igazán különösen hatott ezek között a körülmények között.

Marguerite felsóhajtott s a megrázó események forгатagában, melyeknek rettentő szenvedéseit olyan bátor lélekkel viselte el eddig, először érzett jótékony könnyet a szemeiben s ez végül enyhítette némileg idegei borzasztó feszültségét. Odament az öreg emberhez s megfogva ráncos kezét, térdre hullott és könnyzáróban öntötte ki előtte tulterhelt szívét.

XX. FEJEZET.

Győzelem.

Általános volt az öröm a Közbiztonsági Bizottmányban, mikor a citizen Chauvelin levele megérkezett

A „Moniteur“ megírta, hogy 1793 szeptember 22-iki, illetőleg az I. év vendemiaire havának első napján megtartott ülés úgy határozott, hogy hatvan fogoly, akire nem bizonyult reá a Köztársaság elleni árulás büntette, hanem csak gyanusaknak találtak, szabadon bocsátandó.

Hatvan! . . . a Vörös Pimpernel letartóztatásának nem a hírére, de a lehetőségére is!

A Közbiztonsági Bizottmány hangulata erősen hajlott a nagylelkűség felé. Az eddigi vadság behódolt egy rövid pillanatra a várható győzelem örömének.

Ebből is látszik, milyen nagyrabecsülték annak a zsákmánynak az értékét, amely valószínűleg ölébe hull végre azoknak, akik a nép jólétét annyira szívükön viselik.

Robespierre és decemvirjei boldogságban usztak s hatvan embernek volt oka rá, hogy velük együtt örvendezzék. Hát csak örüljenek! Terveket szöttek arra is, hogyan kell megrendezni a nemzeti ünnepet s általános bünbocsánatról tanakodtak a ravasz és arcátlan ánglius kivégzésének örömére.

Hiszen az amnesztia-rendeletet könnyen vissza lehet szívni majd a nagy esemény után. Az a bizonyos hatvan sem kap voltaképpen egyebet haladéknál! Az állam üdvét mindennél többre tartó kormányférfiak magatartása csak átmenetileg vált elnézőbbé, a nagylelkűség gyakorlásának nemes vágya csupán erre az egyetlen egy napra kerítette őket hatalmába s azt is csupán azért, hogy kétszer olyan vadul tombolhasanak azután.

Addig pedig hadd dagadjanak örömtől a szivek!

A Vörös Pimpernel francia földre érkezett, vagy ha nem, itt lesz nemsokára. Tudjuk a napot is, mikor foghatja el a katonaság s hurcolhatja a guillotine alá. Anglia hadat üzent, erről a részről tehát nem fenyeget miatta veszedelem. Ha minden angolt felkötünk, aki a kezünk közé kerül, akkor sem tehet többet ellenünk, mint amennyit most tesz. Legfeljebb bombázni fogja a kikötőinket, s Flandriával, az osztrákokkal, a szárdokkal, meg az ördöggel összeszövetkezve hepciáskodhatik és fenyegetőzhetik.

Allons! vogue la galère! A Vörös Pimpernel talán ki is kötött már a partjainkon! Csakhogy egyszer kezünkbe kerül az az ember, akinek a legtöbb boszszuságot köszönhetjük!

Hogy is szól a Chauvelin kategórikus hiráda?

«Nemcsak ön, de az egész forradalmi kormány, szóval mindenki előtt, akik ezzel a kellemes kitüntetéssel megbizni szivesek voltak, vállalom a felelőséget érte, Robespierre polgártárs...»

Robespierre érzéki ajkai szarkasztikus mosolyra görbültek. Chauvelin polgártárs mindig szerette az ilyen virágos kifejezéseket, mint:... «akik ezzel a kellemes kiküldetéssel megbizni szivesek voltak...», pedig ebben az esetben aligha a legalkalmasabb módot választotta a fejvesztés terhe alatt kapott parancs körülírására.

Lássuk azonban, mit ír tovább!

... «hogy e levél keltétől számított négy nap mulva, egy órával napszállta után, az az ember, aki általában a Vörös Pimpernel néven ismeretes, a boulogne-i déli bástyákon lesz».

«Négy nappal e levél kelte után»... a Chauvelin polgártárs levele pedig 1793 szeptember 19-ről kelt.

— Ugyancsak arisztokratikusan fejezi ki... a márki ur... magát, — gunyolódott Merlin, a jakobinus. — Azt se tudja, hogy minden becsületes polgár fructidor 28-ának hívja ezt a napot.

— Nem baj,— vetette közbe Robespierre fagyosan és türelmetlenül, — akár így hívjuk, akár úgy: tény az, hogy ez a levél negyvennyolc órája íródott s másik negyvennyolc óra mulva az az átkozott angol már bele is esett a hálóba, melyből, ha nem tévedek, aligha bírja többé kihuzni a fejét.

— S elhiszi azt, amit citizen Chauvelin elénk tált? — kérdezte Danton, lustán huzogatva a vállait.

— El, mert arra kér, hogy küldjünk segítséget neki, — felelte Robespierre szárazon. — Biztos tehát benne, hogy az embere ott lesz az adott helyen s az adott időpontban, de nem bizik benne, hogy meg is foghatja.

Voltak azonban mások is, akik ostoba hengegésnek tartották a Chauvelin irását. Semmit sem tudtak ugyanis arról, hogy milyen körülmények hatása alatt írta meg Chauvelin ezt a levelet s még kevésbé gyaníthatták, miért jelölhette meg a volt nagykövet teljes pontossággal azt a napot és órát, amikor a franciák esküdt ellensége kényre-kezdre kiszolgáltatni kénytelen magát azoknak, akiket eddig folytonosan gunyolt és megvetett.

De minthogy Chauvelin polgár arra kér, hogy segítsünk neki, ezt a segítséget nem szabad tőle megtagadni. Vigyáznunk kell, hogy semmi folt, vagy kifogás ne érhesse a Közbiztonsági Bizottmány eljárá-

sát. Annál is inkább, mert Chauvelin egy ízben már gyengének bizonyult. Kiengedte a zsákmányt a kezei közül. Ennek nem szabad többé megisméltódnie. Meg kell adni, olyan az agya, mintha cselszövésre teremtették volna, a keze azonban annál gyengébb, pedig ez egyszer nem szabad hibáznia.

Collot d'Herbois éppen most érkezett Tours-ból. Alkalmasabb egyént nem is kívánhatnánk nála. Collot polgártárs tele van ideákkal. Ő találta ki a vizbe-fulladás színjátékát. Nyugodtan rábizhatjuk, hogy egyetlen óriási börtönné varázsolja Boulogne városát, honnan annak a misztikus angolnak lehetetlen lesz megszöknie.

Javában folyt a tanácskozás, a sok vadász képzeletben ugyancsak gyilkolta a vadat, melyet egyelőre még meg sem kaparítottak, mikor újabb követ érkezett Chauvelin polgártárstól.

Ez alkalommal röviden és tárgyilagosan irt. Robespierre felbontotta a levelét és felolvasta a decemvirek előtt:

«Megfogtuk az asszonyt is, mármint a feleségét. Lehet, hogy merényletet követnek el ellenem. KüldjeteK rögtön valakit, aki halálom esetén végrehajtsa a parancsaimat.»

Robespierre elégedett mosolygásra vicsoritotta a száját s kilátszottak sárga, hosszú és éles farkasfogai. A teremben hiénaüvöltéshez hasonló moraj kerekedett, míg a jelenlevők kézről-kézre adták a Chauvelin üzenetét.

Mindenki belátta, mennyire fontos, hogy «az asszony, a felesége» is hurokra került. Látszik ez abból, hogy Chauvelin maga olyan nagyjelentőségűnek tartja ezt a dolgot, hogy egy, az élete ellen irányuló merénylet lehetőségével foglalkozik. Sőt, mi több, el is készült erre a merényletre. Tisztán áll előtte, hogy esetleg az életével kell fizetnie a bosszujáért.

Ki vádolta meg őt gyávasággal?

Lám, most is csak a kötelességére gondol s nem az életére. Magáért egy cseppet sem aggódik, mindössze attól fél, hogy a merénylet megghiusithatná ügyesen kieszelt terveit.

Hát bizony az az eszeveszett angol mindenféle bolondságra képes, csakhogy megmentse a bőrét, meg a felesége életét. Nem szabad Chauvelin polgártársat cserben hagyni!

Collot d'Herbois-t tehát azonnal Boulogne-ba küldték, hogy Chauvelin polgártárs ne legyen egyedül.

Minden emberileg lehető meg kell tenni, hogy az asszony ki ne szabaduljon, s a fortélyos Vörös Pimpernel is beleessék a számára állított csapdába.

Ha pedig elfogták, ujjongjon örömeiben az egész ország, s Boulogne-t, ahol sikerült leteperni az üldözött vadat, különös kitüntetésben kell részesíteni.

Minden fogoly általános amnesztiát kapjon aznap, mikor a Vörös Pimpernel kézrekerül. Legyen e nap nemzeti ünnep és az összes boulognei halálraítélteknek meg kell kegyelmezni. Nem kell bántani őket akkor sem, ha a mindig közel horgonyzó angol csempész- és kalmárhajókra menekülnek.

A Közbiztonsági Bizottmány különös nagylelkűséget tanusított Boulogne-nyal szemben. Rögtön kiáltványt fogalmazott, melyet Robespierre és a decemvirek irtak alá. Megbízták Collot d'Herbois polgártársat, hogy a város összes bástyáin hirdesse meg és függesze ki, milyen következményekkel jár, ha a kis város jól viseli magát. A Boulogne-ban letartóztatott angolt, feleségével együtt, azonnal Párisba kell szállítani, hogy ott annak rendje és módja szerint ítélezzenek felettük a Köztársaság elleni összeesküvés büne miatt s azon a címen, hogy Anglia javára kémkedtek, mindjárt le is fejezzék őket. A dicsőség nagyobbik fele azonban Boulogne-é maradjon, s Boulogne arassa le először érte a jutalmat is.

Miután e nagylelkű proklamációt, mely az általános ünnepnap módozatait szabályozta, zsebetette s miután teljhatalommal ruházták fel Chauvelinnel együtt a város, annak tanácsa, helyőrsége és erődítményei felett, Collot d'Herbois elindult Boulogne felé.

Kétszer sem kellett mondani neki, hogy siessen. Bár ezidőszerint koránt sem lehetett volna azt állítani, hogy a Vörös Pimpernel elfogatása befejezett és változhatatlan tény, mégis biztosan lehetett bekövetkezésére számítani és senki sem örülhetett jobban ennek a nagy horderejű eseménynek, mint az, aki jelen lehet, mikor lejátszódik, s végigélvezheti az egész színjátékot.

Hol lovon, hol szekéren, az utszéli tanyákon szerevezve magának előfogatot, kocsit vagy hátszlovat, Collot igazán nem pazarolta utján az időt hiába.

Páristól Boulogne-ig 157 mérföldnyi utat kellett megtennie. Enni sem ért rá. Hol egy karéj kenyeret, hol egy darab sajtot majszolt a kocsi födele alatt, ha kimerült lábaival nem birt már lóra ülni.

Azt mondják az egykori krónikák, hogy huszonegy órával Párisból való elindulása után holtrafáradtan, de még mindig vadul égő vággal, egy nyomorult gebén, melyet valamelyik távoli tanyából kötött el s amely élettelenül rogyott össze a Porte Gayole előtt, megérkezett Boulogne városába, s ereje végső megfeszítésével követelt bebocsáttatást a «a Köztársaság nevében».

XXI. FEJEZET.

Egy kis haladék.

Az angliai utazását megelőző napon Robespierrel tartott bizalmas beszélgetés során Chauvelin többek között azt is kikötötte, hogy korlátlan hatalommal ruházzák fel, mert csak így viheti keresztül a Vörös

Pimpernel letartóztatására kigondolt terveit. Most, hogy visszatért Franciaországba, semmi szemrehányást sem tehetett a forradalmi kormánynak azért, mintha megvonta volna tőle ezt az előlegezett, kivételesen nagy hatalmat.

Minden egyes parancsa feltétlen engedelmességre talált.

Mikor értesült róla, hogy egy asszonyt tartóztatnak le, mivel visszaélt a Céline Dumont nevére kiállított utlevéllel, azonnal tisztában volt vele, hogy Marguerite Blakeneyt megszokott hevessége belekergette a csapdába, melyet Candeille kisasszony segítségével olyan ügyesen állított fel neki.

Ez a dolog egyáltalában nem lepte meg. Nagyon jól ismerte az emberi, s főleg az asszonyi természetet, egy percig sem kételkedett tehát benne, hogy Marguerite fittyet hány minden kockázatra, csakhogy, az urát elkísérhesse.

Igen! Ilyen irónikus a sors! Őt tartották a legokosabb asszonynak európaszerte akkoriban. Maga Chauvelin is így hízelt neki, mikor még nem voltak halálos ellenségek s ott forgolódtott a St.' Just Marguerite udvarlói között. Ma pedig, mikor a városi gárda őrmestere jelentette az elfogatását, sötéten mosolygott befelé: *Ime, ez a nagyon okos asszony!* Vakon rohant bele a csapdába a kivetett csalétek után!

Megint kiszolgáltatta a férjét azok hatalmába, akik másodszor már nem hagyják elillanni, s nem gondolta meg, hogy tettével még reménytelenebb helyzetet teremt férjének, mint egy évvel ezelőtt.

Az őrmester várta a parancsait. Chauvelin polgártárs olyan teljes és kizárólagos hatalommal felruházva érkezett Boulogne-ba, amilyenben senki sem részesült előtte az új Köztársaság funkcionáriusai közül. A városparancsnok, a gárdakapitány, az erőd

és a városi előljáróság egyformán szolgálatára állottak.

Mikor elfoglalta a városházán berendezett lakosztályát, rögtön a vizsgálati foglyok névsorát követte.

Türelmetlenül futott végig a hosszú névsoron, hiszen alig talált benne olyan nevet, amelyik érdekelte volna.

— Eresszék el őket! — parancsolta.

Nem akarta, hogy az őrség feleslegesen terhelje magát s a tengerparti városka börtöne zsufolva legyen. Levegőre, térre, az egész lakosság megfeszített erejére és ügyességére volt szüksége amiatt az egyetlen egy letartóztatás miatt, amely az életét és boszszuja beteljesülését jelentette.

— Valami ismeretlen asszony, a Desirée Candelle kisasszony komornája, Célin Dumont nevére kiállított hamis utlevéllel megkísérelte, hogy partra szálljon, s miután kihallgatták és nem tudta kellően igazolni magát, a Gayole-fogház 6-os számú cellájába vitték.

Ez a névsor végén látható bejegyzés érdekelte Chauvelint az egészből. Mialatt elolvasta, szinte kivérezte hosszú körmeivel a tenyerét, olyan erővel szoritotta ökölbe a kezét. Kétségbeesetten vigyázott ugyanis reá, hogy valahogy el ne árulja tekintete, vagy egy kicsuszott sóhajtása az altiszt előtt ujjongó örömét.

Egy pillanatra elfordult a világosságtól s nem tartott sokáig, máris kész tervet talált ki s ehhez képest adta ki további parancsait.

Bekívánta az egyes erődökben elhelyezett elitét rabok jegyzékét is. Foucquet abbé s az öccse és a huga neve azonnal szemébe ötlöttek. További információt követelve róluk, megtudta, hogy a fiu egyetlen fia és támasza öreg édesanyjának, a leányka pedig kezdődő tüdővészben szenved s azon felül vak is.

Ez aztán teszi! Hiszen ez az abbé a Juliette Marny kebelbarátja, ugyanaz a szánalmas alak, akinek személye körül a Vörös Pimpernel legközelebbi kalandját le akarta bonyolítani! A fiu, meg a leány pedig a nővére gyermekei! Az egyik beteges és vak, a másik azonban életrevaló s csupa duzzadó férfi-erő.

Citizen Chauvelin már tudta, mit csináljon.

Mindössze néhány gyors parancsot vetett oda a gárdaörmesternek, s a gyámoltalan, gyenge, vén abbéból a legkegyetlenebb börtönőr vált, aki biztosabban őrizte Marguerite-t, mintha egész ezred hűségese katonát állított volna a cellája elé.

Majd, miután futárt menesztett a Közbiztonsági Bizottmányhoz, Chauvelin pihenni tért. Eltűnődött rajta, hogy az események teljesen úgy alakultak, mint ahogy eltervezte s az, hogy Marguerite Blakeney keze közé került, szintén ügyességének köszönhető.

Ami pedig a vörös Pimpernelt illeti, igazán kíváncsi volt reá, hogyan vághatná ki magát a bajból ismét, ilyen körülmények között. Az a párbaj, a déli bástyákon, nevetséges komédia most már s valószínű, hogy nem is kerül rá sor, minthogy a Marguerite élete forog kockán. Megfogta hát végre a merész kalandort, aki úgy belegabalyodott a hálójába, hogy minden agyafurtsága, éles esze és közmondásos szerencséje sem szabadithatja ki többé belőle.

Ezenkívül Chauvelin egyébire is gondolt. A bosszuja forgott a fejében, az az édes bosszu, mely összetört és megalázott büszkeségének leggyönyörűbb érzése volt. Ezidőszerint nem élvezhette ugyan ezt az örömet még a maga részegítő teljességében, a gyönyör serlege azonban óráról órára jobban telik s néhány rövid nap még és tulcsap a szélein.

Addig azonban várakoznia kell. Rohantak az órák s még mindig semmi hír arról az agyafurt Pimpernelről. Marguerite-ről sem tudott többet, minthogy

jól őrzik. A 6-os számú cella előtt fel és alá sétáló őrhallotta a hangját, amint Foucquet abbával beszélgetett a délután folyamán.

Igaz, hogy Chauvelin megkérte a Közbiztonsági Bizottmányt, hogy küldjön valakit, aki segítsen nehez feladata megoldásában. Legkevesebb negyvennyolc órába kerül azonban, amíg a segítség megérkezik. Negyvennyolc óra! Éppen elég idő, hogy merényletet kövessenek el ellene, mielőtt végleg kitölthetné a bosszuját.

Ez volt az egyetlen zavaró jelenség a gondolatai között. Nem akart meghalni addig, amíg a Vörös Pimpernel porig nem alázza, amíg meg nem éri a bálványozott hős lealacsonyodását, azt, hogy maga tépi szét ragyogó nimbuszát s még a halál sem szeretheti vissza dicsőségét többé.

Azért törődött annyit a saját életével, mert élnie kellett, hogy mindezt megtehesse. Nem ismert mást, aki úgy gyűlölte volna Franciaország eme legmegátalkodottabb ellenségét, mint ő, s enélkül a gyűlölet nélkül lehetetlen lett volna pokolian kigondolt terveit végrehajtani.

Robespierre és társai csak annak örülnének, hogy elpusztították az általuk alapított terror legveszedelmesebb ellenségét s ha egyszer guillotine alá cipelhetik, a halála még akkor is kielégitené őket, ha mártirkoszoru övezné a fejét. Chauvelin azonban nem állott meg ennél. Nem az intrikust, de az embert gyűlölte benne. Nem bírta elfeledni, hogy hányszor megalázta. Azt akarta, hogy inkább megvetés, mint szánalom tárgya legyen. S minthogy biztosra vette, hogy ez nemsokára sikerül is, ugyancsak vigyázott a saját életére addig a két napig, amíg Collot d'Herbois Párisból ideérkezik. Egyetlen egyszer sem távozott ez alatt az idő alatt a városházáról s állandóan a városi gárda legmegbízhatóbb legényeiből összeválogatott lestőrséggel vette körül magát.

Huszonkettedikén este, Colot d'Herbois Boulogne-ba érkezése után, azonnal kiadta a parancsot, hogy vezessék le azt az asszonyt hozzá a 6-os számú cellából a Fort Gayole egyik földszinti szobájába.

XXII. FEJEZET.

Chauvelin nem kívánja halálát a Vörös Pimpernelnek.

A halálos bizonytalanságban, kétség s remény között eltöltött két hosszú nap nagyon megviselte Marguerite-t.

Mégsem tört meg a bátorsága s bár alig lehetett kilátása reá, még mindig bizott a menekülésében. Nem kapott semmi hirt sem. Teljesen elzárták a külvilágtól. Azt akarták, hogy gondolkodják, terveket szőjjön s eltespedjen a hiábavaló várakozásban.

Foucquet abbé a maga jóságos modorában megpróbálkozott vele, hogy vigasztalja s viszont ő is mindent elkövetett, hogy még jobban meg ne nehezítse az öreg ember amugy is kegyetlen helyzetét.

Kétszer kapott hirt mindössze ez alatt a negyvennyolc óra alatt Françoisról és Felicité-ről. Előbb egy, a fiu által teleirt papirdarabot, később pedig a vak leány üzenetét. Azonkívül közölték az abbéval, hogy a gyermekek jól érzik magukat s tudtára adták azt is, hogy mindaddig nem lesz bántódásuk, amíg hűségesen őrzi az ismeretlen nevü polgártársnőt a 6-os számú cellában.

Az öreg rendszerint nagyokat sóhajtott, mikor az üzenetet kézhezvette, vagy meghallotta s nyomban imádkozni kezdett a jó Istenhez. Ilyenkor aztán az a kevés reménység is, mely néhány óra alatt összegyűlt a Marguerite szívében, egyszeriben visszasülylyedt megint a végső kétségbeesés örvényébe.

Kintről az őrség monoton sétája hallatszott be, mintha kalapáccsal döngették volna a halántékait.

— Mit tegyek? Uristen! Mit tegyek?

— Vajjon hol lehet Percy most?

— Hogy juthatnék hozzá?... Istenem... szánj meg!... Adj tanácsot!...

Leginkább attól reszketett, hogy megbolondul... Hiszen bizonyos fokig nem volt beszámítható már most sem!... Órákhosszat... vagy talán nem is órák voltak azok, hanem napok... évek!... nem hallott mást, mint az őrszem lépteit, meg az abbé reszketős, puha hangját, amint vigasztaló szókat vagy imádságokat mormol a fülébe s nem látott egyebet, mint a piszkosszürkére mázolt, ósdi, nehéz-záras, az örökös nedvességtől rozsdássarku börtönajtót.

Addig nézte ezt a nehéz ajtót, míg a szemei égni kezdtek, s kimondhatatlanul fájtak a megerőltetéstől. Azért semmiért sem fordult volna félre, hogy el ne szalassza azt a nagyszerű pillanatot, midőn a retesz lassan elhuzódik és a piszkos ajtó kitérül a rozsdás sarokvason.

Ime, ez már az örület kezdete!

Percy kedvéért mégis megpróbálta, hogy rendezze a gondolatait. Hiszen bizonyára szüksége lesz a bátorságára és lélekjelenlétére, ha egyszer értejön. De milyen rettenetes erőfeszítésébe került mindez! Ó, milyen nehéz volt! Milyen borzasztó nehéz!... különösen, mikor estefelé gyülni kezdtek az árnyak, s számtalan kisértettel népesítették be a szomorú helyiséget.

Mikor pedig felkelt a holdvilág, ezüstös sugára besurrant a keskeny ablakrésen, megtört a szürke ajtón, s olyan szellemszerűen átlátszóvá varázsolta azt, mintha a másvilág bejárata volna.

Ezért, mikor nagy csörömpöléssel tényleg félretölték a zár reteszét, Marguerite azt hitte, hogy halucinál. Fouquet abbé a cella tulsó, sötét háttérében tovább is nyugodtan pergette az olvasóját. Derült bölcsességét és ártatlan jámborságát cseppet sem za-

varta, kinyitják vagy bezárják-e az ajtót s jó vagy rossz híreket hoznak be rajta.

Az ajtóról visszaverődő holdvilág és az ide-oda mozgó fekete árnyékok különösen komorrá és barlangszerűvé varázsolták a helyiséget.

Marguerite-en végigfutott a hideg s teljesen hatalmába kerítette valami rossz előérzet, mely gyakran elfogja azokat, akik ideges és szenvedélyes vérmérsékletűek.

Az ajtó lassan fordult meg rozsdás sarkain, gyors vezényszavak hangzottak el és apró olajlángos világított be a sötétségbe... Marguerite nagynehezen egy csomó férfit különböztetett meg. Bizonyára katonák voltak, mert csillogtak a fegyvereik s háromszíni kokárdákat, meg vállszalagokat vett észre rajtuk. Az egyik katona felemelte a lámpást, a másik pedig belépett a kis szobába. Ránézett Marguerite-re s mintha észre sem venné az öreg papot, odaszólt:

— A kormányzó polgártárs akarja látni, — mondotta kurtán. — Indulás!

— Hová kell mennem? — kérdezte tőle.

— Ahová a katonáim viszik. Mozogjunk! Gyorsan! A kormányzó nem szereti, ha megvárattják!

Parancsszavára két másik katona lépett a cellába és közrefogták Marguerite-et, aki, látván, hogy hiábavaló minden ellenállás, felállt és hajlandó volt az indulásra.

Az abbé tiltakozva sietett Marguerite-hez, azonban gorombán félrelökték.

— Tágulj innen, csuhás! — kiáltott rá az altiszt káromkodva. — Mi közöd hozzá? Mi meg gyerünk, — fordult a katonáihoz. — Vegye elő a jobbik eszt, polgártársnő és ne bolondozzék, mert ha tovább veszködik, istenuccse lefogatom és bilincsbe veretem.

Marguerite-nek azonban eszébe sem jutott, hogy ellenkezzék. Annyira kimerült, hogy nem is kérdezősködött többé, vajjon hová viszik és mit akarnak.

vele. Ment, mint az alvajáró. Remélte, meg sem állnak a veszőhelyig. Tudta, mennyire napirenden vannak az ilyen rögtönzött kivégzések s szinte vágyott is rá, hogy azonnal végezzenek vele. Megoldódnék ezáltal a súlyos probléma, mely már két nap óta gyötörte a lelkét.

Hosszu folyosón vitték végig s folytonosan botorkált menet közben, mert az az apró olajlámpás, melyet egy katona magasra tartva hordozott előttük, csak nagyon homályosan világított. Néhány lépcsőfokon kellett még lefelé haladnia, hogy végül, kíséretével együtt, megállhasson egy nehéz tölgyfaajtó előtt.

Itt a parancsnok „állj!”-t vezényelt s kinyitván az ajtót maga előtt, belépett rajta. Marguerite a saját cellájához hasonló, komor és homályos szobát pillantott meg, amint betekintett. Az ablak baloldalt lehetett. Nem látta ugyan, de így sejtette, mert a holdfény balfelől hullott a padozatra. Kisérteties, szellemszerű világítás volt ez s illett a Marguerite álmához hasonló állapotához.

A szoba közepén asztal állott. Mellette szék. Az asztalon lobogó faggyugyertyák, melyek lángját bizonyára a nyitott ablakon beáradó friss levegő libegtette.

Mindez mélyen bevésődött Marguerite agyába, amig nyugodtan várákozott, hogy mikor indítják tovább. Ez az asztal, ez a szék s az a láthatatlan ablak minden közönségességük ellenére különös fontosságot nyertek tulfeszített képzeletében. Hirtelen azon kapta rajta magát, hogy a padló deszkáit számolgatja, majd nézi, hogyan kuszik a faggyugyertyák füstje fel a mennyezetre.

Néhány percnyi kinos várákozás után, mely azonban végtelenül hosszúnak tetszett Marguerite előtt, kurta parancsszó hangzott ki belülről s a katonák betaszították a szobába. A késő szeptemberi este

lehellete kellemesen cirógatta körül égő halántékát. Körülnézve, egy férfit látott ülni az asztal mellett, a faggyugyertyák lángja mögött. A férfi nagy csomó papir fölé hajolt s ellenzöt formált kezeivel az arca elé, talán, hogy a szemeit védje a libegő gyertyafénytől.

Beléptekor felállt s a gyertyák halvány világa, mely ott játszott az ösztövé, fekete ruhás alakon, megvilágította annak ravasz, menyétszerű arcát s láthatóvá tette mélyen ülő szemeit és keskeny, kegyetlen ajkait is.

Chauvelin volt.

Marguerite szótfogadott a kísérő katona parancsának s leült az általa eléje tolt székre. Egész valója lázban égett, midőn ismét szembe került azzal az emberrel, aki egész életében ellene áskálódott, mégis összeszedte minden erejét, hogy eltitkolja, mennyire undorodik tőle.

Ügyelt reá, hogy szemrebbenés nélkül nézzen az arcába s ne reszkessenek az ajkai, bármily izgatottan dobogott is a szive kebelében. Érezte, hogy figyelve tapadnak rá éles szemei, látta azonban azt is, hogy több volt bennük a kíváncsaság, mint a gyűlölet, vagy bosszuállás vágya.

Látva hogy leült, megkerülte az asztalt és felé tartott. Midőn hozzáért, Marguerite visszariadt tőle. Mindez egész ösztönszerűleg, sőt egyenesen akarata ellenére történt, mert nem akarta elárulni még gondolatban sem az izgatottságát, míg elő nem áll vele, hogy mit kíván tőle.

Chauvelin azonban észrevette ezt a mozdulatát s megérezte, hogy annyira undorodik tőle, hogy teste is megdermed, ha közellétét érzi. Úgy látszik, tetszett neki ez a látvány, mert gunyosan és elégedetten mosolygott, s mint aki elérte a célját, rögtön visszahuzódott előbbi helyére s leült az asztal mögé.

Aztán kiküldte a katonáit is.

— Ne mozduljatok azonban az ajtó mellől, — tette hozzá figyelmeztetőleg — hogy rögtön itt legyetek, ha hívni talállak benneteket.

Ezuttal Marguerite-en volt a mosolygás sora, mert észrevette, hogy Chauvelin fél.

A katonák távozása után, mikor bezárult mögöttük a nehéz tölgyfaajtó, magára maradt azzal az emberrel, akit legjobban gyűlölt ezen a világon.

Kíváncsian várta, hogy megszólaljon s megmondja, miért küldött érte. De az egyáltalában nem sietett. Még mindig eltakarta arcát a tenyerével s nagyon figyelmesen nézett reá, ő viszont nyugodt közönyt erőltetve magára, keresztülnézett rajta, mintha a legkevésbé sem érdekelné, hogy itt találta.

Nem akart alkalmat adni arra, hogy megkezdje a beszélgetést, melyet nyilvánvalóan kívánt, s melyről tudta, hogy eredménytelenül fog végződni, s legfeljebb arra lesz jó, hogy vérig sebezze a szivét és a büszkeségét. Éppen ezért szótlanul ült a fel-fellobbanó sárga fényben, mely teljesen megvilágította nemes, szinte gyermekesen naiv, sápadt arcát, magas homlokát, nagy, kék szemeit s glóriás aranyhaját.

— Bizonyára különösnek találja hogy idekérttem ma este, Lady Blakeney, — kezdte el végre Chauvelin a beszélgetést.

Majd, mivel nem kapott választ, lágy, csaknem alázatos hangon így folytatta:

— Nagyon fontos dolgokról van szó, amelyekről feltétlenül tudomást szerez a legközelebbi huszonnégy óra alatt, s higgye el, tisztán nemes barátságból igyekszem tompítani azokat a kellemetlen híreket, melyek holnap valószínűleg a fülébe jutnak, azáltal, hogy előre figyelmeztetem rá, milyenek lesznek azok.

Marguerite tágra nyitott, kérdő szemekkel meredt reá s érezetelni kívánta vele a lelkében felgyülemlett megvetést, keserűséget, dacot és büszkeséget.

De az csak vállait vonogatta.

— Tartok tőle, — mondá — hogy Ladységed, mint rendesen, most is igen rossz véleménnyel van rólam. Természetes, hogy félreismer, pedig, higgye meg . . .

— Ne komédiázzunk tovább, Monsieur Chauvelin, — szakította félbe Marguerite indulatosan. — Azonkívül felesleges, kérem, hogy a barátságára és udvariasságra hivatkozzék. Ugysem hallja senki, hogy mit beszél. Inkább közölje hamar, mit akar mondani.

— Ó, — hangzott a meglegedett sóhaj Chauvelin ajkairól. — Ez a harag és türelmetlenség, mindjárt a beszélgetés legelején, biztos jele annak, hogy Marguerite fagyos önuralma csak magára erőszakolt színlelés volt.

Chauvelin pedig mindig nagyszerűen értett hozzá, hogyan kell kihasználni a mások felindult állapotát. Élvezettel játszott a mások szenvedélyeivel. Eddig csak egy ellenfélre talált, akit képtelen volt kihozni a sodrából.

— Legyen úgy, amint Ladységed parancsolja, — szólt, gunyosan megbillentve a fejét. — Mielőtt azonban, kívánsága szerint, elkezdeném, engedje meg, hogy egy kérdéssel alkalmatlankodjam.

— Mi volna az?

— Gondolt-e már arra, hogy mit jelent az ön jelenlegi helyzete Sir Percy Blakeney-re, erre az utánozzhatatlan divathősre?

— Szükséges-e egyáltalában, hogy a férjem nevét is belekeverje ebbe a beszélgetésbe, Monsieur?

— Feltétlenül- szép asszony, — felelte Chauvelin jókedvűen. — Mert nem függ-é olyan szorosan össze a kettőjük sorsa, hogy tetteit teljesen befolyásolja minden, ami Ladységeddel történhet.

Marguerite meglepődve hőkölt hátra, s minthogy Chauvelin éppen szünetet tartott, megpróbálta, hogy kitalálja, vajjon milyen rejtett értelem bujkál a szá-

vai mögött. Az volt-e a célja, hogy alkut kínáljon fel, egyikét azoknak a borzasztó «vagy-vagy»-oknak, melyek felett, úgy látszik, bőségesen rendelkezett? Ó, ha ez így volna! Ha tényleg azért küldött volna érte, hogy borzasztó alternatívái egyike elé állítsa, akkor... jöjjön hát, aminek jönnie kell!... legyen bár az a legőrültebb terv is, amit ellenfele beteges agya kitálhat, feltétlenül elfogadja, ha csak egyetlen egy esélyt is lát arra, hogy imádott férje életét megmentheti vele.

Ezért engedékenyebb hangot ütött meg, s minden ravaszságát összeszedte, hogy ellenfelét félrevezethesse.

— Nem értem, mire gondol, — felelte tétovázva. — Hogyan befolyásolhatnám én a férjem tetteit? Hiszen fogoly vagyok, itt, Boulogne-ban, a férjem nem is sejti ezt és...

— Sir Percy Blakeney minden pillanatban ideérkezhetik, — szakította félbe Chauvelin nyugodtan. — S azt hiszem, aligha tévedek, midőn megállapítom, hogy ezidőszerint alig van olyan hely széles e világon, amely nagyobb vonzóerőt gyakorolna reá, mint ez a kis francia mezőváros... Vagy nem olyan szerencsés-e, hogy falai közt rejtheti Lady Blakeneyt?... Már pedig, biztosítom róla, mihelyt Sir Percy kiköt vendégszerető partjainkon, azonnal kétszáz szem mered reá, s kíséri lépten-nyomon, hogy el ne hagyassa azt ismét...

— Még ha kétezeret mondott volna, — vágott vissza Marguerite ösztönszerűleg, — az is kevés volna hozzá, hogy szabad mozgásában gátolhassák.

— Ej ha, szép asszony, — felelte amaz mosolyogva. — Ladységed olyan tulajdonságokkal ruházta fel előttem Sir Percy Blakeneyt, melyek a nép képzelete szerint, csak azt a misztikus angol hőst, a Vörös Pimpernelt ékesítik!

— Dobjuk sutba a diplomáciát, monsieur Chauvelin, — mondotta Marguerite, akit kihozott a sodrából ez a gunyoros megjegyzés. — Minek vitatkoznánk tovább? Vallja be inkább, miért jött Angliába? Mit akart azzal a komédiával, melyet a Candeille kisasszony segítségével járatott velünk? Ismerje be, hogy a kihívása, meg az az állítólagos párbaj, mind csak arra szolgált, hogy Sir Percy Blakeney-t Franciaországba csalogassa.

— Nemcsak őt, de a bájos feleségét is, — tette hozzá Chauvelin irónikusan mosolyogva.

Marguerite ajkába harapott és nem válaszolt.

— Felesleges dicsekednem vele, ez a terv nagyszerűen bevált, — folytatta Chauvelin époly nyugodtan, mint udvariasan, — s biztosra vehetem, hogy az az agyafurt Pimpernel is rövidesen kiköt a partjainkon... Lássa, levettem az ál-arcomat... Igaza van. Minek vitatkoznánk?... Lady-séged már megérkezett, s nemsokára Sir Percy is itt lesz Boulogneban, hogy visszavegye tőlünk. Biztosítom azonban, szép asszony, a Vörös Pimpernel esze s bátorsága, még ha ezerszeresen felülmulná is a valóságot, akkor sem volna elég hozzá, hogy Ladységed valaha visszakerüljön Angliába... ha csak...

— Ha csak?...

Marguerite visszafojtotta a lélekzetét. Ugy érezte, mintha az egész mindenség megállna arra a néhány idegvesztő pillanatra, míg Chauvelin meg nem magyarázza utolsó szavait.

Hát mégis akadt egy «ha»! Egy rettenetes «vagy-vagy». Bizonyosan még borzasztóbb és még rettentesebb, mint a tavalyi volt.

Jól tudta, hogy Chauvelin mestere annak, hogyan helyezze ellenfele torkára a kését, s hogyan szorítsa falhoz kegyetlen «vagy-vagy»-ával.

Mégis nyugodt maradt, mivel előbbi elhatározása

nem ingott meg. Semmi kétség, halálos lelki feszültsége ellenére is hü maradt ahhoz, hogy bármilyen súlyos feltételeket szabjon Chauvelin, szó nélkül elfogadja, ha megmentheti a férjét velük. Annál is inkább, mert ezek a feltételek csakis a saját életére vonatkozhatnak, hiszen valószínűleg azt óhajtja kijátszani a férje életéért.

Hirtelen felbuzdulásában, amely egyik legjellemzőbb tulajdonsága volt, nem gondolta meg, hogy az ő élete, vagy halála eszköz csupán a Chauvelin kezében, mellyel annál biztosabban érheti el célját, a Vörös Pimpernel teljes megsemmisítését.

Ez a cél pedig csak a Sir Percy Blakeney halála által érhető el, nem pedig az övével.

Most, amikor égő szemmel s összeszorított fogakkal figyelte Chauvelint, bármilyen izgatottság fogta is el, egyetlen egy hang sem hagyta el az ajkát, látván, hogy amaz, mint a csiga, mely arra készül, hogy óvatosan kidugja végre nyálkás szarvacskáit, veszedelmet szimatolva, visszahúzódik a léha bókolás biztos csigaházába. Előbbi komoly hangja könnyü és felületes csevegésbe fordult, akár csak apró mindennapi eseményekről beszélgetne egy párisi dáma szalonjában.

— Lám, lám, — mondotta vidáman, — Ladységed tulságosan komolyan vette ezt a dolgot. Hitemre mondom, úgy morzsolgatta szájaeskájában azt az ártatlan „ha csak“-ot, mintha legalább is kést szegeztem volna a torkára. Pedig igazán nem gondoltam olyasmire, ami ártalmára volna. Nem biztosítottam-e már az előbb is, hogy barátja vagyok? Engedje meg, hogy ezt be is bizonyítsam.

— Azt hiszem, ezt nehéz lesz bebizonyítania, Monsieur, — jegyezte meg Marguerite szárazon.

— Minél nehezebbnek látszott a feladat, annál nagyobb vonzóerőt gyakorolt mindig az Ön alázatos szolgájára. Nos, hát, megengedi, hogy bebizonyíthassam?

— Tessék!

— Vizsgáljuk meg gyökerestül ezt az ügyet. Ha jól értettem, Ladységed meg van győződve róla ebben a pillanatban, hogy... kimondjam? ... helyes... kimondom... az életére török annak az angol főúrnak, aki iránt a legmélyebb tisztelettel viseltetem. Igy van, ugyebár?

— Mi van ugy, Monsieur? — kérdezte Marguerite, — mivel igazán nem értette, hova akar Chauvelin kilyukadni.

— Azt hiszi rólam, ugyebár, hogy az általam folyamatra tett intézkedések arra valók, hogy a Vörös Pimpernel a guillotinera juttassam általuk?

— Igenis, azt hiszem.

— Soha okos asszony nem követett még el ilyen nagy tévedést. Biztosítom róla Ladységedet, hogy a guillotine a legutolsó hely ezen a világon, ahová én e misztikus és zseniális személyiséget kívánom.

— Ne járassa a bolondját velem! Mi célja van ennek? S főleg mért hazudik?

— Becsületemre az igazat mondom. A Sir Percy halála... kimondom bátran... nem illik be a tervbe, mely előttem lebeg.

— Mire céloz ezzel?... Bocsásson meg, monsieur Chauvelin, — tette hozzá nagyot sóhajtva, — igazán zavarban vagyok. Ugy látszik, elhagyott az eszem, mióta foglyul estem. Kérem, magyarázza meg jobban, miért hivatkozik folyton a barátságára, s főleg pedig feleljen röviden erre a kérdésre: — Miért csalta át az uramat Franciaországba?

— Céлом a Vörös Pimpernel megsemmisítése, nem a Sir Percy Blakeney halála volt. Higyje el, egyik legnagyobb tisztelője vagyok Sir Percynek. Tökéletes világfit látok benne s a modora igazán elragadó, mondhatnám utánozhatatlan. Felőlem igazán bátran díszitheti pompás személyiségével a brightoni szalonokat ezután is.

Marguerite zavartan pillantott rá. Egy percig átsuhant agyán, hogy Chauvelin még sem lehet teljesen tisztában a Vörös Pimpernel kilétével... De nem!... Bolondság ilyesmiben reménykedni!... Dőre és hiábavaló ez a feltevése... Akkor hát... miért?... miért?... miért?... Istenem!... Csak egy pillanatnyi türelmet még!...

— Kissé rejtélyesnek tűnhetem fel Ladységed előtt, — folytatta Chauvelin nyájasan. — Pedig egy ilyen okos s hozzá ilyen előkelő asszony, a Sir Percy Blakeney felesége, egy Baronet neje, máris kitalálhatta volna, hogy másképp is tönkre lehet tenni az ellenséget, nemcsak úgy, hogy ha megöljük azt.

— Például, monsieur Chauvelin.

— Nos, ha a becsületét tesszük tönkre... — felelte vontatottan.

Hosszu, keserves, csaknem hisztérikus kacagás robbant ki hangosan Marguerite szivéből.

— Tönkre tenni a becsületét!... Ha!... Ha!... Ha!... Hitemre, monsieur Chauvelin, az Álomvilág határain is túl csapong most már a képzelete!... Ha!... Ha!... Ha!... Ha!... Nem gondolja, hogy a bolondok országába tévedt, uram, mikor Sir Percy Blakeneyről felteszi, hogy el lehet tőle rabolni a becsületét?...

Mindez láthatólag egy cseppet sem zavarta Chauvelint s midőn a Marguerite nevetése kissé alább hagyott, hirtelen kibökte:

— Talán!

Azután ismét felkelt a székéről és közelebb lépett Margueritehez, aki ez alkalommal már nem ijedt meg tőle, s inkább kíváncsian nézte, mint reszketve, hogyan kerül át a férfi az asztal innenső oldalára. Bizonyos mértékben még mindig zavarta azonban valami ismeretlen sejtés, agyának legbenső zugában érezte, hogy minden eddiginél gonoszabb terv rejtőzik még a Chauvelin gonosz koponyájában.

— Megengedi Ladységed, hogy az ablakhoz vezessem? — kérdezte. — A lég hüvös s legjobb, ha beszéd közben az alvó városra esik a pillantásunk.

Nagyon udvarias, szinte alázatos hangon beszélt. A guny leghalványabb árnyalata sem tetszett ki a szavaiból, s Marguerite inkább érdeklődése és kíváncsisága, mint félelme által ösztönözve, nyugodtan felállt és szót fogadott. Ugy tett ugyan, mintha észre sem venné, hogy karját nyújtja elé, de azért készséggel követte az ablak mellé.

E halálosan komoly és idegizgató beszélgetés egész ideje alatt nyomasztóan nehezedett reá a szoba fülledt levegője, melyet ráadásul a faggyugyertyák kellemetlen szaga is megfertőzött. Ezek ugyanis szakadatlanul ontották a füstöt szanaszéllyel. Élvezettel kapott a beáramló friss levegő után.

Ugylátszik, Chauvelin még sok mindent akart elmondani neki. A gyötrelmes kintpad, amelyre lelkét kifeszítette volt, tehát még nem ért véget. A hóhér még nem fejezte be a feladatát. El kellett készülnie reá, hogy jön még néhány csavarintás a lelki hüvelykszoritón, hogy megtörjön végre a büszkesége és a dacossága. Hát jó! Legyen! Hiszen a kezei között van s a saját meggondolatlansága juttatta hatalmába. Ez a beszélgetés nem egyéb, mint egyike azoknak a szenvedéseknek, amelyeken keresztül kell esnie s talán, ha engedelmesen viseli magát, a hibáján is javíthat még valamennyit. Különben is minden áldozat kevés volna, ha segíthetne férjén s ez a tudat erősen csökkentette a gyötrelmeit.

Ezért, mikor Chauvelin az ablakhoz hívta, készséggel engedelmeskedett s a mély, boltozatos ablakfülkéhez támasztva a fejét, kitekintett az éjszakába.

XXIII. FEJEZET.

A tusz.

Chauvelin szótlanul kinyújtotta kezét a város felé, mintegy felhívja a Marguerite figyelmét, hogy tekintsen végig rajta.

Fogalma sem volt róla, hány óra lehetett. Mindenesetre későre járhatott már, mert a bástyafalak által körülölelt városka álomba merült. A nyugaton lassan alámerülő hold pókhálószerű, ezüst fonalakkal szegte be a tornyokat és a háztetőket. Jobbról a Beffroi csipkés teteje ötlött Marguerite szemébe, amelynek órája éppen ütni kezdett, amikor rápillantott. Tompán és komoran szóltak az óraütések, azután csend lett ismét mindenütt.

Tíz óra! A messze Angliában, London színházai-ban épp ilyenkor van vége az előadásnak. A színházak nyitott kapui csak úgy öntik magukból az ünneplőbe öltözött urak és hölgyek tömegeit, akik hangosan kiáltoznak a szolgálk, vagy fogatjuk után. Nemsokára a különböző bálókra és estélyekre rebben szét ez a csillogó és könnyelmű lepkeraj...

Hányszor sétált ilyenkor richmondi otthona pompás kertjében Percyvel együtt, mikor vidéken tartózkodott, s a férje is odahaza volt, hogy pihentesse kissé kalandos szellemét. Hányszor látta ilyenkor a folyóparti lugas, hogyan omlik bele a karjaiba sötét éjjel, ha a lég terhes volt a rózsák és a liliomok illatától. A hullámok ritmikus csobogásán kívül nem zavarta más hang a balzsamos csendet. Percy alig szólt hozzá ilyenkor, mert a hangja megremegett volna minden egyes szónál.

Heves fájdalom borzongatta az alvó város látára s a múlt édes emlékei még keservesebbé tették a kétségbeesett jelent. A holdvilág lassan tűnt el egy felhőcsik mögött s a boulognei tornyok egymás után olvadtak bele a sötétségbe. Átellenben, messze, na-

gyon messze, valahol a sima homokdunák mögött, mintha a tenger kísérteties és melankólikus moraja zugott volna.

Az ablak földszintes volt és arra a széles, árnyékos sétányra szolgált, amely ott haladt el a városfalak mentén. Marguerite az ablakból egyenesen a bástyákra látott, melyek mintegy harminc méternyire emelkedtek innét s amelyeket minden felől gránit-sáncok védtek és a szélben groteszk árnyakká gabyodó, ősrégi szilfák kettős sorfala diszített.

— Különösek ezek a széles bástyák... — hallotta a füle mellett. — Béke idején kellemes sétahely s a szerelmesek it adnak találkát egymásnak... meg azok is, akik gyűlölik egymást...

Ez a hang visszahozta a komor jelenbe a gyönyörű multból. Eltűntek az édes, szép emlékek, el a richmondi rózsakert is, a lágyan ringó folyó hűs habjai mellett. Helyettük a tenger sós szaga bántotta remegő orrcimpáit s az ősi Beffroi harangja visszahangzott fülében. Majd az alvó város valamelyik utcájáról, vagy teréről valami érdes hang érthetetlen mondatai pattogtak feléje.

Alig pár lábnyira a város déli bástyái terültek el az ablak alatt. Amint letekintett rájuk s fájó szemekkel igyekezett áthatolni a sötétségen, egyszerre fázni kezdett. Hiába volt enyhe ez a kora őszi éjjel, mégis megborzongott s tulfeszített képzelete földöntúli árnyakkal népesítette be az elhagyott falakat. Mintha kísértetek suttoztak volna mindenfelől egy különös párbajról, amelynek itt kell lefolynia egy vérengző vadállat meg egy bolondos angol kalandor között.

Mintha a szellemek el-elsétáltak volna előtte, s fel-felnevettek volna hozzá. Bizonyára azon a bolondos angolon kacagtak, aki életével akart megfizetni a becsületéért. Őt is kinevették, mert éppen az imént utasított vissza egy nagyszerű egyezséget... Különösek ezek az angolok!... Hiszen a dicsőséges forra-

dalom által teremtett egyenlőség és egyéb áldások közt a becsület is vásári portékává aljasodott, kár tehát olyan magasra értékelni... Azután az árnyak ismét eltávoztak, s mintha Marguerite azt is hallotta volna, hogy csikorog a kavics a lábaik alatt. Előrehajolt, hogy jobban bele lásson a sötétségbe, mert ez a zaj oly tisztának tetszett, hogy nem lehetett többé a képzelet játéka, azonban egy kéz nehezedett a vállaira, visszahuzta, s megint megszólalt az előbbi gunyolódó hang a könyökénél:

— Ne próbálja meg, szép asszony... Törött láb, vagy törött kar volna az eredménye csupán. Az ablak nagyon is alacsony a festői öngyilkosságokhoz... A bástyákon pedig, higyeje el, legfeljebb a szellemek kísértének.

Mintha vipera csipte volna meg, hirtelen visszafordult. Már szinte meg is feledkezett róla egy pillanatra, hogy Chauvelin is a szobában van. Ugy tett azonban, mintha nem értette volna meg a gunyolódást, s rövid szünet után Chauvelin azt kérdezte tőle, vajjon hallja-e a város felől a hangos kiabálást?

— Hallom, felelte Marguerite.

— Ez a kiabálás különös jelentőséggel bír Ladységedre, — jegyezte meg Chauvelin szárazon.

— Hogyan?

— Ladységed személye becses zálog a mi kezünkben. Intézkednünk kellett, hogy biztosan meg is őrizhessük.

Margueritének Foucquet abbé járt az eszébn, aki kétségkívül most is nyugodtan morzsolgatja olvasóját, bár el sem tudja képzelni, mi lett azóta vele. Azonkívül Françoisra gondolt, a kenyérkeresőre, meg Felicitére, aki vak.

— Azt hiszem, hogy ön és a kollegái máris gondoskodtak erről, — mondotta.

— Korántsem olyan tökéletesen, amint kívánatos. Jól ismerjük a Vörös Pimpernel merészségét.

Nem szégyen, ha bevallom, bizony félünk bámulatos találékonyságától, vakmerőségétől és csodálatos szerencsájától... Hiszen az előbb is céloztam rá, hogy mindig a legnagyobb tisztelettel adózom ennek a kiváló, misztikus angol hősnek!... Egy vén papot meg a két gyermeket könnyen eltávolíthatja ez a bátor kalandor az utból s közben Lady Blakeneyt is megszöketheti előlünk.

— No. No... Ugy látom, Ladységed gyöngeségünk bevallásának veszi egyszerű szavaimat, — folytatta, észrevéve a gyors, reményteljes sóhajt, mely önkéntelenül is elröppent Marguerite ajkairól. — Bánom is én, ha úgy tetszik, ne vessen ki értük! Pedig a gyöngeség beismerése az erő első jele. Tény az, hogy ez idő szerint a Vörös Pimpernel szabadon jár, míg mi biztosan tartjuk kezünkben a zálogunkat; bizonyos tehát, hogy rövidesen ő is kézre kerül.

— Tehát szabad! — kiáltotta Marguerite dacosan. — Meggondolták, hogy börtönrács; bezárt börtön ajtó, a maga és kollegái minden leleményessége, még ha magával az ördöggel cimborálnak, akkor is kevés volna hozzá, hogy tulajárjanak a Vörös Pimpernel eszén, különösen, mikor engem akar kimenteni az önök szorító markaiból!

Tele volt reménységgel s egészen elragadta a büszkesége. Most, hogy végre szabad levegőt érzett a tüdejében, s megcsapta a tenger sós illata, valami nagyszerű, fenséges vízióban már-már azt is látta, hogy ring kinn a vizen a «Sellő» könnyü teste Sir Percyvel a fedélzetén. Hazudhatnak most már bármit neki, lehetetlen, hogy ki ne szabadítsa, s vele együtt meg ne mentse azokat a szegény embereket is, azt az öreg papot, meg a gyermekeket, akiknek életét anynyira összekovácsolták az ő sorsával.

Chauvelin azonban szokott szarkasztikus mosolyával szárazon nevetett a kitörésén.

— Hm... Talán mégsem?... Ez mindenestre

öntől függ elsősorban... meg attól, hogy hogyan viselkedik... na meg attól is, vajjon egy gentleman feláldozza-e önöket, csakhogy megmentse az irháját ilyen áron.

Marguerite-et a hideg rázta.

— Ugy látom, — foglalta össze Chauvelin a mondkáját, — Ladységed még mindig tévesen itéli meg a helyzetet. Az a kiabálás meglehetősen távol esik, a hangok elmosódnak közben, s nem érnek el ide, a füleihez. Azt hiszi, hogy én s a kollegáim nem gondoltunk arra, hogy a Vörös Pimpernel minden törekvése arra irányul majd, hogy Lady Blakeneyt Foucquet abbéval s a két gyerekkel együtt átszöktesse a csatornán tőlünk?... Mindössze négyen vannak!.. Bah!... Bagatell ez annak a nagyszerű cselszövőnek, aki legutóbb is husz arisztót szöktetett meg lyoni börtöneinkből... Nem!... Nem!... A két gyermek, meg az az öregember igazán kevés volna hozzá, hogy biztosan megőrizték számunkra legnagyobb zálogunkat!... Ó, én nem Foucquet abbéra és a két gyerekre gondoltam akkor, amikor lehetetlennek tartottam, hogy egy angol gentleman a másik bőrén igyekezzék kimenekülni a kelepceből!

— Hát kire, monsieur Chauvelin?... Kire bizza akkor a zsákmányát, akit olyan rendkívül nagyra becsül?

— Egész Boulogne városára, — felelte Chauvelin egyszerűen.

— Nem értem.

— Mindjárt megmagyarázom. A kollegám, Collot d'Herbois polgártárs, tegnap indult el ide Párisból. Velem együtt ő is tagja a Közbiztonsági Bizottmánynak, amelynek legfőbb kötelessége, hogy megbüntesse mindazokat, akik a törvények és a népszabadság ellen konspirálnak s örködjék Franciaország üdve félt. A megbüntetésendő összeesküvők közt természetesen az az arcátlan angol kalandor a főnök, aki Vörös

Pimpernelnek hivatja magát. Sok fejtörést okozott eddig a kormánynak sikeres merényleteivel, mint-hogy, amint már előbb szerencsém volt megjegyezni, megakadályozta a jogos bosszuállást. Az elnyomott nemzettől ugyanis nem lehet elvitatni azt a jogát, hogy bosszút állhasson mindazokon, akik zsarnokoknak és árulóknak bizonyultak.

— Szükséges, hogy ennyire belemerüljön a részletekbe, monsieur Chauvelin? — kérdezte Marguerite türelmetlenül.

— Ugy hiszem, igen, — felelte Chauvelin, majdnem hizelegve. — A tervem pedig a következő. A Vörös Pimpernel bizonyos fokig rövidesen hatalmunkba kerül... Néhány órán belül Boulogneba kell érkeznie... Boulogneba, ahol meg kell vívnia velem... Boulogneba, ahol véletlenül Lady Blakeney is itt van ebben a pillanatban... Belátja tehát az óriási felelősséget, amely most Boulognera nehezedik... A legjobb uton van hozzá, hogy a legelső francia várossá váljék... Hiszen kapui rejtik a legbecsesebb túszt, aki kikényszeríti, hogy legelkeseredettebb ellenségünk megjelenjék a partjainkon... Nem szabad tehát elszalasztania, hogy betetőzze a dicsőségét!... Világos ebből, hogy kettős kötelesség hárul reá: Őriznie kell Lady Blakeneyt, s el kell fognia a Vörös Pimpernel is. Ha az előbbi kötelességét megszegi, bűnhődés vár reá, viszont, ha teljesíti a másodikat, busásan meg kell jutalmazni érte.

Szünetet tartott és megint kihajolt az ablakon, Marguerite pedig lélekzetét visszafojtva, borzadva nézett reá. Lassanként kezdte megérteni, hogy mire céloz.

— Hallga! — mondotta, merően nézve maga elé. — Nem hallotta a kiabálást ismét? Éppen most teszi közhírré a kikiáltó a büntetést és a jutalmat! Kihirdeti a boulognei polgároknak, hogy az a nap, amelyiken a Vörös Pimpernel a Közbiztonsági Bizottmány keze

közé kerül, az öröm napja lesz, s mindazok a boulogneiak, akik most a börtönökben synylődnek, kivétel nélkül általános bünbocsánatban részesülnek azokkal együtt, akiket már halálra is ítélték, s biztosan a guillotine alá kerülnének... Mit szól ehhez a jutalomhoz?... Nemes gondolat, ugy-e?... El kell ismernie, hogy ezt nagyszerűen kitaláltam... Ne csodálkozzék tehát, ha most egész Boulogne városa egyértelműleg keresi azt a bizonyos misztikus hőst, s mindent elkövet, hogy hatalmunkba adja... Képzeld el!... Melyik anya, nővér, vagy feleség ne kívánná szívesen a vesztét, mikor gyermekeik, testvéreik, vagy a férjük szabadsága, sőt élete függ közvetlenül ettől!... Ezek a feljegyzések, — folytatta az asztalra mutatva, — arról tanuskodnak, hogy harmincöt boulognei ül a helyi börtönökben, s azonkívül még egy tucat a párisiakban, ezek közül legalább is husznak letárgyalták már az ügyét és halálra ítélték. Minden óra, amely anélkül telik el, hogy a Vörös Pimpernel elfoghaszuk, azt jelenti, hogy a halál kopogtat ajtajuknál... Ha pedig ismét sikerülne ép bőrrel átszöknie Angliába, mintegy három tucat emberélet volna az ára szökésének... Nem... Nem folytatom... Látom, hogy Ladységedet a hideg rázza tőle, — jegyezte meg rövid és száraz nevetéssel... — Bezárjam az ablakot talán?... Vagy szeretné még meghallani azt is, miféle büntetés vár Boulognera akkor, ha a Vörös Pimpernel letartóztatása napján Lady Blakeneynek sikerül háta megett hagyni a város falait?

— Kérem, folytassa, Monsieur, — felelte Marguerite teljes nyugalommal.

— A Közbiztonsági Bizottmány, — jelentette ki, — áruló fészeknek nyilvánítja az egész várost, ha a Vörös Pimpernel elfogatásának napján, Lady Blakeney, a notórius angol kém felesége, nem tartózkodnék többé Boulogneban... Ettől a perctől fogva minden boulognei tudja, hogy úgy tartjuk itt a kezünk-

ben... mint a legbecesebb zálogot... akit akkor használunk fel a céljainkra, ha végre valahára sikerül elfognunk a férjét, akitől annyira félünk és akit annyira gyűlölünk. A városi kikiáltó éppen most hirdeti ki a lakosoknak: «Még nincs hatalmunkban az az ember, de már hatalmunkban tartjuk a feleségét. Vigyázzatok, polgárok, hogy meg ne szökjék! Ha mégis megtenné, minden kenyérkereső férfi halálfia itt!»

A borzalom kiáltása hagyta el Marguerite kiszáradt ajkait.

— Ördögök maguk, mindannyian? — dadogta, — mert csak ördögök képesek ilyet kitalálni!

— Nos, kétségtelenül akadnak köztünk ördögök is, — mondotta Chauvelin szárazon, — nem tudom azonban, hogyan jutunk hozzá ilyen egyszeriben ehhez a hizelgő epithetonhoz? Általában azonban mi is csak emberek vagyunk, akik igyekszünk megőrizni azt, ami a miénk és nem kívánjuk a boulogneiak kárát. Megfenyegettük őket, igaz, azonban tisztán Önön és azon az agyafurt Pimpernelen mulik, hogy ez a fenyegetés soha valóra ne váljék.

— Képtelenek volnának rá, hogy ilyesmit tegyenek, — mondotta Marguerite hátborzongva.

— Nem... nem... szép asszony... ne ringassa magát hiábavaló ábrándokba. Ha most ezek a hirdetmények pusztá fenyegetésnek látszanak is, biztosítom róla, hogy abban az esetben, ha a Vörös Pimpernel kicsuszik a kezünk közül, vagy ha önt is eltünteti valami uton-módon innen ebből az erődből, kivétel nélkül agyonlövetünk és lenyakazzatunk minden épkláb férfit és nőt ebben a városban.

Higgadtan és megfontoltan beszélt, mindenféle bombaszt és izgatottság nélkül, s Marguerite sem látott mást nyugodt és vadállati elszántságon kívül a szemeiben. Mintha egy egész nemzet minden akarata ebben az egy emberben összpontosult volna arra, hogy a férje mindenáron nemtelen bosszúnak essék

áldozatul. Marguerite kétségbeesetten védekezett, hogy bele ne lásson a lelke mélyén szorongó kétségbeesésbe s el ne leshesse arcáról a külsőleg titkolt, de benn annál nagyobb reménytelenséget. Hasztalan lett volna minden könyörgés itt. Jól tudta, hogy sem szánalmat, sem könyörületet nem remélhet tőle.

— Azt hiszem, sikerült végre világosan tisztáznom a helyzetet Ladységed előtt! — mondotta Chauvelin rendkívül nyájasan. — Lásza be, hogy tulajdonképpen nagyon könnyű a helyzete. Maradjon csak ezután is nyugodtan a cellájában, s ha esetleg alkalom kínálkoznék reá, hogy elillanjon, mielőtt a Vörös Pimpernel elfogadhatnánk, jussanak eszébe a boulognei családok, akiket megfosztana a kenyérkeresőktől. Leginkább az apáktól, meg a fiuktól, természetesen. Vannak itt azonban leányok is, akik anyjukról és testvéreikről gondoskodnak. A boulognei halszók többnyire az asszonyok közül kerülnek ki. Aztán itt vannak a hálófoltozók és a varrónők is. Ezek egytől-egyig áldozatul esnének annak, ha Ladységed egyszerűen eltűnnék ez ősi vár hatos számú cellájából. Ellenben bünbocsánat vár mindnyájukra, ha a Vörös Pimpernel kézre kerül.

Halk és megelégedett kuncogást hallatott, mely az elveszett és kárhozatra ítélt lelkek kinjain mulatózó ördögfiókokra emlékeztette Marguerite-et.

— Azt hiszem, Lady Blakeney, — tette hozzá szárazon és gunyosan meghajolva, — talán elismeri ön is, hogy mindenkori alázatos szolgája végre valahára mégis csak tuljárt egyszer annak az agyafurt angol hősnek az eszén.

Nyugodtan sarkon fordult és a szoba belseje felé tartott, míg Marguerite mozdulatlanul várakozott tovább a nyitott ablak mellett, ahol az enyhe, sós levegő, a tenger távoli mormolása, meg a sirályok kiáltása mintha mind az ő kétségbeesett vergődésén csufolódtak volna.

A városi kikiáltó hangja folyton közelebből hangzott, már egészen világosan kivehette a szavait is. Az általános bünbocsánatról, a Vörös Pimpernel elfogatásáért járó jutalomról, meg arról kiabált, hogy a férfiak, nők és gyermekek egyformán felelősek életükkel az ő életéért.

Ő már nagyon is tudta, mit jelentenek ezek a töredék szavak. Azt jelentik, hogy Percy egy percig sem habozik majd, s odadobja ellenségei kezébe a maga életét cserébe a mások életéért... Mások!... Mások!... Mindig csak mások!... Ez a sóhaj, melyet annyiszor suttogott egykor Angliában, milyen borzasztó jelentőségre emelkedett most!

Látta azt is, mennyire szenved Percy, hogy meg sem kísérelheti a megmentését, mert ez mások... mások... és ismét csak mások halálát jelentené.

Szerette volna tudni, hogy kikötött-e vajjon már Boulogneban. Majd újból visszaemlékezett arra a magas férfiúra, akit a boulognei kikötőben látott, meg arra a szerelmes pillantásra, amelyet a tömeg közepéből érzett.

Bizonyos, hogy érkezése első pillanatában értesül a hirdetményről a kikiáltótól, azonkívül látja kiszögezve azt a középületeken is, s így azonnal megtudta, hogy Marguerite ostobaságában szintén követte őt, foglyul esett és lehetetlen a kiszabadítása.

Vajjon mit tesz ekkor? Marguerite ösztönszerűleg befogta a fülét erre a gondolatra. Kétségbeesése szinte fizikai fájdalmat okozott neki. Remélte, hogy belehal... Ó, milyen könnyü, milyen nagyszerü megoldás volna is ez!

A hold keresztültört a felhők fátyolán s mosolyogva szórta ezüstös sugarait a tornyok hegyére, az ódon Beffroira, meg azokra a kőfalakra, amelyekben Marguerite már csak egy gigászi temető kerítését látta.

A városi kikiáltó hirtelen abbahagyta a hirdet-

mény felolvasását. Egyik ablak a másik után gyult ki a város főterén. A boulognei polgárok izgatottan tárgyalták a különös eseményt, amely tudtukon kívül olyan iszonyu, vagy olyan kellemes következmények lehetőségével, egész váratlanul szakadt rájuk.

El kell fogni valakit!... Azt a misztikus angol kalandort, akiről mindnyájan hallottak már, de egyikük sem látta. S az az asszony, a felesége valahogy el ne szökjék addig, amíg a férje biztos zár alá nem kerül!

Marguerite úgy érezte, mintha hallaná, hogyan hányják-vetik meg mindezeket, hogyan szövik a tervet, hogy megakadályozzák a szökésben és a Vörös Pimpernell is rövidesen elfoghassák.

Langyos szellő suhant át a bástyafalak bütykös, vén fái közt, mint a tovaszálló remény sóhajtása.

Mihez foghat Percy ilyen körülmények között? A kezei kötve vannak, s az a végzete, hogy lássa imádkott feleségét borzasztó halált halni maga mellett.

Ha egyszer hatalmukba kerül, nem sokat teketóriáznak vele. Semmi szükség holmi törvényszékre, ítéletre, vagy más ilyen formaságra! Sommás kivégzést tartanak majd a piactéren, s nyilvánosan megünneplik azt a nagy eseményt, hogy egy becsületes emberből elszállott a lélek és egy nemes szívnek az egész francia nép ujjongása közben örökre elállt a dobogása.

— Aludjatok boulognei polgárok! Minden csendes!

A városi kikiáltó helyét elfoglalta immár az éjjeli őr. A városra leszállt a nyugalom. A lakosok békén hajthatták álmra fejüket. A nagylelkű kormányzat gondosan virrasztott felettük...

Sok ablak azonban még mindig világított s nem messze, a sarkon, úgy hogy Marguerite nem láthatta, ugylátszik, valami csoportosulás verődött össze a Fort Gayole kapujával szemben. Állandóan mérges, fenyegető zugás hangzott arrafelől, melyet «Angol ké-

mek!» ... «Lámpavasra velük!» meg más efféle kiáltások szakítottak meg.

— A boulognei polgárok vigyáznak Franciaország legnagyobb kincsére, — magyarázta meg Chauvelin ridegen, aztán újból vihogott kegyetlenül és visszataszítóan.

Marguerite mintha felébredt volna eddigi zsidbadtságából. Nem tudott magának számot adni róla, mióta állhat itt, az ablak mellett, megijedt azonban, hogy ez az ember bizonyára látta és élvezte halálos kínjait. Kiegyenesítette karcsu derekát, hátra szegte büszkén a fejét s nyugodtan sétált vissza az asztalhoz, ahol Chauvelin mintha ismét a papirjait vizsgálgatta volna.

— Vége a kihallgatásnak? — kérdezte Marguerite nyugodtan, anélkül, hogy remegett volna a hangja. — Elmehtek?

— Ahogy tetszik, — felelte Chauvelin gunyosan.

Szemlátomást gyönyörködött Margueriteben. Fenségesen szép volt most az asszony. A kétségbeesett dac eleven megtestesülése. S az az ember, aki az utolsó fél órát arra szentelte, hogy megkinozza, örült ennek a látványnak és örömét minden megfeszített akarata ellenére sem volt képes palástolni többé.

— Elhiszi-e most már, Lady Blakeney, — mondotta, — hogy igazán nincsen semmi gyűlölet sem a szivemben ön, vagy a férje iránt? Megmondtam ugy-e jó előre, hogy nem vágyom a halálára?

— Csak a guillotine alá kergeti, mihelyt ráteheti a kezét.

— Közöltem, miféle rendszabályokat léptettünk életbe, hogy biztosan elfoghassuk a Vörös Pimpert. Ha pedig egyszer a kezünk közé jutott, rajtam áll, hogy a guillotine alá sétáljon-e, vagy önnel együtt áthajózzék Angliába a saját yachtja fedélzetén.

— Sir Percy Blakeneyt is ilyen alternatíva elé akarja állítani?

- Mindenesetre.
- Megkinálja az életével.
- Sőt a bájos neje életével is.
- S mit kíván cserébe ezért?
- A becsületét.
- Visszautasítja, Monsieur.
- Majd meglátjuk.

Azután megrázta az asztalon álló csengőt s néhány másodperc múlva kinyílt az ajtó és az a katona lépett be rajta, aki Marguerite-et idehozta.

A kihallgatás véget ért. Chauvelin elérte vele, amit kívánt. Marguerite megértette, hogy sem arra nem gondolhat, hogy kiszabadulhasson, sem pedig a szeretett férj életének biztonsága felől nem táplálhat reményt. Azokra a célzásokra, melyek a Chauvelin által tervelt alkura vonatkoztak, nem is gondolhatott. Ahhoz pedig sokkal büszkébb volt, minthogy valamit is kérjen tőle.

Chauvelin felállott s mély meghajlással üdvözölte a szobán át elsiető Marguerite-et. Néhány katona közrefogta, ismét átvezették a sötét folyosón és visszakísérték a cellájába.

XXIV. FEJEZET.

A kollegák.

Mihelyt az ajtó bezárult Marguerite háta mögött, valahonnét ásitás, sóhaj és káromkodások özöne kerekedett benn a szobában.

A faggyugyertya pislá fénye nem bírta megvilágítani az egész helyiséget, s a sötétből meghatározhatatlan alak bontakozott ki, aki lassan az asztal felé tartott, amelynél Chauvelin már megint kényelembe helyezkedett.

— Eltakarodott az az átkozott szemét valahára?
— kérdezte egy nyers hang, miközben a hozzá tar-

tozó, kigombolt kabátos, piszkos csizmába és nadrágba bujt, pókhasu test is megjelent a gyertyák fénykörében.

— Igen, — felelte Chauvelin röviden.

— Fenemód sokáig diskurált itt avval a bagázzsal, — mormogott a másik morcosan. — Ha még öt percig várakoztat, magam veszem kezembe az ügyet.

— Hatalmi tultengés lett volna, — jegyezte meg Chauvelin szárazon, — melyre egyáltalában nem jogosítja fel a megbízatása, Collot polgártárs.

Collot d'Herbois lassan előre dülöngött s abba a karosszékbe vetette lomha testét, ahol az előbb Marguerite ült. Komor, négyszögletes arcán meglátzott az utolsó huszonnégy óra, a lovaglás és rázós szekereken való utazás okozta fáradtság minden nyoma. Kedélye is elromlott a folytonos hajszában s Chauvelin kurta, szinte diktátori feleleteire olyan szemeket meresztett, mint valami láncra kötött kutya.

— Hiába pazarolta a tüdejét erre az asszonyra, — szólott, nagyot ütve piszkos öklével az asztalra, — s különben is nem látom olyan megbízhatónak az intézkedéseit, mint ahogyan konokul elképzeli magában, Chauvelin polgártárs.

— Legalább is, amennyire ezt a képességei szerint megítélheti, Collot polgártárs, — felelte Chauvelin egykedvűen.

— Én csak amondó vagyok, polgártárs, hogy az intézkedéseivel akár vizet öntene a tejbe. A magam részéről feltétlenül szigort és határozottságot is vegyitenék hozzá, — horkant fel Collot hangosan. — Ha előbb érkezem, az első kedvező alkalommal kilocsantottam volna ennek az ármányos asszonynak az agyvelejét.

— Persze, mert eszébe sem jutott volna, hogy erőszakos viselkedésével valószínűleg még a reményét is meghiusítaná annak, hogy a Vörös Pimpernelt elcsiphessük, — jegyezte meg Chauvelin szárazon és

megvetően rántott egyet a vállán. — Ha egyszer a felesége meghalt, az az átkozott angol soha sem dugja be fejét többé abba a kalodába, melyet olyan körültekintő gondossággal kovácsoltam össze.

— Feltéve, hogy igaza van, polgártárs, hát én nem azért javasoltam a szigoru rendszabályokat, hogy megakadályozzuk az asszony szökését, ami, azt hiszem, ön szerint is ugyanilyen helyzetet teremtene?

— Ne féljen, citizen Collot, — felelte Chauvelin röviden, — ennek az asszonynak eszébe sem jut már a szökés *ezután*

— S ha mégis megtenné... — Collot d'Herbois ocsmány káromkodással fejezte be a mondatot.

— Azt hiszem, sikerült megértetnem vele, hogy ebben az esetben kénytelenek leszünk beváltani a fenyegetésünket.

— Miféle *fenyegetésünket?*... Nem volt az üres fenyegetés, polgártárs!... Sacré tonnerre!... Ha az az asszony meglóg innét, esküszöm a poklok minden ördögére, magam állok a guillotine mellé és a saját kezimmal nyakazok le minden épkézláb boulogneit.

Beszéd közben olyan határtalan vérszomjat, kegyetlen öldöklési vágyat és embertelen vadságot árult el az arca, hogy még Chauvelin is ösztönszerűleg megborzongott és elhuzódott barátjától. Kétségtelen, hogy ez az ember, akiben nemesi vér csörgedezett s akit valaha M. la Marquis de Chauvelin-nek hívtak, mindig rosszul érezte magát, valahányszor összekerült forradalmár társaival, akikkel pedig saját maga kovácsolta egybe sorsát. Nem vetkőzhette le olyan könnyen a veleszületett finom modort, hogy jól érezze magát a Collot d'Herbois, vagy Marat-féle alakok társaságában.

Egy pillantás a Collot eltorzult arcába, s Chauvelin azonnal tisztában volt vele, hogy akkor sem tekintheti üres fenyegetésnek ezután a boulognei-akhoz intézett kiáltványában foglaltakat, ha eredetileg ilyenek

lettek volna is a szándékai. Chauvelin eredeti terve az volt, hogy ezekkel az intézkedésekkel eleve kizárja a szökésnek még a lehetőségét is, s célja csupán arra irányult, hogy Sir Percy magától adjon fel minden reményt, most azonban be kellett látnia, hogy ha az a bizonyos angol főúr nem bizonyulna olyan önzetlen hősnek, mint aminőnek megismerte, s hogy ha Marguerite véletlenül gyengébb anyagból van gyurva, mint ahogyan feltételezte, szóval, hogy rövidek legyünk, ha a Vörös Pimpernelnek a Chauvelin által kibocsátott kiáltvány ellenére sikerül kiszabadítania feleségét a terroristák csapdájából, akkor egészen bizonyos, hogy Collot d'Herbois egytől-egyig végrehajtja a kilátásba helyezett eszeveszett és kegyetlen megtorló rendelkezéseket. Mérget vehetett volna arra is, hogy azon a borzasztó vágóhidon, melyen a boulognei kenyérekeresőket, tekintet nélkül arra, hogy férfiak-e vagy nők, kivétel nélkül lenyakazzák, ha a hóhér kimerülten rogya össze, ez a vérszopó vadállat éppen olyan örömmel guillotinozná az élőket tovább, mint aminőt akkor érzett, midőn Nantes-ban százharmincnyolc asszonyt vetköztetett anyaszült meztelenre a katonasággal, mielőtt nyakra-főre a folyóba dobáltatta volna őket.

Szigor és határozottság!... Igen!... Collot d'Herbois polgártárs teljes mértékben rendelkezett ezek felett az erények felett... Ő, vagy Carrière volt az is, aki Arras-ban megparancsolta, hogy az anyák a guillotine mellett álljanak sorfalat, amíg gyermekeiket lenyakazzák. Maignet pedig, a Collot barátja és kollégája, midőn Bedouin-ben ismeretlen kezek letépték éjszaka a Köztársaság vörös zászlaját, az utolsó kunyhóig felégette a falucskát s mind a háromszázötven lakosát kivétel nélkül lefejeztette.

Chauvelin jól tudta mindezeket. Sőt még többet is tudott ennél. Hiszen tagja volt annak a kormánynak csufolt testületnek, amely nemcsak türte, de elősegi-

tette az ilyen mézárásokat azáltal, hogy korlátlan hatalommal ruházta fel Collot-, Mignet- és Carrière-féle szörnyceteket. Egyet értett velük a Köztársaságról táplált eszméikben, s hitt abban is, hogy a guillotine segítségével kell megtisztítani és ujjíteremteni Franciaországot, azonban megelégedett azzal, hogy fizikailag tiszta kézzel s jószabásu ruhában vigye keresztül ravaszul kieszelt vérszomjas terveit.

Most is, midőn Collot d'Herbois sárosan, kétes tisztaságu fehérnemüben, s mindenfelé terjesztve maga körül a rossz dohány és olcsó bor szagát, mely szinte átitatta testét, szétvetett lábakkal, terpeszkedve megállott előtte, ez a világfi, aki megszokta volt a londoni és brightoni nagy urakkal való érintkezést, hirtelen visszahőkölt a ráerőszakolt közeledés elől.

A legjellemzőbb kapocs azonban, mely összeforrasztotta mindazokat, akik borzasztó mézárszékké és hullaházzá alakították át Franciaországot, az a körülmény volt, hogy mindannyian reszkettek egymástól és gyűlölték egymást; sőt az egymás elleni gyűlöletük sokkal erősebb volt, mint az arisztokraták s az ugynevezett árulók elleni ellenszenvük, akiket pedig egyre-másra küldöttek a nyaktiló alá. Citizen Lebonról beszélik, hogy a kardját belemártotta a guillotine-ról lefolyó embervérbe és így kiáltott fel: «Comme je l'aime ce sang coulé de traître!» De ugy ő, mint Collot, Danton, vagy Robespierre még nagyobb örömmel gyönyörködtek volna a társaik kiomló vérében.

Például Collot d'Herbois és Chauvelin most a legzivesebben kölcsönösen bevádolták volna egymást a közbádló előtt. Collot egy cseppet sem titkolta, hogy mennyire gyűlöli Chauvelint, az utóbbi pedig alig-alig bírta elleplezni kollegája iránt érzett s a megvető közbösség máza alá rejtett megvetését.

— Ami pedig azt az átkozott ángliust illeti — mondotta Collot némi szünet után —, miközben ismét nagyokat káromkodott, kerülne csak a markomba

egyszer, rögtön lepuffantanám, mint a veszett kutyát, hogy egyszer s mindenkorra megszabadítsam Franciaországot ettől az átkozott spiontól.

— Azt hiszi Collot polgártárs — mondotta Chauvelin egykedvűen vonva vállat —, hogy Franciaország minden angol kalandortól egyszeriben megszabadulna ennek az egyetlen férfinak a kivégzése által?

— Mindenesetre ő a vezér köztük . . .

— S van legalább tizenkilenc olyan tanítványa, akik minden percben készen állnak reá, hogy ott folytassák az összeesküvést és cselszövéseket, ahol abbahagyta. Nem mondom, nem olyan zseniálisok, mint ő, talán nem is olyan merészek és szerencsések, de mégis elég bolondok és vakmerők s hozzá meglehetősen sokan vannak és minden pillanatban készek reá, hogy főnökük nyomdokaiba lépjenek. Vegye hozzá ehhez azt is, hogy a mártiromság dicsfénye lán-gol a meggyilkolt hős emléke körül s gondolja meg, hogy milyen nemes vetélkedésre serkent halálával . . . Nem! . . . Nem! . . . Polgártárs! . . . Ön nem ismeri ezeket az angolokat. Sohasem élt köztük és képtelen megérteni őket, különben nem is merne gondolni rá, hogy dicsőséges halálba kergesse legnépszerűbb nemzeti hőseit.

Collot d'Herbois, mint valami hatalmas, nagy, bozontos komondor, megrázta a sörényét s kiköpött a padlóra, hogy kifejezze az ilyen üres fecsegéssel szemben érzett lenéző megvetését.

— Elfogta már a Vörös Pimpernel, citizen? — prüszkölte Chauvelin felé haragosan.

— Nem, de el fogom holnap este.

— Honnan tudja ilyen bizonyosan?

— Elrendeltem, hogy harangozzanak az „angelus“-ra az egyik templomban, mivel megegyeztünk, hogy a déli bástyákon párbajt viv majd velem holnap, ebben az órában — mondotta Chauvelin egyszerűen.

— Majd olyan bolond lesz — gunyolódott Collot d'Herbois.

— Nem bolond, csak vakmerő.

— Azt hiszi, hogy mikor a feleségét tusznak tartjuk fogságunkban s egész Boulogne városa utána szimatol a kilátásba helyezett amnesztia miatt, eszét vesztve odasétál a déli bástyákra abban az órában, amelyben előre megállapodtak, csak azért, hogy elfogassa magát?

— Biztos vagyok benne, hogy feltétlenül megjelenik holnap a kitűzött helyen „angelus“ idején, ha csak valamiképp előbb el nem csipjük — jelentette ki Chauvelin teljes meggyőződéssel.

Collot hatalmas vállait rángatta.

— De hát hülye az az ember? — kérdezte hitetlen röhögéssel.

— Lehet — felelte a másik mosolyogva.

— S ha egyszer elcsipte a nyulat — kíváncsiskodott tovább Collot d'Herbois —, hogyan dugja majd fazékba, hogy meg is főzze.

— Tizenkét fegyveres vár ott készenlétben, hogy rögtön letartóztassa, mihelyt megjelenik.

— És hogy azonnal le is lőjje, ugy-e?

— Csakis a legvégső esetben. Azonban ez is megtörténhetik. Mert az a hatalmas angol ugyancsak sok galibát okozhat a mi kiéhezett legénységünk között. De, ha csak egy mód is van rá, élve szeretném megkaparítani . . .

— Miért? A halott oroszlán kevésbé félelmetes, mint az élő.

— Óh! Legyen nyugodt, majd megöljük. Ne féljen. Olyan fegyvert szegeztek az ármányos Vörös Pimpernel mellének, mely sokkal hatásosabb és százszor inkább halálos reá nézve, mint a puskalövés, vagy a guillotine bárdja.

— S mi lesz az a fegyver?

Chauvelin könyökére támasztva az állát, az asz-

talra hajolt, Collot d'Herbois pedig önkéntelenül szintén odatolta fejét, aztán óvatosan néztek körül mind a ketten, hogy kipuhatolják, vajjon nem leskelődnek e rájuk kandi fülek valahonnét. A Chauvelin fakó szeme éppen úgy izzott a gyűlölettől és kielégítetlen bosszuvágytól, mint a Collot-é a vérszomjtól. A faggyugyertyák imbolygó lángja groteszk árnyakat vetett a Chauvelin homlokára, s a gyűlölet úgy eltorzította az arcát, hogy az állatias és korhely d'Herbois meghökölt, mikor rápillantott, nem is sejtve, milyen mélyen gyökeredzik benne ez az érzés, melynek okát különben is képtelen lett volna megérteni. Suttogva ismételte az előbbi kérdést:

— Miféle fegyvert szándékozik tehát alkalmazni az ellen az átkozott spion ellen, citoyen Chauvelin?

— A becstelenséget és nevetségességet — válaszolta a másik nyugodtan.

— Bah!

— Ezt ajánlom fel cserébe az ő és felesége életéért.

— Az asszony az imént világosította fel róla, hogy visszautasítja.

— Meglátjuk, polgártárs.

— Dőreség erre gondolni is. S mondhatom, nem jól szolgálja a Köztársaságot, hogy védelmébe veszi legelkeseredettebb ellenségét.

Szarkasztikus, elnyújtott kacagás tört fel Chauvelin ajkairól.

— Már hogy én védem őt? ... Hogy én kimélném meg ... A Vörös Pimpernel? ... — dadogta. — Nem ... Polgártárs ... Ettől igazán nincs mit tartania ... Higyje el nekem, hogy ha sikerül a tervem, ezt a mindnyájunk által annyira gyűlölt embert sokkal alaposabban kivégzem majd, mint ahogy azt a maga guillotine-ja megtehetné. Ha ezek a tervek sikerülnek, a hős, akit valóságos félisten módjára bálványoznak egész Angliában, egyszeriben az undor és

nevetségesség zsákmányává válik... Ó, látom, lassanként megérti, mit gondolok... Azt akarom, hogy olyan nevetségessé váljék, hogy annak a kis utszéi virágnak, a pimpernelnek említése is rögtön gunyos mosolyt fakasszon az emberekben. Ez az egyetlen mód, hogy végleg megszabaduljunk azoktól a pestises angol kémektől; csak így válhatik a Vörös Pimpernel ligája egyszerre semmivé. Azt akarom, hogy egykori vezérük, akit ma istenitenek, az öngyilkosságban keressen menedéket az emberek megsemmisítő gunyakacaja előtt.

Chauvelin nagyon halkán beszélt, halkabban, mint a sóhaj suttogása, s szavainak visszhangja is elhalt a nagy piszkos terem boltivei alatt. Halotti csend honolt egy ideig, csak a szél zugott odakinn s a hatos számú cella őrének kimért lépései döngtek végig a felettük levő folyosón.

Mind a ketten egymásra bámultak. Collot d'Herbois hitetlenül, majdnem megvetőleg, mert nem bízott a most hallott tervekben, melyek tulságosan kockázatosaknak tetszettek előtte. A maga részéről többre becsülte a sommás és egyszerű eljárási módot, a guillotine-t, vagy hirhedt süllyesztési színjátékát. Nem hitte el, hogy a nevetségesség, vagy a becstelenség arra készthessen valakit, hogy felhagyjon a cselszövéseivel. A maga részéről szerette volna félre tolni Chauvelint, hogy a felettük levő asszonyt lefejeztethesse, azután a férjét is igyekezzék megkaparítani.

A Közbiztonsági Bizottmány parancsa azonban nem hagyott fenn kétséget a viszonyuk felől. A Chauvelin támogatására küldötték ki, nem azért, hogy parancsoljon neki. Ellenkezőleg. Engedelmeskednie kellett a parancsainak. Azonkívül nem látta tanácsosnak, hogy ebben az ügyben kezébe vegye a kezdeményezést, mert ha nem sikerül a feladatát megoldani, rettenetes megtorlás várakoznék reá.

Beírta tehát azzal, hogy Chauvelin nem emelt

kifogást az ellen a javaslata ellen, hogy tényleg lenyaztassanak minden épkézláb boulogneit, ha Marguerite-nek véletlenül sikerül megszöknie s meg kellett vallania, hogy Chauvelin örömmel üdvözölte ezt az indítványát, melyet jóformán azért tett meg, hogy ellenkezzék vele. Ugy látszik, a vén abbét hugával és öccsével együtt ő sem tartotta elegendőnek arra, hogy elijesszék a Vörös Pimpernelt vakmerő terveitől, meg azután az is tény, hogy ha egyszer rá szánja magát, azokat is éppen úgy eltüntethetné Boulogne-ből, akár a feleségét.

Viszont Collot indítványa minden más rendszabálynál erősebben cellájához láncolta Marguerite-et. Az olyan ember, mint Collot d'Herbois, aki a csatornában született, s akasztófavirág őseinek minden állatias tradíciója átitatta, sohasem érthetné meg tökéletesen, hogy sem Sir Percy, sem Marguerite Blakeney nem menthetik meg bőrüket a mások rovására. Collot kizárólag azért indítványozta ezt, mivel úgy érezte, hogy a Chauvelin tervei nagyon homályosak és nagyon komplikáltak, főleg pedig elégtelenek, úgyhogy tartott tőle, hogy az a bizonyos angol kalandor és a felesége megint tuljárnak az eszükön, s ha ez megtörténnék, legalább az általa kieszelt boulogne-i mészárlás nagy és véres elégtétele marad meg számára.

Chauvelin azonban annál elégedettebbnek mutatkozott. Jól tudta, hogy ilyen körülmények között sem Sir Percy, sem Lady Blakeney nem gondol szökésre. A volt nagykövet sokáig tartózkodott Angliában, jól ismerte tehát a maga társaságát, s így aztán nyugodtan lehetett felőle, hogy amíg ez a vadállati parancs érvényben van, mely Boulogne-t kiirtással fenyegeti, semmi olyan kísérettől sem kell tartania, mely a Lady Blakeney kiszabadítására irányulna.

Chauvelin egészen megkönnyebbült. Huszonnégy óra múlva biztosan hatalmába kerül, aki tavaly olyan ügyesen tul járt az eszén. Ma pedig nyugodtan

hajthatja álmra a fejét, hiszen az egész város aprajánagyja egyformán vigyáz értékes tuszukra.

— Gyerünk aludni, polgártárs — indítványozta Collotnak, aki fáradtan és mogorván forgatta ujjai közt az asztalon heverő papirokat. A papirlapok zizegése bántotta Chauvelin érzékeny idegeit. Vágyott a magány után s ez a vadállat álmosan szuszogott mellette.

Örömmel hallotta hát a Collot beleegyező morgását, aki kényelmesen feltápáskodott a székéből, nyújtózott egy nagyot, azután megrázta magát, mint valami bozontos komondor s szó nélkül bólintva a kollégája felé, lassan kioldalgott a szobából.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET.

A váratlan vendég.

Chauvelin megkönnyebbülten sóhajtott fel, midőn Collot d'Herbois végre egyedül hagyta. Egy darabig hallgatta még, hogyan hal el nehéz lépteinek zaja a távolban, majd hátradőlt a székén s egészen átadta magát a jelen örömének.

Marguerite a hatalmában van. Sir Percy Blakeney könyörögni kénytelen az életéért, ha csak ki nem teszi magát annak, hogy a szeme előtt hal nyomorult halált.

— Nos, agyafurt hősöm — mormogta magában, — azt hiszem pontot tehetünk a szereplésedre.

Künn minden elcsendesült. Még a szél sem nyöszörgött már a fák között a külső bástyákon. Magára maradt gondolataival. Nyugodtan s a győzelem biztos reményében várakozott a következő huszonnégy óra eseményeire. Tul az ajtón, a rosszul táplált, satnya, kisvárosi helyőrségből egyenesen a saját élete védelmére személyesen kiválasztott őrszem járka

fel és alá, készen arra, hogy bármelyik pillanatban beléphessen, ha hívni találná.

— Becstelenség!... Nevetségesség!... Guny és megvetés!... — mormolta elmélázva e szavak jelentésén, melyek tulajdonképpen a szándékait testesítették meg. — Utálat és undor mindenfelől... talán öngyilkosság... s a sir!...

Szerette a csendet maga körül, mert elmormolhatta mindezeket s hallhatta, mint verődnek vissza ezek a szavak a csupasz falakról a gyűlölet szellemének sugallataképpen, mely mintha csupán arra lesne, hogy mikor jöhessen a segítségére.

Aligha tudta volna később megmondani, mennyi ideig merült el így a gondolataiba. Lehet, hogy egy percig, de két percnél tovább sem tűnődhetett székén hátradőlve, becsukott szemekkel ezeken a kellemes gondolatokon, mert hirtelen hangos és gondtalan kacaj törte meg a csendet és egy ismerős, vontatott, vidám hang szólította meg:

— Az Isten szerelmére, monsieur Chaubertin!... Árulja el nekem, hogyan akarja valóra váltani ezeket a gyönyörű terveket?

Chauvelin egy pillanat alatt talpon termett, s meredt szemmel és tátott szájjal, borzasztó zavarban bámult a nyitott ablak felé, amelynek párkányán, egyik lábával a szobában, a másikkal a szobán kívül, színes öltönyében, kámzsás kabátban s elegáns tollal a fővegén, a maga utólérhetetlen flegmájával Sir Percy üldögélt a tele hold sugarában.

— Hallottam, milyen kellemesen csengő szavakat mormolgat, Monsieur — folytatta Blakeney nyugodtan — szinte kisértésbe hozott velük, hogy én is beleavatkozzam ebbe a társalgásba... Különben pedig csak az eszelősök és bolondok szoktak beszélni egymagukban.

Megszokott furcsa nevetését hallatta és védekezve mondta:

— Távol áll tőlem, hogy ezt a jelzőt Önre vonatkoztassam, monsieur... Tudom, semmi sem kellemetlenebb, mintha nevéen nevezzük a gyermeket... Különösen, ha valaki nagyon okosnak tartja magát... Már pedig Ön ilyen véleményt táplál magáról, ugyebár? ... Hiszen épp az előbb zengett dicshimnuszot önmagáról... Így történt, nemde, monsieur Chauverin... azaz, hogy... pardon, bocsánat... Chauvelin, ha meg nem sértem? ...

Kényelmesen ült ott. Egyik kezét Lorenzo Cenci kardja markolatán pihentette, a másikban aranykeretű szemüvegét tartotta, melyen át halálos ellenségét méregette. Kicsipte magát, mint aki bálba készül, s állandó kedves mosolya bujkált a szája szegletében.

Chauvelin kétségtelenül elvesztette lélekjelenlétét. Eszébe sem jutott, hogy az ajtaja előtt levő örszem után kiáltson, annyira meglepődött Sir Percy váratlan jelenlétén. Világos, hogy erre az eshetőségre is számítania kellett volna. De hiszen kihirdette a városi kikiáltóval szerte a városban, hogy ha az a nő megszökik a Fort Gayole-ból, az egész épkezláb boulogne-i lakosság meglakol érte.

Lehetetlen, hogy Sir Percy ne hallotta volna a hirdetményt, mihelyt betette a lábát ebbe a városba. Ha pedig hallotta, akkor tudnia kell azt is, hogy az a nő nem más, mint az angol spion, a Vörös Pimpernel hites felesége.

Viszont tény az is, hogy a Vörös Pimpernel régi szokása, hogy ott jelenik meg, ahol legkevésbé várják. Ha tehát megtudta, hogy a felesége a Forte Gayole foglya, egészen természetes, hogy e börtön körül ólalkodik, a déli bástyák körül, abban a fasorban, ahol mindenki szabadon járhat-kelhet. Kétségtelen, hogy a fák között bujkált s a közte és Collot között lefolytatott párbeszédéből is elleshetett néhány mondatot!

Igen! Hiszen olyan természetes és egyszerű

mindez! Mindössze az különös, hogy ilyen váratlanul itt teremhetett.

Határozottan haragudott magára, hogy egy pillanatra zavarba jött s minden erejét összeszedte, hogy ugyanolyan hidegvérrel kezelje vakmerő ellenfelét, aminőnek az mutatkozott vele szemben.

Teljes nyugalmat erőszakolva magára, közömbös arccal az ablakhoz sétált. Most már nem álmélkodott a különös helyzeten. Éles elméje már újabb lehetőségeket fedezett fel. Komolyan latolgatta a kedvező és kedvezőtlen szempontokat s elhatározta, hogy az előbbieket a végtelékig kihasználja.

Sir Percy a kabátja ujját porolgatta csipkés zsebkendőjével, mihelyt azonban Chauvelin közelebb jött hozzá, kinyújtotta a lába szárát s poros cipője orrát mutogatta az egykori nagykövetnek.

— A lábamba akar ragadni, monsieur Chaubertin? — kérdezte vidáman. — Kapaszkodjék csak bele jóerősen, s az a hat legény, akit testőrségének választott ki, majd behuzza a másikat is... Nem... Nem... Nagyon kérem, ne nézzen így reám... Esküszöm, hogy én vagyok személyesen és nem a szellemem... Ha pedig ennek dacára még mindig kételkedik, szólítsa be ide az őrséget... mielőtt megint kirepülnék innen a holdfényes éjszakába...

— Nem, Sir Percy — felelte Chauvelin komolyan. — Biztosítom róla, eszembe sem jutott, hogy menekülni óhajt... Sőt ellenkezőleg... Meg vagyok győződve róla, hogy beszédje van velem... Máskülönben miért részesített volna ebben a váratlan megtiszteltetésben.

— Téved uram. Ez a fülledt levegő nem alkalmas a hosszas társalgásra... Erre kószáltam a bástyák felé, ahol holnap találkozni fogunk „angelus“ idején... A világosság vonzott ide... Megijedtem, hogy eltévedtem s felmáztam ebbe az ablakba, hogy tájékozzam magam.

— Ahhoz a bizonyos közeli cellához kereste a megfelelő utat ugyebár? — kérdezte Chauvelin szárazon.

— Nahát, mondhatom, kényelmesebb ülökét is láttam már ennél az ablakdeszkánál... Egy padot kerestem, ahol kényelmesen kinyújtózhatnék... Nagyon poros helyen ülök s a deszka is fene módon kemény.

— Felteszem, Sir Percy, hallotta, hogy mit beszéltünk Collot-val az imént.

— Ha titkokról tárgyal, monsieur... hm... Chaubertin... volna egy jó tanácsom... Mindenekelőtt zárja be az ablakot... s tiltsa el ezt a fasort is a járókelők elől.

— Nincsenek titkaink, Sir Percy. Az egész város erről beszél most már.

— Igaza van... mindössze a saját ördögi lelkét leplezte le... így történt?

— Lady Blakeney-vel is tárgyaltam... Ezt a beszélgetést is kihallgatta?

Sir Percy úgy tett, mintha nem hallaná ezt a kérdést, mert szemmel láthatólag teljesen belemerült abba a fontos műveletbe, hogy egy alkalmatlan por-szemet távolítson el különben makulátlan, tollas kalapjáról.

— Az ilyen kalapok nagyon divatosak most odaát Angliában — mondotta jókedvűen. — Azonban ezeknek is meg vannak számlálva a napjaik, monsieur... Már látom, hogy ha visszatérek, minden tehetséget valami újabb formájú tökfedő kitalálására kell fordítanom.

— S mikor szándékozik visszatérni Angliába? — kérdezte Chauvelin gunyosan és kedélyeskedve.

— Holnap este, a dagály beálltakor, Monsieur — felelte Blakeney.

— Lady Blakeney társaságában?

— Bizonyára uram... és az Önében is, feltéve, hogy megtisztel majd a jelenlétével.

— Már pedig, ha holnap Angliába indul, Sir Percy, tartok tőle, hogy Lady Blakeney aligha kísérheti el.

— Igazán meglep, Monsieur — kiáltott fel Blakeney olyan őszinte csodálkozással, melyben a színelésnek még csak árnyékát sem lehetett felfedezni. — Szeretném tudni, mi akadályja volna ennek?

— Nem engednék azok, akiknek a halálába kerül, ha elmenekül, feltéve, hogy egyáltalában sikerül megszöknie.

Sir Percy tágra nyitott, csodálkozó szemekkel meredt reá:

— Édes jó Istenem!... Ez ugyan keservesen hangzik!

— Nem ismeri azokat a rendszabályokat, amelyeket egyenesen azért kellett életbeléptetnünk, hogy megakadályozzuk Lady Blakeney-t, hogy bucsu nélkül faképnél hagyhasson bennünket?

— Nem... Monsieur Chaubertin... Nem... Igazán nem hallottam róluk... — felelte nyájasan... — Nagyon visszavonultan élek, mikor külföldön tartózkodom és ...

— Megmondjam?

— Felesleges... higgye el... teljesen felesleges... különben is, az óra későre jár...

— Figyelmeztetem, Sir Percy, hogy ha meg nem hallgat, feleségét huszonnégy órán belül a párisi Közbiztonsági Bizottmány elé hurcoltatom — mondotta Chauvelin szigoruan.

— Nem is tudtam, hogy ilyen gyors lovaik vannak — felelte Blakeney jókedvűen. — Istenemre!... Gondolja meg, mit mond... Ugy tudtam eddig, hogy az önök nyavalyás francia gebéi sohasem verik le futásban a mi lovainkat.

Chauvelin azonban nem ült fel ezuttal a Sir

Percy szinlelt közömbösségének. Sokkal élesebben olvasott az emberi indulatokban, semhogy észre ne vett volna valami határozott változást megszokott, vontatott beszédmodorán, meg valami különös, éles árnyalatot semmitmondó nevetése mögött, mihelyt a Marguerite nevét említette. Látszólag csak olyan hánya-veti és biztos magatartást tanusított ezután is, a Chauvelin éles szeme előtt azonban nem maradhatott titokban, hogy alig észrevehetően összeszorította az állkapcsait s egyik kezével hirtelen odakapott a kardja markolatához, míg a másikkal továbbra is kecsesen játszadozott fátyolszerű mechlini csipke nyakkendőjével.

Sir Percy hátraszegte a fejét. A halovány hold sugára megvilágította élesmetszésü arca körvonalait, alacsony, masszív homlokát, meg félig lehunyt szempilláit, melyeken keresztül ez a vakmerő kalandor egykedvűen nézett arra az emberre, aki nemcsak az ő, hanem annyira imádott felesége életét is kezében tartotta most.

— Tartok tőle, Sir Percy — folytatta Chauvelin szárazon, — hogy jelenleg is, amikor pedig egy olyan becses élet forog kockán, mint a Lady Blakeney-é, változatlanul bizik benne, hogy a záruk és reteszek megint gyengének bizonyulnak hagyományos szerencséje előtt.

— Ez a tudat tényleg megnyugtatólag hat reám, monsieur.

— Nos, pedig épp az imént bátorkodtam közölni Ő Ladységével, hogyha eltávozik Boulogne-ból, mielőtt a Vörös Pimpernel letartóztathattuk volna, azon módon halomra gyilkolunk minden családfenntartót Boulogne városában.

— Ezt ugyan ügyesen kitervelték, monsieur... Igazán végtelen hódolattal hajlok meg a találékony-ságuk előtt...

— Lady Blakeney tehát nem szabadulhat ki a kezünk közül — folytatta Chauvelin, ügyet sem vetve ellenfele csufondáros megjegyzéseire, — ő a tuszunk a Vörös Pimpernelért.

— Elég, ha meghuzza a csengőt, ha beszólítja a katonákat, s a Vörös Pimpernel is lakat alá kerül két perc alatt... Így van, ugy-e?... Passons, monsieur!... Látom, majd meghal, csakhogy folytathassa... Kérem, csak tessék... Lekötelező ábrázata igazán érdekes, ha komolyan beszél.

— Egyezzünk meg, Sir Percy.

— Igazán... Ön csupa meglepetés, monsieur... Szeszélyes, mint valami csinos kis fehérnép... S ha szabad kérdezni, mik volnának az egyezés feltételei?

— Az Ön vagy a mi részünkről?... Melyikre kíváncsi inkább?

— Csakis az Ön részéről, monsieur... Csakis az Ön részéről... Épp az imént hasonlítottam egy csinos fehérnéphez!... S az elsőség mindig a hölgyeké!

— Rám nézve nagyon egyszerűek az egyezés feltételei. Biztosítom, hogy úgy Ön, mint Lady Blakeney szabadon és zavartalanul távozhatnak a boulogne-i kikötőből, holnap, napszálltakor azoknak az uriembereknek a társaságában, akik az Önök társaságából valószínűleg szintén itt tartózkodnak jelenleg, ha Ön is teljesíti az egyezés további feltételeit, melyek azonban már kizárólag Önt terhelik...

— Nem tudom, hogy miféle teendők várnának rám ebből az egyezségből kifolyólag... tegyük fel azonban, monsieur, hogy nem volnék hajlandó egyezkedni, hogy nem vállalnám a feltételeket... mi történék akkor?...

— Ez esetben, Sir Percy... hagyjuk talán egyelőre a Vörös Pimpernel... s térjünk át arra, hogy Lady Blakeney-t Párisba kísértetjük s a Templeba záratjuk, ugyanabba a börtönbe, ahol Mária Antoi-

nette tartózkodott, s ugyanugy bánunk vele, mint amilyen bánásmódban a volt királynő részesült a Conciergerie-ben... Tudja, hogy mit jelent ez, Sir Percy? ... Nem a rögtönítelő törvényszéket s a gyors halált, mely a mártiromság dicsfényébe burkolja áldozatát... A megaláztatás és nyomor napjait... nem... heteit... sőt hónapjait jelenti ez... Azt jelenti, hogy mint Mária Antoinettet, őt sem hagyják magára egy pillanatig sem... sem nappal... sem éjszaka... A katonák állandó jelenlétét jelenti ez, akik részegek, durvák és tele vannak gyűlölettel... mérényleteket jelent, olyan...

— Te kutya! ... Te dög! ... Te bestia! ... Nem félsz, hogy megfojtalak?

A támadás olyan gyorsan és erőszakosan jött, hogy Chauvelin-nek arra sem maradt ideje, hogy segítségért kiálthasson. Sir Percy, aki mindeddig nyugodtan hallgatta ellenfele szavait, egy másodperc alatt hirtelen a nyakához ugrott s hosszú, keskeny ujjaival torkába fojtotta a lélekzetet, mialatt barátságos arca teljesen eltorzult a gyűlölettől.

— Te kutya ... Te dög! ... — ismételte — Megöllek, ha vissza nem vonod a szavaidat!

Aztán hirtelen enyhített a szorításán. Azt a modort, melyet egy élet kovácsolt tökéletessé, hiába, nem lehet egykönnyen levetközni. Gyors pir futott át élénk arcán, melyet pár perccel előbb még a düh és gyűlölet éktelenített el, mintha szégyenkeznék, hogy elvesztette az önuralmát. Mint valami nyöszörgő vadállatot, ellökte magától a kis franciát s kezeivel végig-simitott a homlokán.

— Uram bocsáss! — mondotta. — Majdnem bolondot csináltam.

Chauvelin is rövidesen magához tért. Különben is elszánt és bátor ember volt s annyira gyűlölte ezt a férfit, hogy még akkor is megfeledkezett volna a félelemről, ha nem lett volna bátor. Nyugodtan rend-

behozta nyakkendőjét, teleszivta jól a tüdejét s mihelyt valamennyire összeszedte magát, komolyan folytatta:

— Azzal is magának okozott volna kárt, ha megfojtott volna. Lady Blakeney elkerülhetetlenül arra a sorsra jutott volna, amelyet az imént irtam le részletesen. Hatalmunkban van s egyik társam sem volna kapható rá, hogy felajánlja azt a módot a menekülésre, melyet éppen most szándékoztam elmondani.

Blakeney a szoba közepén állott, kezeit a nadrág zsebébe sülyesztette, ismét nyugodtan és udvariasan viselkedett s egész valója önuralmat és teljes egykedvűséget fejezett ki. Odalépett ellensége sovány, töpörödött alakjához, ezáltal kényszerítve rá, hogy a szeme közé nézzen.

— Óh! ... Óh! ... Igen! ... Majd hogy el is felejtettem! ... Az előbb valami egyezségről beszélt... meg a rám vonatkozó feltételekről... Így történt, ugy-e? Fáj reám a foga? ... Nagyon? ... Arra vágyik, hogy a párisi börtönökben lásson? ... Biztosítom róla, hogy bármilyen kellemetlen is a részeg katonák közelsége, az sem hoz ki többé a sodromból ...

— Ebben én is teljesen biztos vagyok, Sir Percy ... Engedje meg azonban megismételnem, amit Lady Blakeneyvel volt szerencsém közölni az imént. ... Én a magam részéről egyáltalában nem kívánom egy olyan tökéletes gentleman halálát, mint Uraságod ...

— Különös — vetette közbe Blakeney, teljesen visszanyerve előbbi jó kedvét —, én bizony nagyon is kívánnám az Önét... Mennyivel kevesebb gonosz vonás maradna mindjárt a föld széles arcán! ... De... bocsánat, hogy közbeszóltam... Kérem, legyen szives, folytassa.

Chauvelin nem hátrált meg a támadásra. Mit sem adott többé ellenfele viselkedésére. Hiszen az imént győződött meg róla, hogy önti el ezt az utól-

érhetetlen önuralmu férfit, ezt a kényes, piperkőc divatbábót a mindent elsöprő szenvedély. Majdnem az életével fizette meg, hogy az alvó oroszánt felébresztette. Azonban szívesen türt minden sértést Blakeney részéről, mert az csupán kísérő jelensége volt annak az elvitatthatatlan ténynek, hogy ez a hidegvérü angol is elvesztette egyszer az önuralmát.

— Megkísérlem, hogy rövid legyek, Sir Percy — mondotta ellenfe mesterkélnt modorát utánözva. — Foglaljon helyet... Szeretném, ha előkelő emberekhez méltó módon tárgyalnánk ezt a dolgot... Én a magam részéről akkor érzem legjobban magam, ha egy aktákkal telerakott asztal mellett ülhetek... Igazán nem vagyok atléta, Sir Percy... Inkább a tollammal szolgálom hazámat, mint az ökleimmel.

Beszéd közben elérte az asztalt s ismét elfoglalta helyét azon a széken, melyben akkor ült, mikor az előbb álmodozott. Udvariasan mutatott rá a másik üres székre, s Blakeney minden megjegyzés nélkül helyet foglalt rajta.

— Nos, — állapította meg Chauvelin megelegetten, — ugy látom, lassanként mégis megértjük egymást... Mindig sajnáltam, Sir Percy, hogy bizonyos dolgokra vonatkozólag sohasem nyílt alkalmunk bizalmas tárgyalásra... Ami pedig a Lady Blakeney fogságával kapcsolatos, előbb érintett súlyosabb rendszabályokat illeti, higyje el, semmi részem sincsen benne, amit idevonatkozólag Párisban kieszeltek... A kollégáim csinálták mindezt... s hiába próbáltam tiltakozni azok ellen a szigoru rendelkezések ellen, melyek a Temple-t szánták börtönül neki... Ez a börtön olyan nagyszerűnek bizonyult a volt királynő esetében, olyan alaposan megtörte kedélyét és büszkeségét, hogy a kollégáim felfogása szerint éppen olyan biztosan megpuhítják a feleségéért reszkető Vörös Pimpernel is.

Egy pillanatig szünetet tartott. Határozottan gyö-

nyörködött a szavaiban. Örömmel állapította meg, hogy nem reszketett a hangja és az arca sem árult el semmi indulatot. Kíváncsi volt reá, hogy ez a hosszú bevezetés milyen hatást gyakorol Sir Percyre, aki állandóan megőrizte nyugalmát. Azonkívül Chauvelin nehezen keresgélt a szavak után. Azt akarta, hogy azok tökéletesen simuljanak a gondolataihoz, s biztosan előkészíthesse a talajt velük ahhoz az eredményhez, melyet elérni kívánt, midőn egy éppen olyan váratlan, mint amennyire zavaró zaj hirtelen meghökkentette.

Hangos és elnyújtott hortyogás zaja volt az. Félre tolta maga elől a gyertyát, mely kissé akadályozta a látásban s gyors tekintetet vetett ellenfelére, kiről azt gondolta, hogy úgy játszik most az életével, mint a macska az egérével, s csodálkozva vette észre, hogy az egér nyugodtan és félreérthetetlenül elaludt a szónoklása közben.

Türelmetlen cáromkodás szaladt ki a Chauvelin ajkain. Nagyot ütött öklével az asztalra, úgyhogy az érc gyertyatartók megrázkódtak tőle s Sir Percy is kinyitotta álmos szemeit.

— Ezer bocsánat, monsieur, — mondotta Blake-ney elfojtva egy könnyed ásitást. — Átkozottul elfáradtam, s a bevezetés, melyet előadni méltóztatott, tulságosan hosszú volt nekem... Rút illetlenség volt tőlem, beismerem, de elnyomott a buzgóság prédikációja alatt... Egész nap nem aludtam egy szemernyt sem... Ismételten kérem, bocsásson meg érte...

— Méltóztatik-e végre megtisztelni azzal, hogy figyeljen a szavaimra, Sir Percy? — kérdezte Chauvelin mogorván, — vagy beszélítsam talán az őrséget s feladjak minden reményt, hogy komolyan tárgyalhassak Önnel?

— Tegyen úgy, ahogy jónak látja, Sir, — felelte Blakeney egykedvűen.

Azután ismét kinyújtotta hosszú lábszárait, kezeit ismét nadrágzsebébe süllyesztette s szemmel láthatólag neki készült, hogy újból elaludjék. Chauvelint vérig bosszantotta ez a semmibe vevése, hiszen jól tudta, hogy csak szinlel az angol, és bár szinte égett a türelmetlenségtől, hogy feltételeit feltárja előtte, mégis minden módot megkísérlett, hogy ő könnyörögje azokat ki tőle, mert így kellő szigorral és határozottsággal terjeszthetné eléje előre kitervelt, kérlelhetetlen «vagy-vagy»-ot. Minden igyekezete arra irányult tehát, hogy Blakeney legyen a kezdeményező ebben a társalgásban, ahol feltétlenül meg kellett őriznie a higgadtságát, közömbösséget kellett mutatnia s arra kellett törekednie, hogy ellenfelét felizgassa és zavarba hozza minden áron.

Sir Percy viselkedése azonban teljesen kihozta Chauvelint a sodrából. Az egykori diplomata rendkívül bosszankodott, hogy ravasz ellenfele megint tuljárt az eszén, úgyhogy bármennyire is elkészült minden eshetőségre, mégis számíttáson kívül hagyta azt, ami történt.

Egy pillanatnyi gondolkodás után azonban új ötlete támadt. Hirtelen felállott s keresztül sietve a szobában, míg egyik szemét folyton az álmosan üldögélő és a megmozdulni is lusta Sir Percyn tartotta, az ajtónál megállt, óvatosan feltárta annak a szárnyait, s odasugta a testőrül kirendelt, vigyázzállásba merevült őrszemnek:

— Hozzák be a foglyot a hatos cellából! . . . Küldjön két embert érte s rögtön vezessék elé! . . . Megértette? . . .

XXVI. FEJEZET.

Az egyezés feltételei.

Három percbe sem telt, máris hallotta Chauvelin Marguerite szoknyája suhogását. Ezalatt a három perc alatt, mely végtelen hosszúnak tűnt fel most előtte, csendesen üldögélt, kíváncsian figyelve ellenfele színlelt, vagy igazi szunyókálását.

Mihelyt meghalotta, hogy az «Állj!» vezényszó elhangzik ajtaja előtt, azonnal talpon termett. A következő pillanatban Marguerite belépett a szobába.

Alig jutott át a küszöbön, Sir Percy nyugodtan és minden sietség nélkül, azonban szemmel láthatólag visszanyerve éberségét, szintén felállott s feléje fordulva mélyen meghajolt.

A szerencsétlen asszony, természetesen, azonnal meglátta. Sir Percy ittléte, meg a Chauvelin parancsa, hogy újból jelenjék meg a színe előtt, és az őrt álló katonák az ajtónál, mindez kétségtelen bizonyítéka volt annak, hogy a borzasztó összeomlás megkezdődött.

A férje, a Vörös Pimpernel, Sir Percy Blakeney, szintén a francia terroristák kezébe jutott tehát, bár szemtől-szembe áll itt vele a tárva-nyitva levő ablak mellett és egy látszólag gyámoltalan ellenféllel a keze ügyében, Chauvelin fennhéjázó magatartásából következtetve, még a kisujját sem mozdíthatja meg az ő és a saját élete megmentésére

A természet megkönyörült rajta s nem engedte, hogy érzékei teljes birtokában élje át ezt a szörnyű tragédiát. Mozgott, beszélt, látott és hallott ugyan s bizonyos fokig megértette azt is, ha szóltak hozzá, mozdulatai azonban egészen automatikusak voltak, mint valami alvajáróé s gépiesen beszélt, anélkül, hogy voltaképpen tudott volna a tetteiről.

Talán, ha megérti mindazt, amit a jövő rejteget, megbolondult volna a borzalomtól!

— Lady Blakeney, — kezdte el Chauvelin, miután gyorsan kiküldötte a katonákat, — mikor az előbb elváltunk, nem is gondoltam, hogy ilyen hamar szerencsém lesz hozzá, hogy személyesen beszélgethessek Sir Percyvel... Semmi oka, kérem, a busulásra, vagy a félelemre... Nem telik el huszonnégy óra s a Sellő fedélzetén utazik vissza Angliába. Valószínűleg Sir Percy maga kíséri el, hiszen nem kívánhatja, hogy Párisba vitessük s merem állítani, magában már el is fogadta azokat az apró feltételeket, melyeket eléje kell terjesztenem, mielőtt aláírnám a szabadonbocsátásra vonatkozó parancsomat.

— Feltételeket? — ismételte Marguerite tétován s zavartan nézett egyikről a másikra.

— Ön fáradt, kedvesem, — szólt közbe Sir Percy nyugodtan, — foglaljon talán helyet.

Udvariasan felajánlotta neki a székét. Marguerite olvasni szeretett volna az arcában, sulyos pillái azonban makacsul elfátyolozták a szemeit.

— Oh! Mindössze ezeket a papirokat kell itt aláírnunk és kicserélnünk, — szólt Chauvelin Marguerite kérdő tekintetére feleletül, s közben az asztalán szétszórt papirokkal játszadozott. — Ime, itt a parancs, hogy Sir Percy Blakeney és a felesége, született St. Just Marguerite háborítatlanul távozhatnak Boulogne városából.

Marguerite elé tartotta az okmányt s felszólította, hogy olvassa el. Marguerite engedelmességet, s egy hivatalos írást látott, melyen a Francia Köztársaság jelmondata és pecsétje pompázott s melyen a saját és a Percy nevét olvashatta.

— Teljesen szabályos, biztosítom róla, — folytatta Chauvelin. — Mindössze az aláírásom hiányzik róla.

Most egy másik, hosszú, sűrűn teleírott, levélhez

hasonlító irás után nyult. Marguerite minden mozdulatára vigyázott, mert ösztöne azt sugta neki, hogy elérkezett a döntő pillanat. Szinte emberfeletti gonoszság és kegyetlenség lövellt az apró francia szemeiből, melyek Sir Percy mozdulatlan alakjára szegeződtek s remegő ujjai közt tartva a papirost, féltő gondossággal simította ki a gyűrődéseket.

— Szívesen aláírom a szabadon bocsátásra vonatkozó parancsot, Lady Blakeney, — folytatta még mindig Sir Percyre szegezve tekintetét. — S ha egyszer aláírtam, a boulogne-i polgárok ellen életbeléptetett rendszabályaink rögtön hatályukat veszítik és általános bünbocsánat következik mindenki számára, értse meg.

— Megértettem, — felelte Marguerite.

— S mindez azonnal bekövetkezik, mihelyt Sir Percy sajátkezüleg lemásolja, aláírja és átadja nekem ezt az általam fogalmazott levelet.

— Felolvashatom? — kérdezte.

— Tessék.

— Meglátja, semmiség az egész... Egyszerű formalitás... Kérem, ne nézzen rá ilyen borzalommal, inkább az általános amnesztia beharangozásának tekintse azt, amely bizonyára kielégíti a Vörös Pimpernel emberszerető szívét, hiszen legkevesebb hatvan boulogne-i polgár köszönheti neki az életét és szabadságát.

— Figyelek, monsieur, — mondotta Marguerite nyugodtan.

— Amint már az előbb is volt szerencsém kifejteni, ezt az okiratot hozzám intézett levél alakjában fogalmaztam meg, természetesen franciául, — tette hozzá, majd, a papírlapra tekintve, olvasni kezdte a szövegét:

„Chauvelin polgártárs!

Tekintettel a számomra kilátásba helyezett további egymillió frankra és arra, hogy azt az ellenem

emelt nevetséges vádat, amely szerint én a Francia Köztársaság ellen konspirálnék, visszavonták s megengedték, hogy bántatlanul térhessek vissza Angliába, kész vagyok Önt megismertetni azoknak a nevével és hollétével, akik a Vörös Pimpernel ligája nevű szövetségben összeesküvést szőnek, hogy Mária Antoinettet és a fiát kiszabadítsák a börtönből s ez utóbbit Franciaország trónjára emeljék. Jól tudja, hogy az alatt az ürügy alatt, mintha egy csomó angol kalandor vezére volnék, akik azonban soha sem okoztak kárt Franciaországnak, vagy a francia népnek, a valóságban én lepleztem le Ön előtt a legtöbb royalista összeesküvést, és jó néhány makacs konspirátort juttattam így guillotine alá. Őszintén meglep tehát, hogy sokalja azt az árat, melyet ezért az általam szolgáltatott fontos hirért ezuttal kérni bátorkodtam, hiszen sokkal könnyebb feladatokért fizetett már számomra megelőzőleg hasonló összegeket. Ahhoz, hogy ugy Angliában, mint Franciaországban eredményesen szolgálhassam kormánya érdekeit, feltétlenül szükséges, hogy bővében legyek a pénznek és rangomhoz méltó életet folytathassak. Az életmódom megváltoztatása után nem foroghatnék ugyanis többé abban a társadalmi miliőben, melyhez barátaim kivétel nélkül tartoznak s amelyben, amint alkalma volt róla meggyőződni, a legtöbb royalista összeesküvő él.

Bizva abban, hogy kedvező válaszát huszonnégy órán belül kézhez kapom, amikor is a kérdéses neveket nyomban kiszolgáltatom Önnek, — megkülönböztetett tiszteletem kifejezésével maradtam

hüségese és alázatos szolgálja:»

Chauvelin befejezte a felolvasást. Nyugodtan összehajtotta a papirost, s feltekintett az előtte levő emberpárra.

A hátraszegett fővel ülő Marguerite-en nagyon meglátszott a felindulás. Az arca elsápadt s kezei

az ölébe hulltak. Meg sem mozdult, míg Chauvelin felolvasta a gyalázatos irást, mellyel egy hősrre akarta rásütni a becstelenség kitörölhetetlen szégyenbélyegét. Az első szavak elhangzása után gyors, kérdő pillantást vetett férjére, aki azonban kissé távolabb állott s teljesen kiesett a faggyuagyertyák pislogó, sárgás fényköréből. Megszokott tartásában, szétterpesztett lábbal, nadrágzsebébe süllyesztett kezekkel, szoborra merevülve állt ott.

Az arcát nem láthatta.

Bármilyen érzések fogták is el a levél hallatára, midőn megértette annak a tartalmát, egy pillanatig sem kételkedett benne, hogy Percy álmában sem vásárolná meg ilyen áron az életüket. Szerette volna, ha férje egy tekintettel, vagy valami jellel megerősíti ebben a meggyőződésében, minthogy pedig nem nézett rá, és jelt sem adott, néma megvetésnek tulajdonította a viselkedését.

Mielőtt azonban Chauvelinnek elegendő ideje lett volna, hogy egymásután kifürkésze az arcaikat, elnyújtott és jókedvű kacagás töltötte be a tágas szobát.

Sir Percy hátraszegett fővel, teljes szívéből felnevetett.

— Felséges levél volt, monsieur! — kiáltotta jókedvűen. — Uram Isten, ki tanította rá, hogy ilyen nagyszerűen forgassa a tollat? . . . Fogadom, ha aláírnám ezt a bámulatos irásművet, senki sem hinné el rólam, hogy én fejeztem ki ilyen tökéletesen magam . . . kivált franciául . . .

— Nos, Sir Percy, — felelte Chauvelin szárazon, — erről is gondoskodtam. Hogy valaha senkinek se támadhasson kétsége az iránt, vajjon tényleg Ön írta-e nekem ezt a levelet, ezennel további feltételként szabom ki, hogy másolja le szóról-szóra, sajátkezüleg az egészet s írja alá itt, ebben a szobában, Lady Bla-

keney, az én, a helyettesem s legalább féltucat, általam kijelölt más tanu jelenlétében.

— Igazán nagyszerűen gondolta ki, monsieur, — mondotta Sir Percy, — s ha ugyan szabad iránta érdeklődnöm, mi célja van ezzel a bájos levélkével, ha egyszer lemásoltam és alá is irtam azt? ... Bocsásson meg, hogy ilyen kíváncsi vagyok... De hát engem is érdekel a dolog... annál inkább, mert az Ön éles esze tulságosan magasan jár az én számomra...

— Óh, a levél sorsa épp olyan egyszerű, mint aminőt tartalma után megérdemel... Egyik másolata a „Gazette de Paris“-ban jelenik meg csemegéül az angol ujságírók számára... Ezek szinte vadásznak az ilyen érdekes hiranyagra... Láttá-e már, milyen nagyszerű címek váltakoznak a „London Gazette“-ben, Sir Percy?... „Leleplezték a Vörös Pimpernel társaságát!... A Blakeney-milliók eredet!“... Azt hiszem az effajta ujságírás különösen magas fokon áll Angliában... a „Gazette de Paris“ pedig nagy népszerűségnek örvend hazája bizonyos köreiből... Azonkívül gondoskodunk róla, hogy a walesi herceg Ő királyi Fensége, meg más előkelő londoni urak betekinthesse az eredetibe is néhány odaadó, angol barátunk szivessége folytán... Nem kell tartania tőle, Sir Percy, hogy az írásmű feledésbe merül... Gondoskodunk róla, hogy olyan széleskörű nyilvánosság élvezhesse, aminőt megérdemel.

Rövid szünet után hirtelen változtatott a módján. A maró guny eltűnt a szavaiból, szeme azonban ismét azt a gyűlöletet és kegyetlenséget árulta el, melyet Blakeney csipkedései szoktak felkelteni benne.

— Biztosítom róla, Sir Percy, — mondotta nála szokatlan durva vihogással, — éppen elég piszok freccsen az egykor makulátlan Vörös Pimpernelre!... Nagy része letörölhetetlenül megis marad rajta...

— No, no... monsieur... hm... Chaubertin, —

felelte Blakeney könnyedén, — eddig sem igen kételkedtem benne, hogy az Önnel és kollégáival való érintkezés kissé bepiszkolja... Azonban, bocsánat... hm... Ugy látom, félbeszakítottam... Folytassa tehát, monsieur... Kérem, csak folytassa... Becsületemre, nagyon mulatságos dolgokat beszél...

— Pedig, ha ez a mulatságos levél egyszer nyilvánosságra kerül, meg vagyok győződve róla, hogy egy fikarcnyit sem adnának a becsületéért.

— Ez természetes, — vetette közbe Percy minden izgalom nélkül. — De... bocsánat... Már megint közbeszóltam... Ez egyik rossz szokásom... Mindnyájan a szokás rabjai vagyunk... Hol is hagyta el?...

— Nagyon kevés közölni valóm van már... Ne tápláljon dőre reménységet arra, hogy letagadhatná e levél szerzőségét. Kitűnő orvosságot találtam ellene. Tanuk előtt történik az egész... Leül majd itt, ebben a szobában... Senki sem bántja, senki sem kényszeríti... A levélben említett pénzt néhány megfelelő szó kíséretében a helyettesem fogja odaadni, Ön pedig Sir Percy átveszi tőle... A tanuk látják ezt, miután megírta a levelet... Kell-e nagyobb bizonyosság rá, hogy a francia kormány pénzeli Önt az Angliában és idebenn tervezett royalista összeesküvések elárulásáért?... Megtudják belőle, hogy Ön volt az a bandavezér, akinek a hivatása csak álarc volt arra, hogy eltakarja valódi foglalkozását, azt, hogy voltaképpen a franciák megfizetett kéme.

— Nagyszerű... mondom... Bámulatos... — jegyezte meg Sir Percy elismerőleg.

Chauvelint szinte fojtogatta az izgatottság, a gyűlölet, és a düh, úgyhogy kénytelen volt szünetet tartani. Zsebkendőjével törölgette a homlokát, melyről csak ugy szakadt a veríték.

— Meleg munka volt... ugy-e... eh... monsieur... eh... Chaubertin? — kérdezte tőle megzavarhatatlan ellenfele.

Marguerite nem szólt semmit. Annyira borzadt a hallottaktól, hogy beszélni sem birt. Szemei azonban állandóan a férjén nyugodtak... mintha valami titkos jelre várt volna, amely megszüntesse halálos aggodását. Erre a jelre azonban hiába várakozott.

Chauvelin most középük állott s bár még mindig reszketett a hangja, mégis sikerült némi nyugalmat erőszakolni magára.

— Valószínűleg tudja azt is, Sir Percy, hogy Franciaországban a népünnepélyek sorozatával ünnepeljük azt az új vallást mostanában, melyet rövidesen életbeléptet a francia nép... Demoiselle Desirée Candaille személyesíti meg ezeken a népünnepélyeken az ész Istennőjét, az egyetlen Istent, kinek imádságát Franciaországban megengedjük... Legutóbb teljesített kiváló szolgálataiért választottuk őt erre a célra... S minthogy véletlenül Boulogne az a szerencsés város, ahol a Vörös Pimpernel sikerült birái elé állítani, a nemzeti ünnep e város falai között folyik le legelőször, Demoiselle Candaille-el, mint imádságig tisztelt Istennővel az élén.

— Ön pedig nagyon boldog lesz, hogy itt lehet Boulogne-ban, meg mernék esküdni rá...

— Igenis, boldog, Sir, — horkant fel Chauvelin önkéntelenül, miközben hosszú, karomszerű ujjaival az előtte heverő akták között turkált, — boldog, hogy Boulogne-ban lehetek, s láthatom azt, aminek minden igaz francia szívét örömmel kell eltöltenie... Nem... nem... uram... nem a Vörös Pimpernel halálának örülünk mi... nem akarunk mártírt csinálni ebből a kiváló angol nemzeti hősből... meg akarjuk alázni és úgy akarjuk legyőzni őt... azt akarjuk, hogy megvetés és guny... szégyen és gyalázat érje mindenfelől... Az imént azt kérdezte tőlem, Sir Percy, hogyan képzelem el, hogy mindezt keresztül vigyem?... Nos, ezután tisztában lehet vele... Kényszerítem, hogy megírja hozzám ezt a levelet, és pénzt fogadjon el a

kezeimből, pénzt, amely örök időkre megbélyegzi, és az álnok besugók lemoshatatlanul vastag és piszkos iszapjával mocskolja be.

— Teringettét, monsieur, meg kell adni, — vette közbe Percy jókedvűen, — utólérhetetlen mestere a nyelvnek . . . Sokért nem adnám, ha félannyira is tudnék franciául . . .

Marguerite automatikusan állt fel székéről. Érezte, hogy nem bírja ki tovább a borzalmat, melyet ennek az ördögi tervnek hallatára érzett, — olyan volt ez, hogy már szinte nem is emberi agyvelőben láthatott napvilágot. Percy viselkedését sem értette meg. Olyan pillanat volt ez, melyhez hasonlóra legfeljebb kétszer-háromszor emlékezett vissza életében, mikor férje teljesen beburkolózott előtte s nem akarván, hogy belásson a gondolataiba, magára hagyta inkább s türte, hogy hajótörött módjára viaskodjék a kétségbeeséssel.

Arra gondolt, hogy ezelőtt minden sértést azonnal megtorolt volna a férje. Nem értette meg, mit kínált cserébe Chauvelin ezért a gyalázatos levélért s nem tudta azt sem, mivel fenyegette. Hogy az élete és szabadsága ott forgott a kockán, az, persze, nyilvánvaló. Ő azonban egy cseppet sem törődik az életével s Percy is tudhatná, hogy nincs értéke előtte, ha ilyen árat kell fizetni érte.

Ki szerette volna önteni a szivét, meg akarta mondani neki, milyen kevésre becsüli az életét s milyen nagyra tartja az ő becsületét. Hogyan tehetne volna azonban meg ezt az előtt az ellenfél előtt, aki gunyosan nevetett már, előre látva a diadalát? S bizonyos, hogy Percy is jól tudja ezt . . .

De hát miért nem beszél, ha tisztában van vele? Mért nem tépi ki azt a darab papírt ebből a gonosz kézből, s miért nem vágja az arcába? Bár szerelmes füle élénken megkülönböztette férje beszédjének minden legkisebb árnyalatát, még sem vett észre semmi nyersséget jókedvű nevetésében. Egészen természet-

sen csengett a hangja s maga volt a megtestesült, gondtalan kedélyesség.

Később azt gondolta, hogy arra vár talán, hogy ő elmenjen innen, s magára maradjon ezzel az emberrel, aki legszentebb és legdrágább kincseiben, a felesége és a saját becsületében akarta meggyalázní... hogy, nem birva uralkodni tovább az indulatain, talán nem akarta, hogy tanuja legyen, milyen nyersen utasítja rendre ezt a gyáva intrikust.

Kétségtelenül így lesz! Ebben igazán nem tévedhet! Hiszen ismerte, milyen lovagias Percy felfogása, tudta, hogy nem szokott durván viselkedni, ha hölgyek vannak jelen. S tudta azt is, hogy az ilyen pillanatokban különösen szerette, ha úgy viselkedik, mintha csak a londoni társaságban volna.

Felállt tehát, hogy menjen s mielőtt elindult volna, még egyszer ránézett férjére, hogy meglássa arcán a szándékát.

— Asszonyom, — mondotta ő kecsesen meghajolva előtte, — tartok tőle, hogy ez a hosszú beszélgetés módfelett kifárasztotta... Az én kedves barátom és köztem folytatott tréfálkozás igazán nem nyulhat bele tovább az éjszakába... Adja ki a parancsot, monsieur, hogy ő Ladységét kísérvék vissza cellájába.

Még mindig kívül állott a gyertyák fénykörén, s Marguerite ösztönszerűen feléje fordult. Egy pillanatra megfeledkezett Chauvelin jelenlétéről, nem jutott eszébe jól megőrzött eddigi büszkesége, még az az eltökélt szándéka sem, hogy hallgasson és bátran viselkedjék. Képtelen volt tovább is csillapítani szive vad verését, s visszatartani lelki kinjait. Szenvedélyes szerelme alázatos, könyörgő hangon fakadt ki s hirtelen elhatározással felsóhajtott:

— Percyl

Férje azonban hátrahúzódott a sötétségbe. Ebből a mozdulatból megértette, hogy hibát követett el, mert megengedte az ura legelkeseredettebb ellenségé-

nek, hogy egy pillanatra a lelkébe lásson. Chauvelin keskeny ajkai megelégedett mosolyba ráncolódtak. Ez a futó pillantás elég volt neki arra, hogy a gyorsan elszuttogott névből és megtörött hangból tudomást szerezzen arról az előtte eddig ismeretlen szoros kapcsolatról, mely e férfi s nő közt ketségtelenül fennállott, s felülmulta a férj és feleség között általában szokásos, közönséges viszonyt, mely a férj részéről rendszerint lovagias gavallériában, az asszony részéről pedig készsleges odaadásban merül ki.

Marguerite belátta tévedését s nagyon restelte, hogy, bár ilyen rövid időre is, elárulta az érzelmeit. Büszkén hátraszegte fejét, dacosan és megvetően nézett ellensége szeme közé. Chauvelin szánakozó, majdnem alázatos pillantással válaszolt neki. Valami majdnem földöntulian légies elem vegyült e gyönyörű asszony halálos kétségbeesésébe.

Lehajtotta a fejét és mély bókot csapott előtte.

Sir Percy, szokása szerint, most is nyugodt maradt s azzal a biztos vakmerőséggel, mely egyik legjellemzőbb tulajdonsága volt, az asztali csengő után kapott.

— Bocsánat, hogy félbeszakitom, monsieur, — vetette oda könnyedén, — Ő Ladysége nagyon fáradt s legjobb, ha visszavonul a cellájába.

Marguerite hálásan nézett reá. Mindennek ellenére, mégis csak asszony volt s félt, hogy összeroskad a teher alatt. Ugy érezte, hogy csak a halál mentheti ki ebből a kelepceből. Elkészült tehát reá, s mindössze arra vágyott, hogy még egyszer a férje karjaiba omolhasson, mielőtt el kell pusztulnia. De most látta, hogy ez a kívánsága sem teljesülhet, indulni akart.

A csengő megszólalt s válaszul egy katona lépett a szobába.

— Ha Lady Blakeney tényleg menni akar... — mondotta Chauvelin.

Marguerite igent intett a fejével. Chauvelin kiadta a szükséges parancsokat a két katonának. Az ajtó felé igyekezve elment a férje mellett... Lord Percy mély meghajlással üdvözölte.

Odanyújtotta neki jéghideg kezét, s Percy a legutolsó londoni divat szerint, tökéletes angol főuri eleganciával fogta kezébe kis kacsóját s mélyen meghajolva, csókot lehelt az ujja hegyére.

Ekkor, csakis ekkor vette észre, hogy az a kemény ideges kéz, mely körülölelte ujjait, szintén reszketett az izgalomtól, és az ajka, melyet egy pillanatra odaérintett a kezéhez, szinte tüzelt a forróságtól.

XXVII. FEJEZET.

A döntés.

A két férfi megint magára maradt.

Ami Chauvelint illeti, érezte, hogy még nincs teljesen rendben a szénája, sőt néhány perccel előbb még afelől is kétségben volt, vajjon Sir Percy elfogadja-e azokat az alávaló feltételeket, melyeket elébe terjesztett, vagy felülkerekedik a jó érzése és a büszkesége, s megtorolja a halálos sértéseket.

Most azonban megismerte ez a ravasz diplomata a féltve őrzött titkot. Az a lehelletszerűen kimondott név, melyet egy megtört szívü asszony suttogott előtte az imént, soha nem is sejtett, szenvedélyes, forró szerelemről regélt.

E felfedezés óta nem volt kétsége az eredményről többé. Sir Percy Blakeney, ez a merész kalandor, aki szívesen kockára teszi az életét, könnyen visszautasíthatta volna, hogy megírja a saját becsstelenségéről szóló irást, amely megmenti a feleségét a szegénytől és megaláztatástól, meg attól a rettenetes sorstól, amelyet gondosan részletezett előtte. Mikor azonban látta, hogy

ez a férfi szenvedélyesen szereti Lady Blakeneyt, tudta, hogy az egész világról képes volna lemondani az érdekében.

Chauvelin csak attól félt, hogy a kegyetlen bántalmazás alatt Blakeney félredob minden józanságot, s nem törődve vele, hány ember élete megy rá, ha sikerül megmenekülniük, kockára tesz mindent, csak hogy kivágja magát s feleségét ebből a kelepceből.

Egy darabig szinte úgy érezte, hogy a saját élete is veszélyben van, mert a Vörös Pimpernel kétségbeesésében az ő holttestén keresztül próbál menekülni. Ez a félelme azonban nem sokáig tartott. Röviden belátta, milyen helyesen okoskodott akkor, amikor feltette, hogy Marguerite nem venné a lelkére, hogy a mások kárán szabaduljon. Biztosabb volt ez minden más bilincsnél. Ez a győzelmet jelentette, joggal örülhetett tehát.

Midőn Marguerite eltávozott a szobából, Percy nem indult utána, hanem nyugodtan visszafordult az ellenfeléhez:

— Van még valami mondani valója, monsieur?
— kérdezte könnyedén.

— Nincsen, Sir Percy, — felelte Chauvelin. — Remélem, tisztában van a feltételeimmel. A Lady Blakeney s az Ön azonnali szabadságát ajánlom felerébe azzal a sajátkezüleg irt levélért, melyet itt, ebben a szobában, tanuk előtt ir majd alá. Remélem, nem kívánja tőlem, hogy a tanuimat már most megnevezzem? Azonkívül átveszi tőlem azt a bizonyos összeget is. Ha nincs levél, hosszú, utálatos és megálázó fogság a Temple-ban a felesége számára, hosszadalmas bírói tárgyalások, s mindezek után, boldog megváltásként a „guillotine... Hozzátehetném még, hogy ugyanilyen sors várakozik Önre is, meg kell vallanom azonban, azt hiszem, Ön édes keveset törődik ezzel.

— Ó, nem... Sulyos tévedés, monsieur... Igen is törődöm... Még pedig nagyon törődöm... Higyje el... egész valómmal irtózom tőle, hogy az Önök átkozott guillotine-ján fejezzem be az életemet... Csunya és kellemetlen szerszám... S hozzá, azt beszélnek, valami ügyetlen fodrász vágja le előtte az ember haját... Br!... Viszont nagyon tetszik nekem, amit arról a nemzeti ünnepről beszélt... Az a kis utcalány, Candeille Istennő képében... A bömbölő ágyuk, ha az amnesztia életbelép... Remélem, ágyuztatni is fog... Általában az ágyuk pokoli lármát csapnak, néha azonban nagyon hatásosak... Nem így van, monsieur?

— Tényleg hatásosak, Sir Percy, — sziszegte Chauvelin, — s feltétlenül megszólaltatjuk őket ebből az erődből, ha ez annyira tetszik Önnek...

— Hány órára másoljam le azt a levelet, monsieur?

— Amikorára akarja, Sir Percy.

— A „Sellő“ nyolc óra tájban bonthat horgonyt... Mondjuk, ezelőtt egy órával... Alkalmas ez az idő Önnek?

— Mindenesetre, Sir Percy... ha ugyan nem akar megfosztani attól a szerencsétől, hogy e kényelmetlen szállást elfogadja tőlem holnap este hétig.

— Köszönöm, monsieur.

— Ha jól értettem, Sir Percy, tehát...

Harsány nevetés bugyborékkolt elő a Blakeney ajkairól.

— Elfogadom az egyezséget!... És állom is!... Ember!... Teringettét!... Hát nem hallja, hogy elfogadom?... Lemásolom azt a levelet... Alá is írom... Viszont Ön készen tartja cserébe érte a menlevelet... Tehát holnap este hétkor... Ebben állapodtunk meg, ugy-e?... Ember!... Ne bámuljon hát reám annyira!... Levél... aláírás... meg pénz...

És a tanui is . . . Hát csak tartsa őket készen! . . . Elfogadom, ha mondom . . . És most, a pokol minden ördöge nevében, adasson egy kis vacsorát, meg ágyat, mert esküszöm, hogy átkozottul elfáradtam.

S Sir Percy minden további teketória nélkül megrázta a csengőt. jókedvüen felkacagott; a nevetése azonban ugyszólván átmenet nélkül, gigantikus ásitásba fulladt, majd egy székbe vetette hosszú testét, kinyújtotta a lábszárait, kezeit zsebre dugta s a következő pillanatban már az igazak álmát aludta ott Chauvelin szobájában.

XXVIII. FEJEZET.

Az óra éjfélre jár.

Boulogne is sok átalakuláson esett keresztül a maga álmos és tunya módján, mikor a gigantikus méretű forradalom a francia városokat felforgatta.

A kisváros eleinte tovább folytatta a maga álmos életét, s míg a lyon-iak és a tours-iak összeesküdtek és lázadoztak, Marseille, s Toulon megnyitották kapukat az angolok előtt, Dunkirk pedig a szövetséges csapatok megszállását nyögte, Boulogne félig nyitott pillákkal szemlélte a zavargásokat, majd nyugodtan a fal felé fordult és megint elaludt.

Szóval Boulogne halászgatott, hálókat foltozott, bárkákat épített, s nyugodt meglelégedéssel lábbeliket készítgetett, mialatt Franciaország legyilkolta a királyát, s egymásután hurcolta mészárszékre a polgárait.

A Páris felől fujdogáló déli szél elhozta ugyan ide is a forradalom zaját mindjárt eleinte, ez a zaj azonban lényegesen sokat vesztett erejéből a légi ut alatt. Az idevaló halászok tulságosan szegények voltak hozzá, hogy nyugtalanokdjanak a trónfosztás miatt. A mindennapiért folytatott küzdelem, meg a

tengeri halászat veszélyei és nélkülözései teljesen lekötték a figyelmüket.

Ami pedig a városi polgárokat és kereskedőket illeti, azokat kielégítette a „Gazette de Paris“, vagy a «Gazette de Tribunaux» egy-egy vezércikke. Ezeket a lapokat az átutazók hozták magukkal, akik a kikötőbe igyekezők, kénytelenek voltak keresztülmenni a város utcáin is. Az ilyen cikkek határozottan érdekelték őket, sőt néha jóleső borzongás futott végig a hátukon tőlük, ha a párisi rémtettekről, kivégzésekről, vagy zavargásokról olvastak. Tagadhatatlanul tetszett nekik, hogy az országot ezután a nép választott, érdemes képviselői kormányozzák és nem kíváncsok voltak vissza a királyok kényuralma alá. Még jobban tetszett nekik, mikor a francia trikolor felröppent a Beffroi tornyára, ahol eddig a hófehér, Bourbon-liliomos zászló lengett a déli napsütésben.

A boulogne-i tekintélyes polgárok ugyanazon a derült és éles normandiai hangon kiabáltak a „Vive la Republic“-et, mint egykor a „Dieu protege le Roi“-t.

Akkoriban kezdtek először ébredezni ebből a boldog szendergésből, mikor sátort vertek a kikötő hidján. Ugyanekkor kopott egyenruhákba öltözött, háromszinű kokárdás, s vállszalagos tisztviselők hurcolkodtak be a városházába, hogy onnan minden nap kivonuljanak egy csomó katona kíséretében ahhoz a tél-tul összetákolt, szegényes bódéhoz.

Az volt a feladatuk, hogy megvizsgálják a Boulogne-ba érkezők, s a Boulogne-ból távozók utleveleit. A városban főleg halásznép lakott, s fiu, apa, nagypapa nemzedékről-nemzedékre tetszés szerint járt ki s be bárkáin a kikötőben időtlen idők óta. Ezeket most megállították, ha partraszálltak dolguk végeztével s megkövetelték, hogy számot adjanak a párisi hivatalnokoknak arról, hogy mit csináltak kinn a tengeren.

Nevetséges, hogy ezek az idegenek miért kérik számon Jean-Marie-től, hogy kicsoda, Pierre-től, hogy hogy mivel töltötte az idejét, Desirée François-tól, hogy merre kószált, hiszen Jean-Marie, Pierre és Desirée François régebben teregették már ki hálóikat a boulogne-i kikötő előtt évről-évre, semhogy annak idejét egyáltalában ki tudnák számítani.

Az sem okozott kevesebb felzudulást, mikor a halászoknak parancsba adták, hogy háromszinü kokárdát kell viselni a kalapjukon. Nem azért, mintha ellenszenves lett volna nekik ez a háromszinü rózsa, hanem azért, mert egyáltalában nem törődtek az ilyesmivel. Jean-Marie kereken megtagadta, hogy a kalapjára tűzze s mikor az egyik hivatalnok ezért kissé szigorubb hangon utasította rendre, földre dobta a kokárdáját és rá is köpött. Nem mintha köztársaságellenes érzelmeket táplált volna, hanem tisztára veleszületett norman makacsságból cselekedte ezt.

Letartóztatták érte, a Fort Gayole-ba zárták, perbe fogták és áruló módjára nyilvánosan lenyakaztatták.

Egész Boulogne oda volt a méltatlankodástól.

Egyetlen egy apró szikra hullott a puszkaporos hordóba és borzasztó robbanást idézett elő. Nem telt el huszonnégy óra Jean-Marie kivégzése óta és az egész város egyértelműleg a forradalom vesztére esküdött. Amit nem birt elérni Lajos király halála, a Mária Antoinette fogságba vetése, meg a szeptemberi vérengzések hire, egy vén halász letartóztatása és kivégzése egy pillanat alatt keresztülvitte.

Az emberek politizálni kezdtek. Néhány család ráeszmélt nemesi rangjára és arra, hogy őseik segítettek felállítani a Bourbonok trónját.

Igy történt aztán, hogy a boulogne-iak egy része lelkes reakcionáriussá vedlett által, míg mások csak titokban ápolgatták royalista érzelmeiket. Akadtak azonban olyanok is, akik az anarchistákkal tartottak,

megtagadták az apáik vallását, kigunyolták a papokat és bezárták a templomokat. Mások ugyanekkor még mindig szigoruan ragaszkodtak az Egyház törvényeihez.

A letartóztatások napról-napra gyakoriabbakká váltak. A Place de la Sènechaussée-n felállított guillotine alig győzte a munkát. Becsukták a székesegyházat. Nemsokára börtönbe vetették a papokat is. Egy csomó boulogne-i család szökésben keresett menedéket az elfogatás elől.

Később bizonytalan hírek szállingóztak a kis tengerparti városkában holmi kalandor angol társaságról. A Vörös Pimpernel, ez az angol kém, illetőleg hős, aszerint, hogy melyik párt emlegette, sok kimondottan királypárti érzelmű családot kaparintott el a vérszomjas terroristák elől.

Ilyenformán az ugynevezett ellenforradalmárokat lassan-lassan kigyomlálta a városból a börtön, halál és a menekülés. Boulogne az anarchisták melegágyává lett s csavargók és naplopók, akik minden helyen megtalálhatók, ahol kikötő van és katonaság állomásozik, korlátlanul uralkodtak a város felett. A feljelentések napirenden voltak. Akinek akadt valamelyes vagyona s némi kényelmet biztosíthatott magának, egykettőre a vádlottak padjára került, mint áruló és összeesküvő. A halásznép elégedetlenül lézengett össze-vissza. Régi foglalkozásuk megszűnt, új kereseti forrás nyílt azonban helyette számukra. A besugás volt ez. Az ilyen besugás pedig rendszerint halált jelentett minden férfira, nőre, sőt gyermekre is, ha netalán szökésben keresett volna menedéket. Viszont, aki feljelentette azokat, akik csónakot akartak bérelni a parton, egy zsák lisztet kapott éhező családja részére jutalom gyanánt.

Ekkor ütött be a bomba.

Valami idegen asszonyt fogtak el s zártak a Fort Gayole-ba, és a városi kikiáltó mindenütt kihirdette,

hogy ha ez az asszony meg talál szökni börtönéből, tekintet nélkül arra, vajjon szegény, gazdag, republikánus, vagy royalista, szabadgondolkozó, vagy katolikus-e valaki, lefejeztetik a családfenntartókat.

— Akkor Duval-éknál a fiatal François-Auguste kerül a guillotin alá. Ő tartja el öreg édesanyját a cipőfoltozással.

— Marie Lebon is úgy fog járni. Vak atyja helyett most már ő javítja a hálót.

— Laferrière anyó is közibük tartozik, pedig egy fillér nélkül maradnának az unokái... Mosással keresi nekik az ennivalót.

— Pedig François-Auguste hü republikánus és tagja a jakobinus klubnak.

— Hát még Pierre, aki valahányszor csuhással találkozik, rendszerint ki is köp utána!

— Ugylátszik, már sehol sem lehet az ember biztonságban... Az ökröket szokás így lemészárolni...

Valaki megjegyezte:

— Talán ijesztés az egész... Nem igen merik megtenni...

— Hogy nem merik-e?...

Az ősz André Lemoine kiáltott fel így és kiköpött a földre maga elé. Az öreg katona ott volt a vendéi felkelésben. Meg is sebesült Tours-nál... Az ilyen ember pedig csak tudja!..

— Hogy nem merik-e?... — folytatta suttogva. — Én mondom nektek, nincsen olyan, amit ez a kormány meg ne merne tenni... Plaine Saint Mauve-nál is mi történt... Tudjátok?... Tucatszámra lövették agyon a gyermekeket... csupa kis apróságot, mondhatom... meg az asszonyokat, akiknek mellén ott lógtak a szopós csecsemőik... Hát azok nem voltak ártatlanok?... A la vendé-ban egyszerre ötszáz olyan embert végeztek ki, akinek semmi bűne sem volt... Addig gyilkoltak, míg a hóhér kimerülten össze nem

rogyott a fáradtságtól... Mondhatnék rosszabbat is... Én csak tudom... Bizony nincsen olyan, amit ezek ne merésznének!...

Olyan nagy volt az elszörnyedés, hogy még csak nem is vitatkoztak a hallottak felett.

— Gyerünk a Fort Gayole-hoz. Legalább nézzük meg azt az asszonyt.

Haragos és mogorva csapatok verődtek össze az utcákon. A kiáltványt éppen akkor hirdették ki, mikor az emberek hazafelé kázmálódtak a korcsmázás után.

Ezek adták tovább a nagy ujságot az asszonyoknak, akik odahaza kikészítették már az asztalra a kenyeret és levest, amivel férjeiket vacsorára várták. Szó sem volt alvásról ezen az éjszakán. Egyformán reszkettek az életükért a kenyérkeresők, meg azok, akiknek élete azok életétől függött.

Hiábavaló lett volna minden ellentállás ezzel a barbár rendelettel szemben, azonkívül nem is igen gondolt ilyesmire ez az alázatos és egykedvű halásznép. A kis, vidéki városka éhhalállal küzdő lakosaiiban nem volt elegendő lelkielő arra, hogy nyílt lázadásra szánja el magát. A várban egy délről idehozott ezred állomásozott, melyben a boulogne-iak csak bajkeverőt láttak.

Visszaemlékeztek az André Lemoine elbeszélésére, Lyon sorsára, amelyet rombadöntöttek, meg a porig égetett Toulonra, aztán nem mertek fellázadni.

Apák, fiuk, testvérek csoportokba verődve balagtak a Fort Gayole elé, hogy legalább egy pillantást vethessenek arra az épületre, mely életük zálogát rejtegette. Az erőd komor sötétségbe burkolózott, kivéve egy ablakot, mely a déli bástyára szolgált. Ez az ablak nyitva állott s halvány fény jött ki onnan. S míg az emberek mogorva csendben meredtek a csupasz falakra, körülállták ezt az ablakot, hirtelen hangos kacagás ütötte meg bentről a fülüket, meg egy

kedélyes hang, mely valami olyan nyelven beszélt, amelyet nem értettek, de amely nagyon hasonlított az angol beszédhez.

A fogház udvarára nyíló nehéz tölgyfaajtón is ott volt a pergamenre irt proklamáció. Mellette apró lámpás csüngött, melynek homályos lángját meg-meglobogtatta az esteli szél, s rávilágított a kegyetlen írásra, meg a sárgás felületen szigoruan és mogorván biggyeszkedő névre, mely olyan volt, mint a rájuk leső halál fekete kézvonása.

Az embertömeg összeverődött a kapu előtt, a kiáltvánnyal szemben. A hold ragyogó ezüst sugarai aggodalmas és vigyázva várakozó, lehajtott, meg fáradt fejekre hullottak. Vén és fiatal, sötét és göndörfürtös és szürke fejeket világított meg, azonkívül meggörnyedt hátakat és kérges kezeket...

Az emberek egész éjjel egy helyben maradtak és ugy vigyáztak értékes zálogukra.

A kapuknál a városi gárda szolgáltatta az őrséget. Lehet azonban, hogy ezek a katonák nem vigyáznak eléggé. Lehet az is, hogy kevesen vannak. Semmi esetre sem kockáztattak olyan sokat, mint ők. Igy hát az egész épkezláb Boulogne ott virrasztott a komor börtön előtt, s vigyázott rá, hogy senki meg ne szökhessék a falon, vagy az ablakon keresztül.

Halotti csend honolt soraik közt s halotti csend hallgatott köröskörül, csak a pergamenlap csapkodott a szélben. A szeszélyes hold is megsajnálta, hogy olyan pazarul ontotta fényét s visszahuzódott egy feltüremelő felhőtörasz mögé. A katonák, a tömeg és a szürke falak egyformán láthatatlan homályba burkolóztak.

Csak az a kis lámpás pislákkolt vöröses fénnel a kapu felett, s vérszinü foltokat festett a kiszögezett pergamenlapra. Egyszer-másszor egy-egy magányos alak vált ki a tömegeből, s a nehéz tölgyfaajtó felé tar-

tott, hogy elolvassa a rajtlevő irást. A mécses fénye ilyenkor hol fekete, hol szőke fűrtöket világított meg, melyek kísértetiesen lobogtak a szélben s zavart csodálkozás hangja vált hallhatóvá.

Néha három-négy emberből álló csoport is összeverődött alatta. Az emberek nem szóltak egymáshoz, csak sóhajtoztak s kíváncsi és kérdő szemeket vetettek egymásra. Hiába kerestek valami reményteljes szóra, valami biztató kifejezésre, ami enyhítette volna a kiáltvány sötét borzalmait. Ilyenkor az őrszem durva hangja, meg a puskatús csakhamar szétszórta a kis csapatot s visszakergette a csendes és komor embereket a néma tömeg közé.

Órákhosszat örködtek így a fenyegető éjszakában s a Beffroi tornyában egymásután kongtak el az órák. Hajnal felé permetező eső kezdett szemetelni s a nedves, átható pára csontjuk velejéig átjárta a virrasztó sokaságot.

Édeskeveset törődtek vele.

— El ne aludjunk, hogy az a személy valahogy meg ne szökjék!

Egyik-másik ledőlt a dágványos uton, a szerencsésebbek a nyirkos falakhoz támaszkodtak.

Éjfél előtt kétszer hallották azt a különös, jókedvű kacagást a kivilágított ablak megett. Egyszer különösen hosszúra nyult, mintha valami nagyszerű tréfa váltotta volna ki.

Nemsokára megnyílt a Fort Gayole nehéz tölgykapuja is, s egy csomó katona sétált ki rajta az udvarra. A városi darabantok ruháját viselték, de szemelláthatólag a javát válogatták ki — mert hat különösen magas és megtermett alak volt közöttük, akik elnéztek az őrszem feje felett, aki katonásan tisztelgett előttük, mikor elhaladtak.

Kis, töpörödött, feketeruhás emberke ballagott közöttük, akinek mellényén széles, háromszinű szalag feszült.

Az őrkdő tömeg hirtelen felébredt, s érdeklődve figyelte a kis társaságot.

— Ki az? — suttogta valaki.

— A kormányzó polgártárs, — vélte az egyik hang.

— Az uj hóhér, — vetette közbe a másik.

— Nem... nem... — mondotta Pierre Maxime, a boulogne-i halászok doyenje, aki minden magán- és közügyben elsőrangú, elismert tekintély volt. — Tévedtek... Ez az, aki Párisból érkezett... A Robespierre barátja... Ő szab törvényt itten s még a kormány is engedelmeskedni tartozik neki... Ő volt az is, aki megparancsolta, hogy ha az az asszony meg találna szökni...

— Pszt!... Csend!... Csend!... — hallatszott innen is, onnan is a reszkető figyelmeztetés.

— Hallgass, Pierre Maxime!... Még meg találja hallani a polgártárs, — suttogta, aki legközelebb állott a vén halászhoz — még meg találja hallani... s azt hiszi, hogy mi is a lázadókkal tartunk...

— Mit keresnek itt ezek az emberek? — kérdezte Chauvelin, amint kilépett az utcára.

— A börtönt őrzik, polgártárs, — felelte az őrszem, akihez kérdését intézte — arra vigyáznak, hogy az a nőszemély valahogy meg ne szökjék.

Chauvelin megelégedett mosollyal haladt tovább a városháza felé. A tömeg bámulva nézte őket, míg el nem tűntek a sötétségben, azután ismét nekilátott balga fővel a fáradságos éjjeli virrasztásnak.

A vén Beffroi órája éjfél ütött, a régi erődben is kialudt az egyetlen fénypont, a reszkető tömeg azonban sötéten, csendben és konokul virrasztott tovább.

XXIX. FEJEZET.

A nemzeti ünnep.

— Boulogne polgárai, ébredjete!

Nem aludtak, mindössze egynéhány esett köztük holmi álomszerű, nehéz és idegkinzó állapotba, amely rosszabb volt minden ébrenlétnél.

A házakban reszkető asszonyok virrasztottak, akik minden neszre felfigyeltek s végigborzongtak minden kósza szóra, melyet a szél fujt be hozzájuk a keskeny és nyitott ablakokon.

Egy rab szökésén mulik, hogy a boulogne-i családok elveszítsék kenyérkeresőiket. Az asszonyok sirtak és megpróbálták, el tudnák-e mondani még egyszer azokat a «miatyánk»-okat és «üdvözlégy»-eket, amelyeket a szabadság, egyenlőség és testvériség nevében tobzódó erőszak feledtetett el velük.

Csonka rózsafüzérek kerültek elő a rejtett zugokból és a szakadatlan, nehéz munkától megmerevült térdek még egyszer imára ereszkedtek.

— Isten! . . . Isten! . . . Isten! . . . Ne engedd, hogy az a nő megszökhessék!

Néhány asszony hajnalhasadtakor eltávozott hazulról, hogy forró levest vagy kávé-t vigyen az urának, aki ott őrködött a börtön előtt.

— Láttatok valamit?

— Milyen az a nő?

— Melyik cellában van?

— Miért nem mutatják meg?

— Biztos, hogy eddig nem illant el?

Kérdések, aggodalmak keltek, szálltak a szanaszét suhanó sóhajokban, míg a gőzölgő kannák körbe jártak. Senki sem birt azonban határozottan válaszolni rájuk. Mindössze Desirée Melun állította, hogy valami asszonyfélé-t látott az éjszaka egyik emeleti ablak mögött, minthogy azonban sem az arcát nem tudta leírni, sem az ablakot nem tudta pontosan meg-

jelölni, egyhanguan kialakult az a nézet, hogy Desirée biztosan álmódott.

— Boulogne polgárai, ébredjetek!

A városháza felől kelt ez a kiáltás legelőször, tehát hátba kapta azt a hullámzó embergomolyagot, mely még most is kitartóan a Fort Gayole ajtajára meredt.

Mindnyájan ébren voltak. A virrasztás azonban annyira elcsigázta őket, hogy arra is fáradtak voltak, hogy a kiáltás irányába forduljanak.

— Boulogne-i polgárok, ébredjetek!

Auguste Moleux, a városi kikáltó harsogott így, aki csengővel a kezében jött feléjük a Rue Dantonon s két városi darabant követte utjában.

Mielőtt jóformán észrevették volna, máris belecseppent Auguste a mogorva tömeg közepébe s hangos «Allons donc!» és «Voyez-moi ça, fais donc place, voyons!» kiáltással könyökével tört utat közöttük.

Az embercsoport lassad kettévált előtte. Auguste szikár volt, de erős. A szűkre szabott, sovány koszt, melyet a nagylelkű kormány juttatott számára, megacélozta az izmait, a zsirját azonban lefogyasztotta. Nagyon kemény könyökei voltak s azok segítségével, folyton lökdösődve és káromkodva, nemsokára a Fort Gayole bejáratához érkezett.

— Voyons! enlevez-moi ça! — harsogta sztentori hangon a proklamációra mutogatva.

A városi darabantok is nekiestek a kiáltványnak, s csakhamar sikerült is leszaggatniok a kapuról, mi alatt a tömeg ámulattal figyelte működésüket.

Vajjon mit jelenthet mindez?

Auguste Moleux megfordult és szembe nézett az emberekkel.

— Gyermekeim, — kiáltotta — tökfilkók!... Ébredjetek!... Ma általános örömnép a köztársasági kormány rendeletére!

— Örömnép?... Általános örömnép?... Igaz ez?... Hiszen minden kenyérkereső...

— Csend!... Csend!... Hallgassatok! — kiabálta Auguste türelmetlenül. — Nem értitek?... Annak már vége!... Nem kell többé tartani tőle, hogy az az asszony elillanhat!... Táncoljatok tehát és örüljete!... A Vörös Pimpernel letartóztatták az éjjel Boulogne-ban!...

— Qui ça Scarlet Pimpernel?

— Mais! Hát az a misztikus angol kalandor, aki annyi embert lopott el a guillotine elől!

— Talán hős? Qui?

— Nem, nem... közönséges kém, mindössze arisztók barátja... az ugyan fütyült volna a boulogne-i kenyérkeresőkre!

— Nem mozdította volna meg az a kisujját sem értünk.

— Ki tudja? — sóhajtott a női hang. — Talán éppen azért jött ide Boulogne-ba, hogy segítsen rajtunk.

— Mindegy... Elfogták! — vont a le Auguste Moleux komolyan a következtetést. — Ti pedig jegyezzétek meg jól, tőkfejük, hogy a mindenható Közbiztonsági Bizottmány annyira örül ennek, hogy Boulogne-t külön jutalomban részesíti azért, mert a területén tartóztatták le.

— Szüz anyám! Ki hitte volna?

— Hallgass, Jeanette!... Nem tudod, hogy nincsen «Szüz anya» már?

— Halljuk, Auguste, mi lesz a jutalom?

Nehéz dolog a végső kétségbeesésből minden átmenet nélkül a legnagyobb örömbe csapni át. A boulogne-i halászok alig akarták megérteni, hogy boldoggá teszik őket s a félelem órái után a vigság órái következnek.

Auguste Moleux terjedelmes pergamenlapot ka-

parászott elő kabátja bő zsebéből, ünnepélyes ábrázatot öltött, kinyújtott kezével a pergamenre bökött s hivatalos hangon olvasni kezdte róla:

— «Minden boulogne-i rab általános amnesztiában részesül! A közkegyelem kiterjed a halálraiteltekre is! Minden boulogne-i tetszés szerint eltávozhat mindenféle formalitás, utlevél és külön engedelem nélkül s azt a hajót választhatja az utazásra, amely éppen jól esik neki.

Halálos csend követte ezt a kijelentést. Az eddigi komor és aggodalmas hangulat helyébe felcsillant a remény.

— Szegény André Legrand, így hát kegyelmet kap! — suttogta az egyik hang hirtelen, — pedig éppen ma akarták lefejezni.

— Meg Denis Latour is! Olyan ártatlan volt a lelkem. Valóságos galamb.

— Fouquet abbét is kibocsátják!

— Hát François-t!

— És a szegény, vak Felicité-t!

— Remélem, lesz annyi esze az abbénak, hogy azon módon hátat fordít Boulogne-nak, a gyermekkel együtt!

— Biztosítlak róla, hogy így cselekszik.

— Nem is jó dolog ma papnak lenni.

— Ejh! A csuhást mégis jobban szeretem hidegen, mint melegen!

Néhányan elcsendesedtek, mások határozatlanul tanakodtak:

— Nekünk is jobb volna itthagyni ezt a földet, amíg lehet, — szól az egyik férfi komolyan, idegesen szorongatva a felesége csuklóját.

— Jó, ha nem kapott volna léket az a bárka, amelyet kiszemeltünk, hogy...

— Pszt! ... Én már rendbehoztam.

— Gyerünk Lebrun nénihez, Belgiumba.

Mások Angliáról álmodoztak, vagy arról az új világról, amely ott fekszik valahol, túl a nagy tengeren. Azok beszéltek így, akiknek valami rejtenivalójuk volt... Pénzt fogadtak el valamikor a menekülő arisztokratáktól s bárkákat adtak érte az emigránsoknak... Nem foglalkoztak besugással s magukba zárták a titkaikat... Az amnesztia nem tarthat sokáig, jó lesz élni vele, amíg vissza nem vonják...

— Tökfilkók! — intette őket Auguste komolyan.
— Nem is vagytok hálásak Robespierre polgártársnak, aki egyenesen Párisból küldötte ezt a parancsot ide?

— De igen!... De igen! — helyeselt a tömeg jókedvűen.

— Éljen Robespierre polgártárs!

— Éljen a Köztársaság!

— Kimulatjuk ma magunkat!

— De még mennyire kimulatjuk!

— Hát felvonulás lesz-e?

— Lesz ám. Meg muzsika és tánc is.

A városon kívül, valahol messze, a kikötő mögött a szürkülő hajnal lassankint a reggel rózsaszínű pompájába fordult. Az eső is elállt. Nehéz palaszürke fellegek usztak még imitt-amott, elfedve az ég türkizes ragyogását. Párás gőzök szálltak fel a ködös távol homályba vesző végtelenjében, melyet helyenként pirosas és aranyos csikok szaggattak meg.

Boulogne tornyai és háztetői egymásután bontakoztak ki a ködös szürkületből. A vén Beffroi órája hatot ütött. A Notre Dame hatalmas, tömör kupolája is biborba öltözött nemsokára s a Szent József-templom keresztjéről vakító arany sugarak verődtek vissza az üres térre.

A tornyokban csiripelni kezdtek a verebek s valahol messze a tengerről, Dunkirk felől, tompa ágyudörgés moraja hallatszott.

— Arról se feledkeztek meg, galambocskáim, — figyelmeztette Auguste Moleux az egybegyült társaságot, — hogy Robespierre polgártárs párisi parancsában az is benne van ám, hogy mától fogva nincsen «jó Isten» már.

Kelet felé fordultak az arcok, hol a felkelő nap óriási fénynyalábokból összefont seprőjével eltaszította a fellegeket s megmutatta lángolóan vörös, ragyogó és nagyszerű arculatát. A tenger is olvasztott tüzzé vált az élénk napsütésben, míg az eget hajnal pirja vonta lángözönbe.

— A jó Istennek vége?...

— Csak egy vallás van most már Franciaországban, — magyarázta tovább Auguste Moleux, — az Ész vallása!... Polgárok vagyunk mindannyian!!!... Szabad emberek, akiknek nincs szüksége az égi gondoskodásra... Magunk intézzük a magunk sorsát!... Citoyen Robespierre eltörölte az Istent!... Mert az Isten is hatalmas ur volt... Éppen olyan arisztokrata, mint a földi zsarnokok... Le kellett hát taszítani a trónról őt is!... Mától fogva nincsen Isten, nincs szent, Szüz Mária sincsen, az Ész uralkodik egyedül, ez az új Istennő, akit mindnyájunknak imádnunk kell.

S a ragyogó keleti égre tekintő boulogne-i nép engedelmesen ordította:

— Éljen az Ész istennője!

— Éljen Robespierre!

Csak az asszonyok kerültek a városi hajdu fűrésző szemeit, meg a katonák mogorva pillantását s szorgalmasan hányták a keresztet a férjek hátamögött, mert hátha mégsem lett vége az Istennek csak úgy egyszeriben Robespierre polgártárs parancsára!

Szóval az érdeemes boulogne-iak, megfeledkezve a kiállott aggodalmakról és félelemről, szivükből örültek a nemzeti ünnepnek, melyet a Közbiztonsági

Bizottmány rendelt el a Vörös Pimpernel letartóztatásának örömeire. Készségesen fogadták el a Robespierre által kieszelt új hitet is, azt a vallást, amely kigunyolt minden magasztos érzést, s melynek egy színésznő volt a legfőbb istensége.

Mais que voulez-vous? Boulogne már ugyanis régen elvesztette hitét az Istenben. A forradalom borzalmai, melyek az átvirrasztott múlt éjszakán érték el csúcspontjukat, teljesen kiölték az imádkozási hajlamot belőlük.

Mégis csak veszedelmes kém lehetett az a bizonyos Vörös Pimpernel, hogy ilyen nagy örömet szerzett Párisban a letartóztatása!

Boulogne a saját bőrén tapasztalta ki, hogy a Közbiztonsági Bizottmány nem egykönnyen válik meg zsákmányától, ha egyszer a karmai közé kaparította.

Ennek az egyetlen embernek az elfogatásáért csapatostul helyeztek másokat szabadlábba.

Auguste Moleux, a városi kikiáltó tudomása szerint este hét órakor megdördülnek az ágyuk, kinyílnak a város kapui és a kikötő is szabaddá válik.

A boulogne-iak már azt kiabálták volna a legszívesebben:

— Éljen a Vörös Pimpernel!

Bármi legyen is, hős-e, avagy kém, kétségtelen, hogy ő volt a végső oka kitörő örömüknek.

Lassan-lassan az egész városban kihirdette Auguste Moleux a nagy ujságot s kiszégezte az új amnesztiarendeleetet minden hivatalos épületre. Amint a hír terjedt, vele együtt tünt el a fáradtság és félelem is az emberekből. Annak ellenére, hogy százszámra virrasztottak s a férfiak és nők csapatostul ácsorogtak reggelig a Fort Gayole-nál, erre az örvendetes hírre minden bajt elfeledtek, s az egész közönség vállvetve készült a nemzeti ünnepre.

A normandiai ember, akár paraszt, akár ur, kivétel nélkül nagyon hajlamos a vigadásra s veleszületett képességeinél fogva mindjárt rendszeres tervet is készít magának.

A tömeg ugyszólván pillanatok alatt szerteszéledt. Helyette vig csoportok fecsegték össze-vissza a kocsmák előtt. A nemzeti ünnep egészen váratlanul lepett meg mindenkit, így tehát azon törték a fejüket, milyen programot találjanak ki. Sörüket, vagy kávéjukat szürcsölgetve, cseresznyepálinkát kóstolgatva, a boulogne-i nép, mely előbb még reszketett a halálfélelemtől, most a diszfelvonulást rendezgette.

A Place de la Senechaussée-ra tüzték ki a gyülekezést, onnan fáklyás, lampionos menet indul s megy a bástyák körül. Az ünnepély a városháza előtti népgyűlésben éri el tetőpontját, ahol Chauvelin a Közbiztonsági Bizottmány nevében fogadja majd a hálás boulogne-iak üdvözlését.

A felvonulás jelmezes lesz! Pierrot-ok, pierrette-ek, harlequin-ek, angol clown-ok, sőt arisztokraták és Istennők is lesznek benne. Az asszonyok és lányok egész nap törték a fejüket, hogy mibe öltözzenek s a Rue de Chateaux és a Rue de Frederic Sauvage zsidó és angol kézben levő zsibárus boltjait egyre-másra kutatták át régi drágaságok, meg ócska jelmezek után, miknek akkor volt keletje utoljára, mikor még Boulogne vig város volt s karnevált rendeztek benne évről-évre.

S aztán, természetesen, ott lesz az Ész istennője is. Pompás diadalkocsijában trónol majd az uj hit apothéózisaként, melyet azért találtak ki, hogy mindenkit boldoggá, gazdaggá és szabaddá tegyen.

Feledve voltak az éj lázálmai, a folytonos halálfélelem, sőt a nagy és a győzedelmes forradalom is, mely ezen a napon megszűnt követelni örökös véradóját.

Mindenki örült s mulatni vágyott ebben a pillanatban, s legfeljebb, ha annak az angol kémnek, hősnak, vagy kalandornak, a Vörös Pimpernelnek, akinek ezt a vigasságot voltaképp köszönhetik, jutott talán néha eszükbe a neve az ünnepély gyönyörein kívül.

XXX. FEJEZET.

Az ünnepi menet.

A mai boulogne-iak nagyatyái emlékeztek még arra a nagyszerű nemzeti ünnepélyre, mikor huszonegy órára egész Boulogne megbolondult örömeiben. Annyi családból sinylődött börtönben az apa, fiu vagy a testvér az árulás valódi, vagy koholt vádja miatt, és annyi drága fő felett lebegett hajszálon a guillotine bárdja, hogy 1793 szeptemberében ez az emlékezetes ünnep a szabadulás felett érzett hála feledhetetlen örömnapja lett.

Rendkívül szép idő volt. A felséges napfeljötté után ragyogó kék köpenyt öltött magára az égbolt, a nap pedig kegyesen mosolygott alá a sürgő-forgó városkára. Csak akkor jelent meg néhány pelyhedző, apró felhőfodor a horizonton, mikor a nap már alászállott, az ég azonban tiszta kék maradt ezután is, úgyhogy a tenger szinte sötét színben játszott az ég pazar csillogásával szemben.

Később az alkony biborát lassan-lassan az est gyöngéd, lilásszürke árnyalatai váltották fel, az apró felhőfodrok összetömörültek s nemsokára el is tűntek abban a nagy, hullámos felhőben, melyet a délnyugati szél hajtott a tenger felől.

Mikor az alámerülő napkorong utolsó, szürkés fénycsikjai is eltűntek nyugaton, az egész égboltot elfoglalták a nehéz fellegek s fenyegetően és sötétén köszöntött be az éj.

Ez azonban egy cseppet sem zavarta a mulatságot. Sőt ellenkezőleg, szívesen fogadták az előgomolygó sötétséget, mert így feltétlenül jobban sziporkázik a lámpák színes fénye, meg a fáklyák szikrázó lángcsóvája.

Meg kell adni, igazán tarka sokaság gyülekezett a Place de la Senechaussée-n össze, mikor a vén Beffroi harangjai elütötték a hatot. Ünneplőbe öltözött férfiak, asszonyok, gyermekek, lisztesképű, nyakbodoros Pierrot-k, meg mesebeli szörnyek álarcát viselő, kegyetlenül kimázolt álarcosok. Az élénk, kék, zöld, piros, meg lila dominókon és a szivárvány összes színeiben pompázó, testhez álló ruhájú harlequineken kívül voltak ott kurtaszoknyás Kolumbinák is, kiknek nehéz selyemszoknyája alól csupasz boka kandikált elő. Látni lehetett még birói parókákat, ócska harci sisakokat, kigyózó szalagok százaival cifrálkodó normandiai főkötőket s rizsposros hajdiszeket, melyek a versailles-i dicsőség napjaira emlékeztettek.

Azonban mindez viseltes volt és szinte feketéllett a piszoktól. A dominók rongyokban jártak s a Pierrot-k javarészt papírból készített nyakfodrai szinte cafatokban lógtak már. De ki törődött ezzel?

A tömeg taszigálva lökdösődött és kacagva kiabált. A lányok fel-felsikoltottak, mikor a férfiak az ellenkező és kevésbé ellenkező ajkáról csókot rabolgattak, vagy meg-megcsipkedtek egy-egy felcicomázott, pajzán fehércselédet. Karnevál herceg Ófelsége szelleme uszkált a levegőben, mintha éppen az imént ébredt volna fel Rip van Winkle-szerű, mély álmából.

A tér közepében, mogorván emelgetve ég felé hosszú és cingár karjait, komoran állott a guillotine. A tűnő nap utolsó sugarai megtörtek a háromszögű bárdon, de ma nem találtak rajta vérnyomokat.

Madame Guillotine neki készült a munkájának, hiszen hetekkel előre ki volt szabva már minden perce, s most itt állt, nyugodtan, sötéten, dologtalan-

ságra kárhoztatva és mozdulatlanul, mintegy lesve az ünnepség végét, hogy aztán ujult erővel folytathassa a mesterségét. Emelvényen trónolt az örömében tomboló tömeg feje felett, azon az emelvényen, melyen annyi sok ártatlan láb botlott végig, s mellette ott volt az az ócska, nyütt kosár is, melybe olyan sok nemes fő hullott mostanáig.

Törődött is ma valaki a Madame Guillotine borzalmas történeteivel? Lisztes képű, rongyos nyakra-
valóju Pierrot-k özönlötték el a falépcsőket. Nevetve kacarásztak s köröskörül kergetőztek az emelvényen, míg egyikük el nem vesztette a talajt a lábai alól, fejével egyenesen a kosárba esett, és agyvelővel kente be az arcát, s vérrel mocskolta be a ruháit.

— Ah, que la galère! Mulassunk ma éjszaka!

Azok, akik hetekig meredtek halálfélelemmel a guillotin torkába, s kegyetlenül vádolták be egymást, csakhogy a saját életüket megmenthessék, s napokig bujkáltak sötét pincék mélyén, hogy elkerüljék a bevádoltatást, most egytől-egyig nevetve táncoltak, s hisztérikus kurjantásokban törtek ki örömükben.

A guillotine mellett az Ész istennőjének diadal-kocsija pompázott, mely az ünnepély egyik legfényesebb látványosságául szolgált. Közönséges, piaci kordé volt ez, melyet gyakorlatlan kéz mázolt ki pirosra s őszi lombok rozsdás fürtjei diszitették, a berkenye piros bogyóin kívül, melyeket a városi kertben, vagy a falakon túl, a mezőn szedtek össze.

Az Istennő piros posztóval bevont ülésen dőlt hátra. Fehér leplet viselt, s csillogó diadém csüngött a nyakán. Desirée Candeille kissé haloványan, s elfogódva az őt körülvevő zajtól, mestere utolsó rendelkezéseit hajtotta most végre. Vele csalták át a Vörös Pimpernelt Franciaországba, hogy kitölthessék rajta a bosszújukat, éppen ezért a francia asszonyok közt őt illette meg a legnagyobb tisztelet is.

Últében homályosan átgondolta a legutóbbi napok eseményeit, míg szeme a lármás és örömben kurjongató tömeget nézegette. Eszébe jutott az a büszke, csupa szív asszony, akit gyönyörű otthonából ő csalt ide a nedves börtönfalak közé, majd arra a kellemeshangu, udvarias és jóságos urra, a szép asszony férjére . . .

Chauvelin csak ma reggel közölte mogorván vele, hogy mind a kettő börtönben ül, és semmi köze nem lesz az angol kémekhez többé. Később a város parancsnoka kereste fel s a cityoen Chauvelin parancsából arra kérte, hogy az Ész istennőjeként vegyen részt a nemzeti ünnepen és diszfelvonuláson, annál is inkább, mert a boulogne-i nép alig várja az alkalmat, hogy ebben a minőségében bemutathassa neki hódolatát. Ez az üzenet annyira hizelgett a hiúságának, hogy amig ruháját rendbe hozta erre az alkalomra, egész napon át megfeledkezett Lady Blakeney-ről és Angliáról.

Most azonban, midőn a Place de la Senechaussée-ra érkezett, s felült a guillotine-nal egy magasságban pompázó kocsijába, emlékezete visszaszállt az angol partok felé, ott kalandozott a Blakeney Manos pazar estélyén, hallani vélte a Marguerite hangját, szinte maga előtt látta a Sir Percy ragyogó eleganciáját, s végigborzongott, mikor ezek helyett a képek helyett a kegyetlen esteli lámpafény a guillotine vasát csillogtatta elé a sötétségből.

Gondolatait nemsokára hangos, vidám és elnyújtott kiáltások szakították félbe. Egész tömeg pierrot rajzolt a téren, akik égő fáklyákat, meg magas rudak hegyére szerelt lampionokat vittek.

A menet kész volt az indulásra. Egy sztentori hang torka szakadtából ordította:

— En avant; la grosse caisse!

Most egy daliás termetű, pirosba és kékbe öltözött, csillogó férfi vált ki a tömegeből. A fejét papir-

oroszlán szörnyü álarca mögé rejtette. A sárgásbarna álarc széttárt állkapcsai meg szemgödrei rikitottak a piros festéktől, hogy ezáltal is vadabbá és vérszomjasabbá tegyék a kifejezést. Ruhája fényes biborszövetből készült s tele volt mesterséges lyukakkal, melyekből kék papircsomók dudorodtak ki, mint a középkori öltönyökön.

Hosszu kék harisnyát viselt és piros papucsot. Mögötte bő, vörös lebernyeg uszott, melyet arany napok és csillagok záporoztak tele.

Hatalmas bőrdob lógott a hasán, melyet vállán átvetett kátrányos kötél tartott. Zsákmány valamelyik halász bárkájáról.

A papirosból készült oroszlánfő száját képező nyíláson, mint vásári kikiáltók rezes hangján, harsányan bugyborékolat elő a kiáltás:

— En avant!

Óriási kezével megsuhogtatta a nehéz dobverőket, s zörögve pörgette természetes hangszerén.

— Hurrah! Hurrah! En avant les trompettes!

Tizenkét zöldestarka, magastollas, hegyesfüvegü fiatal férfi fujta utána a rézharsonákat.

A dobos indította meg a menetet s közvetlenül utánuk a trombitások sorakoztak. Azután a Kolumbinák kurta, selyemszoknyás csapata haladt, kiknek haja vadul repkedett a szélben. Halkan nevetgéltek és kuncogtak, csintalan tréfákat váltva a mögöttük menetelő férfiakkal, miközben csókokat kaptak, vagy háritottak el a tenyerükkel.

Aztán az Istennő diadalszekere következett, melyben Desirée Candeille foglalt helyet, hosszú arany pálcát tartott az egyik kezében, míg a másik keze piros bogyókkal volt telis-tele. A szekér körül egymás hegyén-hátán lampionos pierrot-k, pierrette-ek, meg fáklyavivő harlequinek haladtak.

A diadalszekér mögött a józanabb nép hosszú

sora vonult. Vén halászok, ráncos szoknyájú, főköttős öreg asszonyok, meg a komolyabb városi elem, mely megvetette a maskarákat, de azért mégsem akart elmaradni a felvonulásból. Egymásután meneteltek, a réztrombiták harsogása s a marseillaise menydörgő, új dallama mellett.

Az eget mindinkább elfődték a felhők. Néhány csepp eső esett. A fáklyák sustorogni kezdtek s kátvány csöpögött szanaszét. A Kolumbinák vállalai nedvesek lettek. De ki törődött ezzel? A vigság izzó tüze pezsgett ereikben, s hamarosan megint kiszáradt a bőrük.

A liszt lefolyt a pierrot-k arcáról, és a dobos ruhájából kiálló, kék papirszeletek kásás tömegekben lógtak ki a fényes biborpalást alól. A kürtösök kifestett arcát pizkos barázdák szántották végig.

De annak az Istennek a szerelmére, aki megszünt létezni, s aki akár ezen, akár a másvilágon egyesegyedül vigyázott ránk, ha esett, fujt, mennydörgött, mégis csak nemzeti ünnep volt ez, mert elfogtak egy angol kémet s minden boulogne-i megszabadult a guillotine elől ma éjszaka!

A vig menet lobogó lámpásokkal cirkált köröskörül a városon. A magasra tartott fáklyák fénye ittas öröm pirjába vonta a fiatal arcokat, sőt az öreg ábrázatokat is, melyeken ezegyszer elsimultak a ráncok, ha a holnapi napra gondoltak. Szeszéyes fény ugrált a vadállatok s csuszó-mászó hullőket ábrázoló figurákon, meg a nagyon is földi istennő briliáns nyakláncán, ezen a szemétdombról gunyként szerzett istenségén éppen úgy, mint a visszafojtott aggodalomtól és elnyomott kegyetlenségtől terhes arcokon.

A tömeg elvonult a guillotine előtt, s a marseillaise lelkesítő hangjait a Ça ira szennyes és buja ritmusa váltotta fel.

Mindenki üvöltve kurjongatott. Zilált haju lányok seprőnyélre kaptak s kitörve a sorból, a seprőnyél hátán szemérmetlen táncokat lejtettek. Boszorkánytáncot jártak a sustorogva haladó fáklyafényben, s rekedt röhej és durva tréfák kísérték mozdulataikat.

Ilyen volt ez a diszfelvonulás. Igazán örvendetes látvány mindazok szemében, akik örökre el akartak fojtani mindent, ami a végtelen és örökké való Istenre vonatkozik. S mit adhattak érte cserébe? Legfeljebb halálos fenyegetést, nyomort, éhhalált és gyötrelmet, mint tegnapelőtt! A mindent leromboló anarchia mi mássa birt volna szolgálni a népnek ezen az ocsmány nemzeti ünnepen holmi felszines kacagáson, pillanatnyi részegségen, és szemérmetlen táncokon kívül?

A bástyáknál pedig, ahol a tömör városfalak közrefogták a Fort Gayole mogorva börtönét, s az ócska fellegrát, meg-megrázkódva a félelemtől, sötét csoportok gubbaszkodtak. Buvóhelyet kereső, üldözött vadak módjára, emberek lapultak meg a penészes falak szögletében a tivornyázó menet közeledtének hallatára. Midőn a fáklyák s lámpások kiváltak az imbolygó árnyak közül, egymásba kulcsolódtak kezeik és a szivek kihagyva dobbantak meg. A sötét és alaktalan árnyak még vékonyabbakká laposodtak, s fokról fokra észrevehetetlenebbekké zsugorodtak össze.

Mikor pedig cifra rongyok, csillogó ruhák és bibor bogyók uszályát hagyva maga után, a menet zajosan tovább vonult, s a nagy dob dübörgése és a réztrombiták harsogása elhalt valamelyest, sápadt arcok kémlelődtek ki a sötétségből s remegő ujjak ragadták meg az apró batyukat, melyeket sebtiben kötözgettek össze a menekülés perceiben.

Hét órakor, úgy mondják, ágyulövés dördül el a vén Beffroi felől. Ekkor kinyitja az őrség a börtön-

ajtókat, s azok, akiknek volt valami rejteni valójuk s akiknek okuk volt a félelemre, szabadon távozhatnak, ahová csak tetszik.

Anyák, nővérek, kedvesek vártak szeretteikre kinn a kapuk előtt, hiszen minden fogoly szabadul ma éjszaka, az angol kém, a Vörös Pimpernel elfogatásának örömére.

XXXI. FEJEZET.

Utolsó rendelkezések.

Chauvelin ezen a napon tele volt nyugtalansággal és ideges aggodalommal.

Collot d'Herbois állandóan olyan kérdésekkel és panaszokkal gyötörte, melyekbe alig burkolt fenyegetések vegyültek. Javaslatára a Fort Gayole katonákkal tele tömött, valóságos hadi állapotba helyezett erődde alakult át. A lépcsőkön, a sikátorokon, örszobákban és hivatalos helyiségekben egyformán csapatok táboroztak. A köztársasági gárda válogatott emberei voltak ezek, meg az a század, melyet nemrégiben Párisból helyeztek át.

Chauvelin nem emelt kifogásokat ezek ellen a kollégája által kibocsátott rendszabályok ellen. Biztosan tudta ugyan, hogy Marguerite meg sem kísérli a menekülést, de viszont régen feladott minden reményt arra, hogy a Collot-féle embereket meg lehessen győzni arról, hogy az ilyen asszony sohasem vete-mednék arra, hogy a mások élete árán mentse meg a saját életét, hogy Sir Percy Blakeney, bármennyire imádja is a feleségét, inkább látná őt a ravatalon, semhogy megengedné, hogy ártatlan emberek, nők s gyermekek életükkel bűnhődjenek érte.

Collot, ez a részeges vadállat — semmi esetre sem ritka jelenség az akkori terroristák között — a csator-

nákban született, nem csoda hát, ha ugyanolyan szempontokból ítélte meg embertársait, mint saját magát. Nyoma sem volt benne Danton magasztos önzetlenségének. Egyedül azért állott a forradalom szolgálatába, s azért sajátította el az akkori idők anarchista felfogását, mert ezáltal olyan jogokra és hirre tehetett szert, amire egy rendes, kényesebb izlésű kormányzat alatt soha sem lehetett volna kilátása.

Hiába keresnénk a történelem lapjain még egy ilyen nyomorultat, mint Collot d'Herbois, aki különben is egyike volt az utópisztikus forradalom legalávalóbb teremtményeinek. Annak a kirobbanásnak a gyermeke volt, melynek az emberei jogegyenlőségről alkotott felséges teóriái a valóságban odavezettek, hogy egy csomó félmüvelt, állatias barom nyomult előtérbe, akik máskülönben sohasem bujtak volna elő a saját voltuknak megfelelő dicstelen sötétségből.

Chauvelin kénytelen-kelletlen türte Collot okvetetlenkedéseit, sőt félig-meddig félt is tőle, mert tisztán állott előtte, hogy ha a Vörös Pimpernel valami-kép mégis kisiklanék a kezei közül, a kollégái részéről nem számíthatna többé kegyelemre.

Tervét, amelyről feltette, hogy általa nemcsak a hős vezért, hanem az egész szövetséget megsemmisítheti, hiszen gyalázatba sodorja és nevetségessé teszi mindannyiukat, csodálatos ügyességgel és művészies kegyetlenséggel építette fel, s jól ismerve a Sir Percy vakítóan tiszta jellemét, egyetlen egy pillanatig sem képzelte volna, hogy valaha is megírná hozzá azt a gyalázatos levelet, ha ezzel nem a felesége életéért akarná feláldozni magát, hogy azután az öngyilkosságban keressen feledést és menedéket.

Ilyen gyalázat után, mikor ennyi piszok tapad a vezér személyére, Vörös Pimpernel társasága bizonyosan magától bomlik fel majd. Chauvelin terve erre irányult voltaképpen. Ezért a célért ármánykodott, törte a fejét s szötte a terveket nyakra-főre,

mióta Robespierre alkalmat adott neki, hogy kiköszörülhesse a tavalyi csorbát. Így építette fel körülköre az egész cselszövés épületét, a richmondi gálán kezdve, a Marguerite átszalogatásán folytatva, egészen a Lady Blakeney boulogne-i elfogatásáig. Most már csak az volt hátra, hogy kiélvezze, hogyan viselkedik Sir Percy Blakeney ma éjszaka, mikor a kikötött levél ellenében szabadon engedik a feleségét.

Egész nap azon törte Chauvelin a fejét, hogyan fog mindez végbemenni. Nagyszerűen elrendezett mindent, egy dologgal azonban mégsem volt tisztában, azzal, hogy miképpen viselkedik majd a fősze-replő.

Türhetetlen nyugtalanságától kergetve időről időre végigsétált a Fort Gayole-on, s valami hirtelen kieszt ürgy alatt meg-meglátogatta a foglyait. Marguerite tökéletes nyugalmat szinelt a jelenlétében, könnyed fejbólintással fogadta köszöntését s hanyagul odavetett kérdéseire, melyekkel látogatását kívánta igazolni, vagy egyszerü intéssel, vagy rövid, egyszavas mondatokkal felelgetett.

— Remélem, nincs panasza a kényelem ellen, Lady Blakeney?

— Köszönöm, nincsen.

— Még ma éjjel a «Sellő»-n lesz. Nem üzenne a yachtra valamit?

— Köszönöm, nem.

— Sir Percy jól van. Mélyen alszik és nem kérdezősködött Ladységed után. Közölhetem vele, hogy önnek nincsen semmi baja?

Marguerite beleegyezően bólintott és Chauvelin sem kérdezősködött tovább. Csodálkozott a nyugalmán, azt hitte, legalábbis olyan izgatott lesz, mint saját maga.

Később, a nap folymán, felizgatva a Collot d'Herbois és a saját félelme által, kiköltöztette Marguerite-et a hatos számú cellából.

Ezt a változást egy másik rövid látogatáson jelentette be, s ezuttal csupa bocsánatkérés volt a viselkedése.

— Kénytelen szükségszerűség ez, Lady Blakeney, mondotta, — s hiszem, hogy a cserének örülni fog...

Ismét csak egy rövid beleegyező fejbólintás volt a válasz, meg a következő kijelentés:

— Ahogy parancsolja, uram.

Mikor azonban mennie kellett, szenvedélyes kitöréssel vett bucsut Foucquet abbétól, aki a legutóbbi hosszú és keserves órákat hűségesen megosztotta vele. Térdre hullott előtte, s kétségbeesetten felzokogott:

— Ó!... Csak azt tudnám!... Hogy egy percre... Csak egy pillanatra!... Megláthatom-e?... Ó, ha csak ennyit tudnék!...

Félt, hogy örületbe kergeti borzasztó bizonytalansága.

Ha legalább annyit tudna, ha legalább azt sejtene, miben töri Blakeney a fejét ebben a pillanatban!

— A jó Isten bizonyosan tudja, — vigasztalgatta az öreg pap a maga megszokott, együgyü filozófiájával, — és talán jó is, hogy csak ő tudja egyedül!

Az a helyiség, amelyet Chauvelin Marguerite számára kijelölt, ugyanolyan méretű volt, mint amelyben tegnap este vele s Sir Percyvel találkozott.

Négyszögletes, komor cella volt ez is. Ablaka nem volt, csak egy nehéz rostélyokkal fedett, keskeny szellőztető ásitott fenn, magasan a falon. Chauvelin minden áron be akarta bizonyítani, hogy nem kívánja fizikai kényelmetlenséggel fokozni lelki gyötrelmeit, megparancsolta, hogy amennyire lehetséges, lakályossá tegyék ezt a helyiséget. A padlóra puha és vastag szőnyeget terítettek, azonkívül kényelmes karosszékről, meg diványról is gondoskodtak, melyre párnákat is tettek, s egész hosszában szőnyeggel vontak be. És, óh! Csodálatos! A szoba közepén álló kerek asztalon egy váza is akadt, tele óriási, sok-

szinü dáhliával, mely mintha némi vidámságot hozott volna ebbe a különös, komor, kis szobába.

A tulsó sarokban vaspálcikákból összeállított, vázra szerelt függönyökből külön fülkét alakítottak, melyben mosdó, finom törülközők és bőséges, friss viz állott a rendelkezésére. Bizonyosan a boulogne-i boltosok kaptak parancsot rá, hogy Marguerite rövid ittlétét, legalább külsőleg, kellemessé tegyék.

A szobának nemcsak ablaka, de ajtaja sem volt. Azt az egyet is, mely bejáróul szolgált, kiemelték a sarkaiból, úgyhogy csak a kerete maradt meg, melynek mindkét oldalán egy-egy városi gárdista állt fel-tüzött szuronyokkal.

Chauvelin személyesen vezette be uj börtönébe Marguerite-et, aki csendesen követte, anélkül, hogy bármi nyoma látszott volna rajta annak a borzasztó izgalomnak, mely egy félórával előbb teljesen hatalmába kerítette, mikor az öreg pap előtt térdre hullva, könnyek között öntötte ki szivét. Az őrség külsőleg szintén közömbösen hagyta. Észrevette ugyan, midőn átlépett a küszöbön, hogy kiemelték a szoba ajtaját, beérte azonban azzal, hogy futólag végignézett az örökön, akik minden pillanatban ellenőrzik majd jelenlétét.

Eszébe jutott, hogy a szerencsétlen királynő, Mária Antoinette, asszonyi büszkeségén és szemérmén ugyszólván naponta, sőt óránként vett erőszakot a Conciergerie-ben az ajtaja elé odaplántált őrség, s a borzalom mély pirja ömlött el halovány orcáin és alig észrevehető borzongás rázta meg egész valóját.

Hirtelen átsuhant az agyán az a rettenetes «vagy-vagy», mellyel Chauvelin egy tökéletes angol főurat becsülete elvesztésére akart rákényszeríteni. Azt jelentette ez, hogy Sir Percy. Blakeney feleségét is a Mária Antoinette sorsa fenyegeti.

— Láthatja asszonyom, — mondotta kegyetlen ellensége bizalmasan, — szegénységünk legjavát vá-

logattuk össze, hogy olyan kellemessé tegyük rövid tartózkodását, amennyire csak lehetséges. Engedje meg, hogy kifejezést adjak abbeli reményemnek, hogy kényelmesen érzi magát itt mindaddig, amíg Sir Percy Blakeney-nek méltóztatik a „Sellő“ fedélzetére kísérsnie.

— Köszönöm, uram, — felelte Marguerite nyugodtan.

— Ha pedig valamire szüksége lesz, csak szóljon nekem. Itt leszek a szomszédszobában s mindenben szolgálatára állok.

Fiatal ordonánc lépett be most s némi ennivalót, tojást, kenyeret, tejet és bort hozott, s mindezt letette a szoba közepén álló asztalkára. Chauvelin alázatosan meghajolt Marguerite előtt és visszavonult. Távoztában megparancsolta az öröknek, hogy a saját szobája szembenlevő ajtaja elé álljanak s úgy helyezkedjenek el, hogy Marguerite, ha járkálni talál börtönében, enni vagy aludni próbál, azt gondolhassa, hogy nem látja semmi kíváncsi szem.

Chauvelin már elérte azt a hatást, amire számított. Láta, hogy végigfut a hideg az asszony hátán a katonák láttára és tudja, miféle sors vár rá. Chauvelin egyelőre beérte ennyivel s nem akarta a végletekig felizgatni.

Azonfelül mindenfelé ott állt a hirdetmény, amely halállal fenyegette Boulogne összes kenyérkeresőit, ha Marguerite Blakeney véletlenül megtalálna szökni s amely érvényes mindaddig, amíg Sir Percy alá nem írja és át nem adja Chauvelinnek azt a levelet, mely az általános amnesztia váltságát képezi.

Chauvelin csakugyan meg lehetett elégedve rendszabályaival. Nem kellett attól tartania, hogy a foglyai szökést kísérelnek.

Még Collot d'Herbois is elismerte intézkedései helyességét. Elolvasta az átadott levél tervezetét és

meg volt elégedve a tartalmával. Fokról-fokra érlelődött meg most már az ő ostoba agyában is az a meggyőződés, hogy Chauvelin polgártársnak igaza volt, amikor azt állította, hogy az az átkozott Vörös Pimpernel, meg az egész angol kémszövetség sokkal biztosabban megsemmisül akkor, ha becstelenség és guny tárgyává válik a misztikus angol hős levele által, mintha a guillotine könyörtelenül egyszerre végez vele. Egyetlen egy dolgon aggódott már csupán. Vajjon megírja-e az az angol ezt a rut levelet?

— Bah, hát persze, hogy megírja, — nyugtatta meg magát, valahányszor töviről-hegyire újra meg újra átgondolta a dolgot. — Sacré tonnerre! . . . Hiszen álmában sem gondolhatta, hogy ilyen olcsó áron szabaduljon!

— Ha Önről volna szó, habozás nélkül aláírná ugy-e, Collot polgártárs? — kérdezte Chauvelin ügyesen palástolt gunnyal, — mikor közösen meghányták vetették a teendőket. — Egy percig sem okoskodnék, ugy-e, ha az élete függne tőle, s választania kellene e levél megírása, vagy . . . a guillotine között?

— Parbleu! — felelte Collot őszinte meggyőződéssel.

— Pláne, — folytatta Chauvelin szárazon, — ha még egymillió frankot kínálnának hozzá ráadásul.

— Sacré Anglais! — káromkodott Collot dühösen. — Tán csak nem tett olyan bolondot, hogy azt a pénzt is megigérte?

— Feltétlenül ki kell azt fizetnünk, hogy úgy tűnjék fel, mintha tényleg kézhezkapta volna.

Collot csodálkozva nézett a kollégájára. Chauvelin valóban nem hagyott ki semmit a számításból, s mindent megtett, hogy Franciaország ellenségét megsemmisítse.

— De a pokol összes ördögeire, polgártárs, — figyelmeztette Collot, — jól őrizze meg azt a levelet, ha egyszer a kezei közé kaparította!

— Tudok én jobbat ennél, — felelte Chauvelin. — Önnek adom át, Collot polgártárs, hogy lóhalálában Párisba igyekezzék vele.

— Még ma éjjel! — helyeselte Collot s diadalordítás közt dörömbölt piszkos öklével az asztal tetején. — A kapunál fog állni a lovam megnyergelve, meg a fegyveres kíséret is... úgy vágtatunk, mint a pokol furiái, s nem nyugszunk addig, míg ez a levél a Robespierre polgártárs keze között nincsen.

— Helyesen gondolkodik, polgártárs, — felelte Chauvelin elismerően. — Kérem, adja ki a parancsokat, hogy a lovakat nyergeljék fel, a lovasok pedig kapjanak csizmát és sarkuntyut, s így várjanak készen a Fort Gayole előtt ma este hét órakor.

— Szeretném, ha már készen volna a levél, és itt láthatnám a kezei között.

— Sohase nyugtalankodjék! Estig mindenesetre elkészül vele a mi angolunk. Félhétkor kezdődik a dagály, tehát sietni fog, hogy hajóra szálljon, mielőtt az apály beállana, már csak a felesége miatt is, sőt ha...

Szünetet tartott, élvezve az agyán átcikkázó gondolatokat, s egy pillanatra heves gyűlölet és kegyetlen megelégedés üzte el arcáról a ráerőszakolt szenvtelenséget.

— Mire gondolt, polgártárs? — kérdezte Collot ijedten. — Mit jelent ez a «sőt ha...»

— Óh! Semmit! Semmit! Mindössze megpróbáltam kitalálni, hogy mit csinál az angol, ha majd megírta azt a levelet? — válaszolta Chauvelin.

— Morbleu! Hát visszatér a maga átkozott hazájába!... Örülhet, hogy az irháját elviheti... — Azt hiszem, — tette hozzá aggodalmasan, — nincs mit tartani tőle, hogy az utolsó percben megtagadja a levél megírását...

A két ember abban a nagy szobában tanácsko-

zott, mely a Marguerite börtönébe nyílt. A helyiség tulsó végében tartózkodtak, egész az ablak alatt, s bár Chauvelin állandóan suttogó hangon beszélt, Collot gyakran hangosan kiabált, ezért érthető, hogy a volt nagykövet kíváncsi volt reá, vajjon mennyit érthetett meg Marguerite a beszélgetésükből.

Collot ijedt kérdésére lopva áttekintett a másik szobába, hol Marguerite olyan csendesen és szólanul üldögélt, mintha aludt volna.

— Remélem, nem hiszi, hogy az angol megtadja a levél megírását, — tartott ki Collot makacsul és bosszankodva a kérdése mellett.

— Nem, — válaszolta Chauvelin nyugodtan.

— S ha mégis megtenné, — erősködött a másik.

— Ha mégis rászánná magát, akkor az asszonyt még az éjjel Párisba kísértetem, őt pedig minden további formalitás, vagy tárgyalás nélkül, úgy, ahogy a kémeiket szokás, azon módon felakasztatom a börtön udvarán, — felelte Chauvelin komolyan... — Beláthatja, polgártárs, mindenképp vége a Vörös Pimpernelnek, — tette hozzá nagyot sóhajtva... — Én azonban erősen bizom benne, hogy meg fogja irni...

— Parbleu! Magam is azt hiszem! — toldotta meg Collot egy durva röhögéssel.

XXXII. FEJEZET.

A levél.

Később, mikor kollégája magára hagyta, hogy a lovak és éjszakai kísérői után nézzen, Chauvelin Hébert őrmestert, öreg és meghitt bizalmasát szólította, hogy néhány utolsó rendelkezést intézzen még hozzá.

— Aztán az «angelus»-ra is harangozni kell majd

a megszokott időben, Hébert barátom, — kezdette vigyorogva.

— Az «angelus»-ra? — kérde az őrmester meg-
rökönnyödve. — Hiszen hónapok óta elhagyták már...
A Konvent rendelete tiltotta meg s nem hiszem, hogy
akadna olyan az embereink között, aki tudná, hogy
hogyan fogjon hozzá.

Chauvelin üres szemekkel meredt maga elé, s
széles vigyorgás lebegett keskeny ajkai felett. Mintha
egy pillanatra az a kalandorszellem, mely Sir Percy
Blakeney tetteinek legfőbb forrása volt, hatalmába
ejtette volna a gondolatait.

Chauvelin találta ki, hogy a harangok «ange-
lus»-ra szóljanak ma estére, s teljesen belebolondult
ebbe az eszméjébe. Ma kellett volna a párbajt meg-
vivniok. Hét órára tüzték ki, s az «angelus»-ra bugó
harangok kongását állapították meg jelül a küzde-
lemre. Volt valami különös elégtétel abban a gon-
dolatban, hogy az «angelus» ehelyett azt hirdeti, hogy
a Vörös Pimpernel elhervadt és letört valahára.

Hébert zavaros tekintetére Chauvelin nyugodtan
válaszolt.

— Kell, hogy valami közös jelben állapotdjunk
meg, amelyet nemcsak mi, hanem a kapuőrsek és
a kikötő tisztviselői is megértsenek. Hiszen egy adott
pillanatban beáll az általános amnesztia, és a kikötő
is felszabadul. Ugy képezem, hogy erre legalkalma-
sabb jel az «angelus» zengő harangszava, melyre a
kapuk és a kikötők ágyui bömbölnek vissza válaszul.
Ekkor megnyilhatnak a börtönajtók, és a foglyok
tetszésük szerint résztvehetnek az esti ünnepélyen,
vagy akár rögtön el is hagyhatják a várost. A Köz-
biztonsági Bizottmány ígérte meg az amnesztiát, s
ezt az ígéretet be is kell váltani. Mikor tehát Collot
d'Herbois polgártárs Párisba érkezik az örömhírrrel,
akkorára minden boulogne-i fogoly részesülni fog a
bünbocsánat örömeiben.

— Értem, polgártárs, — mondotta Hébert nehezen ocsudva fel a zavarából, — csak az «angelus»-szal nem vagyok tisztában.

— Szeszély, Hébert barátom és én hallani akarom.

— De ki harangozza el, polgártárs?

— Morbleu! Hát egy csuhást sem hagytak meg Boulogne-ban, akit be lehetne fogni erre a szolgálatra?

— Óh! Csuhas akad elég... Itt van mindjárt Foucquet abbé is... Ebben a börtönben... A hatoszámu cellában...

— Sacré tonnerre! — kiáltott fel Chauvelin ujjongva. — Éppen az én emberem! Ismerem az aktáit... Ha kiszabadul, rögtön átszökik Angliába... s vele együtt a rokonsága is... Szívesen segít nekünk, hogy közhírré tegyük a nagy ujságot az égis magasztalt Vörös Pimpernel becsstelenségéről és szégyenéről... Éppen erre az emberre van szükségem, Hébert barátom!... Állítsa csak ide... Hadd nézze végig a pénz átvételét!.. Mert végig akarom csinálni az egész komédiát... Mondja meg neki, hogy mikor parancsolom, azonnal szaladjon át ócska templomába, a Szent József-be, s harangozzon be az «angelus»-ra... A vén bolond biztosan örülni fog... s hát még ha megtudja, hogy ez a nővére s gyermekei szabadságát jelzi!... Értette, amit mondtam?...

— Igenis, polgártárs.

— És a vén csuhást is betanítja?

— Meghiszem azt, polgártárs... Idevezessem?... Mikor?... Hány órára?...

— Háromnegyed hétre.

— Rendben van. Magam megyek érte s a háta mögé állok, hogy ne komédiázzék.

— Ó! Az ugyan nem csinál zavart, — mosolygott Chauvelin gunyorosan. — Alaposan érdekli majd, ami itt történik. Az asszony is itt legyen azonban, ne fe-

lejtse el, — tette hozzá gyorsan, Marguerite cellája felé mutatva. — Állítsa egymás mellé s négy ember fogja közre őket.

— Értem, polgártárs. Elkísérje-e valamelyikünk Foucquet polgárt, ha a Szent József templomába indul?

— Nem bánom. Jó lesz, ha ketten elkísérik. Az utcákon nagy lesz a tolongás estefelé... Mennyire van innen a templomig?

— Nem tart öt percig sem.

— Rendben van. Nézzen utána, hogy az ajtók nyitva álljanak s könnyen hozzáférhessen a harangkötelekhez.

— Ugy lesz, polgártárs. Hányan legyenek itt este a szobában?

— Megbízható embereket állítson végig a falak mellé. Nem mintha valami bonyodalomtól vagy ellentállástól tartanék. Az egész dolog egyszerű formalitás, melyhez az angol eleve hozzájárult. Ha az utolsó percben mégis változtatna a szándékán, akkor nem kell harangozni az «angelus»-ra, ne szóljanak az ágyuk s ne nyiljanak meg a börtönajtók; akkor nincs általános amnesztia és nincsen többé pardon... Az asszonyt rögtön Párisba kísérik és... De nem változtatja meg a szándékát, Hébert barátom, — mondotta hirtelen megváltozott hangon és bizakodva még egyszer hozzátette: — Biztosítom róla, hogy nem változtatja meg.

A Chauvelin és bizalmas embere közötti beszélgetés egyszerre suttogássá csitult, nem azért, mintha a terrorista attól tartott volna, hogy Marguerite kihallgatná a szavait, hanem azért, mert a suttogás teljesen vérvé vált ennek az embernek, akinek tekergős utjai és ravasz intrikái eleve kizárták, hogy hangosan elmélkedjék róluk.

Chauvelin ugyanannál az asztalnál ült, ahol tegnap annyira megzavarta a Sir Percy váratlan megjele-

nése álmodozásában. Az asztalról eltűnt az a rengeteg papiros, mely az este teljesen megtöltötte. Mindössze egy pár nehéz vasgyertyatartó, melyben faggyugyertyák ágaskodtak, bőr írómappa, egy tintatartó, azután porzó, meg két-három tollszár állott az asztalon, mintha egyenesen ama bizonyos levél lemásolásához és aláírásához készítették volna oda.

Chauvelin képzeletben szinte már látta is vakmerő ellenfelét, a bátor és merész kalandort az asztal mellett, amint ráírja nevét arra az írásra, mely becselenségét tanusítja. Ez az ábránd kegyetlen örömmel töltötte el.

Körülnézett a szobában, ahol majd a nagy jelenetnek kell lejátszódnia. Két katona állott fegyverrel a kezében Marguerite börtöne előtt. Kettő közvetlen mellettük a folyosó ajtajára vigyázott. Az ő féltucat válogatott muskétása pedig a külső korridoron leste parancsait. A helyiség hirtelen megtelik csapatokkal s ő és Collot a dráma főszereplőjére merednek. Hébert az általa kiválogatott emberekkel Margueritere vigyáz.

Nem!... Nem!... Ezuttal semmi eshetőség sem marad számára! Odalenn várnak a felnyergelt lovak, hogy Collot-t azzal a becses irással Párisba röpítsék.

Nem!... Itt nincs kibuvó... A nyertes ezuttal kizárólag csak ő lehet... Vagy aláírja Sir Percy azt a levelet, hogy megmentse a feleségét s magára zudítsa a gyalázatot, vagy visszaborzad tőle az utolsó percben s nem bánja többé, tegyen vele és feleségével Chauvelin és a Közbiztonsági Bizottmány, amit akar.

— Ez esetben kém léteire pellengér és rögtöni akasztás várokozik reád, barátom! — vont a Chauvelin a következményeket, — a feleséged pedig... Bah!... Ha egyszer sikerült végeznem veled, ő sem okoz sok gondot többé nekem.

Hébertnek megparancsolta, hogy vigyázzon a szobában és elment. Ellenállhatatlan vágy fogta el, hogy lássa legyőzött ellenfelét és a viselkedéséből olvassa ki, vajjon töri-e a fejét valamiben éjszakára.

Sir Percy az ócska börtönépület emeletén kapott szobát. Nem őrizték szigorúan s a cellája meglehetősen lakályos volt. Egészen boldognak és elégedettnek látszott, mikor Chauvelin idevezette tegnap este.

— Remélem, megértette, Sir Percy, hogy Ön vendégem ma éjszaka, — mondotta Chauvelin s szabadon járhat-kelhet, amerre csak tetszik.

— Istenemre, monsieur, — felelte Sir Percy vidáman, — magam is éppen így gondoltam.

— Mindössze Lady Blakeney-t kell bizonyos okoknál fogva őrizet alatt tartanom holnapig, — tette hozzá Chauvelin nyugodtan, de jelentőségteljesen. — Megérti, ugy-e, Sir Percy?

A felesége neve hallattára azonban Blakeney-t azonnal ellenállhatatlan álmoság fogta el. Szokott modorosságával ásitozni kezdett s megkérdezte, hány órakor szokás Franciaországban reggelizni.

Azóta Chauvelin nem is látta. Több ízben érdeklődött felőle, hogy viselte magát az angol; kialudta-e magát s vajjon jóízűen evett-e? Az őrségre rendelt katona változatlanul azt jelentette róla, hogy az angol jól érzi magát, de alig evett valamit. Ellenben az egyik pohár pálinkát s egyik üveg bort a másik után hozatta magának és pazarul megfizetett érte.

— Hm... Különösesek ezek az angolok! — mulatott Chauvelin. — Ez a hősnek kikiáltott férfi volta-képpen részeges barom, aki úgy készül a holnapi leszámolásra, hogy előbb alaposan leszopja magát... Talán azért tesz így, hogy ne gondolkozzék!...

Nem birt azonban ellentállni a váagnak, hogy legalább egy pillantást ne vessen erre a különös, jellemű férfiúra, ezért estefelé felsietett a Sir Percy Blakeney részére kijelölt helyiségbe.

Most már sohasem járt kíséret nélkül s ezuttal is két kiválasztott embere kísérte fel az emeletre. Kopogtatott az ajtón, de nem kapott választ. Két-három perc múlva meghagyta az embereinek, hogy várjanak reá a folyosón és óvatosan lenyomva a kilincset, a szobába lépett.

Pálinkaszag terjedt a levegőben. Az asztalon néhány kiüritett borospalack, meg egy félig üres konyakos üveg tanuskodott róla, hogy az őt igazat beszélt. A táborigyón pedig, mely nyilvánvalóan kurta volt hosszú lábai számára, fejét hátravetve, száját hatalmas hortyogásra tátva, összekuporodva feküdt a sodrából kihozhatatlan Sir Percy s mélyen aludt.

Chauvelin az ágy fejéhez tartott s elnézegette ezt a hanyattfekvő férfit, akit általában a Francia Köztársaság legveszedelmesebb ellensége gyanánt emlegettek.

Gyönyörű emberpéldány volt. Ezt Chauvelin is készséggel elismerte róla. Hosszu, izmos tagok, széles mellkas s karcsu és hosszú kezek... mindez előkelő származásra, meg vas energiára vallott. Borotvált, komoly arca egészen kisimult, amint nyugodtan feküdt s még örökös hülye mosolya sem játszott most kemény ajka körül és megszokott, lusta, egykedvű ábrázata sem zavarta most a nyílt homlok feltűnő komolyságát. Egy pillanatra, de csak egy pillanatra Chauvelin szinte maga is sajnálta, hogy ez az érdekes emberi élet ilyen dicstelen véget ér.

A terrorista úgy érezte, hogy ha az ő jövője, becsülete és erkölcsi integritása omlott volna ilyen hirtelenül össze, most fel és alá járna ebben a szobában, mint valami ketrecbe zárt vadállat, önváddal és szemrehányásokkal emésztve magát s megfeszítené az agyát és idegeit, hogy valami kiutat keressen abból a borzasztó alternatívából, amely halált jelent reá, vagy becstelenséget.

Ez az ember pedig leitta magát és alszik.

— Talán azért, hogy elvesse az öntudatát?

S mintegy válaszul a Chauvelin homályos szavaira, mély hortyogás szakadt ki az alvó kalandor ajkaiból.

Chauvelin zavartan felsóhajtott. Körülnézett a kis szobában, azután a fal melletti asztalkához tartott, melyen néhány tollszár, egy tintásüveg és rendetlenül elszórt papirlapok heverték össze-vissza. Futólag átlapozta őket, s egyszerre egy nemrég megkezdett oldalon akadt meg a szeme.

Chauvelin polgártárs!

A számomra megígért egymillió frankra tekintettel...»

A levél kezdete volt! ... Csak egy pár szó ... sok javítás a rosszul irt szavakon ... itt-ott egy-egy kihuzott sor, amely zavarta a jelentést ... kezdet csupán, melyet egy részeg tökfilkó ingatag keze firkált ... az egész csak kísérlet még ...

Azonban, ime ... belekezdett ...

Mellette a fogalmazvány hever, úgy, ahogy Chauvelin odaadta. Világos, hogy azt akarta lemásolni Sir Percy, mikor hozzáfogott.

Igy tehát mégis rászánta magát ... Elhatározta, hogy megírja azt a levelet, amely örökre becstelenné teszi ... s mikor elhatározta, elnyomta az álom!

Chauvelin reszkető kezeibe fogta a papirost. Nagyon felizgatta, hogy ilyen világosan és biztosan látta a közeli siker bizonyítékait.

— Ugy-e nem olyan átkozottul sürgős ... monsieur Chaubertin? — szólt a lsasankint ébredező Sir Percy érdes, rekedt hangon, és nagyot ásított. — Még mindig nem készültem el teljesen evvel a vacakkal ..

Chauvelin-nek ijedtében kihullott a papir az ujjai közül. Lehajolt érte, hogy felvegye.

— No ... no ... Mért ijedezik annyira — kér-

dezte Sir Percy lustálkodva. — Azért, mert részeg vagyok? ... Becsületemre, nem vagyok olyan részeg, mint ahogy gondolja.

— Nem kételkedem benne, Sir Percy, — felelte Chauvelin irónikusan, — hogy teljesen ura kiváló képességeinek ... Különben, bocsásson meg, hogy összezavartam az írásait, — tette hozzá, miközben a félig teleirt papírlapot megint visszatette az asztalra. — Azt hittem, hogy azóta el is készült azzal a levéllel ...

— El is fogok ... feltétlenül kész lesz ... idejére ... Mert nem vagyok én részeg, higgye el ... Nem reszket a kezem, mikor írok ... az aláírásomban pedig különösen gyönyörködhetik ...

— Mikor készül el vele, Sir Percy?

— A «Sellő» csak dagálykor indulhat el — felelte Sir Percy rekedten. — Ráérek még odáig ... ugyebár?

— Csak alkonyatig, Sir Percy ... nem tovább ...

— Csak alkonyatig ... nem tovább, — morogta Blakeney s megint kinyújtotta hosszú lábszárait a keskeny ágyon.

Hangosan s jóízűen ásitozott.

— Nem felejttem el, — mormogta ismét lehunyva a szemét, s kényelmes helyet keresve a fejének, — a levél kész lesz ... idejében ... kallig ... kalligrafikus ... Istenem! ... Pedig még sem vagyok annyira részeg, mint ahogy gondolja ...

Mintha azonban meg akarta volna hazudtolni ezt a gyakran ismételt állítását, az utolsó szavak már alig csusztak ki a száján, s sztentori hortyogása rövidesen arról tett bizonyosságot, hogy újból elaludt.

Chauvelin vállat vont, s megvetőleg nézve végig letört ellenfelén, sarkonfordult és kiment a szobából.

A folyosón azonban magához intette az őrt, s szigorúan megparancsolta, hogy ne adjanak több bort vagy pálinkát neki ezután.

— Van még két órája. Az alatt kialudhatja a brandy mámorát, — morogta, visszatérve a szállására, — azután nyugodtan befejezheti majd a levelet.

XXXIII. FEJEZET.

Az angol kém.

Lassan-lassan leszálltak végre az est vaskos árnyékai is. A Fort Gayole falai közt a hunyó nap haldokló sugarai már jóideje elhalványodtak, s az alkony szürkésege nem birt áthatolni a vastag kősáncokon, meg a piszkos ablaküvegeken.

A nagy teremben, melynek ablaka a déli bástyák alatt elhuzódó sétányra nézett, nyomasztó csend honolt. A levegőt az asztalon álló, folyton füstölő faggyugyertyák nehezé és fojtóvá tették.

A fal mentén kékkabátos, piros hajtókás, piszkos nadrágu, nehéz lovagló csizmákba bujtatott katonák hosszú sora mozdulatlan gépek módjára, feltüzött szuronyokkal állott a teremben köröskörül. A helyiség közepén levő asztaltól nem messzire, de már kívül a gyertyák fényköréből, ugyanolyan piroshajtókás, kékruhájú öt katona külön csoportot képezett. Ezek között volt Hébert őrmester is. A csoport közepén ketten ültek: egy asszony, meg egy öregember.

Foucquet abbét néhány perccel előbb hozták le ide a cellájából, megparancsolván neki, hogy jól figyelje meg a körülötte történeteket, hogy azután lemelessen innen a saját templomába, a Szent Józsefbe, mert megengedik neki, hogy még egyszer harangozhasson az «angelus»-ra, mielőtt hozzátartozóval együtt végleg eltávoznék Boulogne városából.

Az «angelus» jelenti majd, hogy kinyilhatnak az összes börtönök. Ma este mindenki mehet, amerre tetszik, s az «angelus» elhangzása után az abbé is sza-

badon csatlakozhatik az akkorára bizonyára már a város falain kívül várakozó François-hoz, Felicité-hez, meg az édes anyjukhoz.

Foucquet abbé nem igen értette meg ezeket a durván és hirtelenül elmondott szavakat. Olyan kis idő telt el még azóta, hogy minden percben várnia kellett, mikor lépnek fel az ártatlan gyerekek a guillotine borzasztó lépcsőire s maga is állandóan farkasszemel nézett a halállal, hogy az általános amnesztiáról közölt hírek nehezen mentek be a fejébe.

Mindenesetre nagyon boldog volt abban a hitében, hogy a Jó Isten ime mégis mindent nagyszerűen elrendezett s főleg, hogy ismét meghuzhatja «angelus»-ra szeretett harangjait ősrégi templomában. Ezért, midőn betuszkolták a terembe és Marguerite mellé leültették, nem zavarta a mellettük álló öt katona, s nyugodtan huzta ki zsebéből ócska olvasóját, egymásután pergetve le azon a «Mi atyánk»-okat és «Üdvöz-légy»-eket.

Marguerite szobormereven ült mellette. Vállát köpeny borította, melynek kámzsája egészen elfedte az arcát. Sejtelve sem volt róla még, hogyan végződik ez a borzasztó nap, s hogyan lesz képes elviselni az iszonyu bizonytalanságot. Ezenkívül szinte elviselhetetlenül gyötörte az a kínos érzés, hogy ebben a komor és mogorva épületben itt van valahol... a férje is... Nem tudja, közel-e... vagy távol... de itt van bizonyosan... Itt van a közelben... és mégis elszakítva tőle... úgyhogy lehet, hogy nem is látja többé... nem még a halál órájában sem.

Hogy Percy sohasem írja meg azt a gyalázatos levelet, ha utána életben marad, azt tudta. Tartott azonban tőle, hogy mégis megteszi ezt, csakhogy megmentse vele az ő életét, s így a Chauvelin diadaltól ragyogó szemei még a halálnál is borzalmasabb érzelmeket ébresztettek benne.

Amikor megparancsolták, hogy jöjjön át ide, a szomszéd szobába, azonnal megértette, hogy minden reménységnek vége. A falak mentén felsorakozott csapatok, ellenségei rátarti viselkedése, mindenekfelett pedig ez az asztal itt, szemben vele, melyen már oda is készítették a tintát, tollat, meg a papirost annak az ocsmány és rettenetes okiratnak a kiállításához, olyan dermesztőleg hatottak szívére, mintha a halál fagyos kézszorítását érezte volna.

Még sem mozdult meg, s nem szólott egy szót sem. Még akkor sem, amikor egy jól ismert zengő és kellemes hang visszhangzott felé a folyosóról. Rögtön kinyílt a terem ajtaja is, és a férje lépett be rajta a Chauvelin társaságában.

A volt nagyköveten meglátszott, hogy pattanásig feszülnek az idegei. Kezeit összefogta hátán s mesterkéltséggel és mulatságos mozdulatokkal gondtalanságot igyekezett színlelni. Sir Percy ellenben maga volt az egykedvű, megtestesült nyugalom. Gonddal kötötte meg csipkés nyakkendőjét, monokliját az előirt szög alatt tartotta, kámzsás köpenyét éppen csak annyira gombolta ki, hogy pompás szövetruhája kikandikáljon alóla s szembetűnjék nagyszerűen szegett mellénye is.

Mintaképe volt az előkelő londoni dandy-nek, s úgy lépett be a szobába, mintha a király szalonjában járna valami előkelő vendég kíséretében. Marguerite szemei azonnal rátapadtak, mihelyt a gyertyák fénykörébe került, de még a szerelmes feleség titkos, hatodik érzéke sem vehetett volna észre remegést előkelő kezén, melyben aranykeretű szemüvegét tartotta, vagy bármily csekély megrándulást komolymetszésű ajkain.

A vén Beffroi órája éppen háromnegyed hetet ütött. Nos nemsokára hét óra lesz, s a terem közepén, a gyertyafénytől teljesen megvilágítva, Sir Percy leült az asztal mellé, kezébe vette a tollat és írni kezdett.

Háta megett jobbról Chauvelin, balról Collot

d'Herbois állott, s mind a ketten égő szemekkel lesték, hogy mit ír a levélbe.

Sir Percy nem sietett. Lassan és megfontoltan rajzolta ki a betűket, gondosan lemásolva az elébe helyezett fogalmazványt. Eleinte úgy látszott, nem bírja a francia szavakat kibetűzni, mert mikor hozzáfogott, néhány tréfás és lekicsinylő megjegyzést tett hiányos nevelésére és gyerekkori hanyagságára vonatkozólag. Szemrehányásokkal illette önmagát, hogy nem gyakorolta be idejében a nemes francia nyelv művészetét.

Később azután elhallgatott, vagy talán kedvét vesztette a beszédhez, mert következetesen rövid, egytagu válaszokat kapott jókedvű mondásaira. Öt perc telt el, s ezalatt nem hallatszott semmi más, csak a Sir Percy tollának sercegése. Chauvelin és Collot éberen vigyáztak minden egyes szóra.

Közben messziről valami tompa zaj kélt az esteli csendben, olyan, mint a sziklapartot ostromló hullámverés. A zaj folytonosan nőtt és közeledett, s minél erősebb lett, annál változatosabb is. Ez a zugás távoli mennydörgéshez hasonlított s nem szűnt egy percre sem, hovatovább azonban mindig élesebb kiáltások szakadtak ki a folyton növekvő zsidongásból, mintha egy-egy felviharzó röhej újra meg újra átszakította volna a folytonos zenebona elé ékelődött meszeséget, úgyhogy a moraj maga később kísérő zenéül szolgált csupán az egyre-másra feltüremelő kurjantások vidám özönéhez.

A kacagó Boulogne elindult már a Place de la Senechaussée-ról, s körüljárta a várost a bástyák felé vezető széles avenue-kön át. Most a Fort Gayole-hoz igyekezett. Énekelve és kiabálva, réztrombitákkal az élen, izzadtan, rekedten, de végtelen boldogan masírozott a nagydob után.

Sir Percy felpillantott az írásából, mikor a zaj közelebb érkezett, s Chauvelin-hez fordulva, rámutatott a levélre és így szólt:

— Majdnem befejeztem.

A szoba füstös levegőjében szinte türhetetlen volt már a várakozás. Legalább négy sziv vert itt vadul a percről-percre jobban elhatalmasodó izgalomtól. Marguerite le nem vette volna egy pillanatra gyöngéd tekintetét arról a férfiuról, akit kimondhatatlanul imádott. Nem értette meg a viselkedését, s nem tudta, miért tesz így, csak nézte. Ugy nézett rá, mintha egy utolsó, hosszú tekintettel örökös Isten hozzádot mondana minden reménynek és földi boldogságnak.

Az öreg pap sem morzsolgatta tovább az olvasóját. Jóságos szive megérezte az előtte lejátszódó dráma utolsó akkordjait, s atyailag nyujtott kezét Marguerite-nek, vigasztalólag szorítva meg jéghideg ujjait.

Chauvelin és a kollegája szívében pedig a bosszu öröme és ujjongó győzelmi vágy lakott, meg az a feszültség, mely olyan jellemző a dráma kifejlését megelőző pillanatokra.

Ki tudná azonban, mi forrt ebben a merész kalandorban most, amikor a legnagyobb gyalázat mélyébe taszították, amit csak férfisziv elviselhet? Ki tudná, mi rejtőzött amögött a sima, ráncatlan homlok mögött, mely szorgoskodva hajlott az írása fölé?

A tömeg a Daumont-térre ért, s az eleje felfelé kapaszkodott a bástyákhoz vivő kőlépcsőkön. A zajongás egy percig sem szünetelt. A Pierrot-k és Pierrette-ek, meg Harlequin-ek és Kulumbinák szinte részek voltak a folytonos kurjongatástól és kacagástól.

Midőn felrajzottak a lépcsőkön, s beláttak a nyitott ablakon át az alacsonyan fekvő, homályosan kivilágított szobába, rettenetes hurázással éltették a párisi kormányt, melynek örömnepüket köszönhetik. Majd, mintha eszükbe jutott volna, miért szakadt rájuk ilyen váratlanul az általános bünbocsánat, s annak következményeképp a nemzeti ünnep és ez a fényes diszfelvonulás, elkiáltotta valaki magát a tömegből:

— Allons! Nézzük meg azt az angol kémét! . . .

— Lássuk a Vörös Pimpernelt!

— Ugy van! Ugy van! Nézzük meg, hogy milyen!

Orditoztak, a lábukkal doboltak, és ott rajzottak a nyitott ablak körül. Ide-oda lengették a lámpásaikat, s hangosan követelték, hogy az angol kém mutassa meg magát.

Esőtől és izzadtságtól nedves fejek kíváncsiskodtak be az ablakon. Collot megparancsolta a katonának, hogy azonnal csukják be az ablaktáblákat s kergethessék szét a tömeget. Lehetetlen volt. Senki sem engedelmeskedett, s midőn a katonák erőszakkal akarták bezárni az ablakot előttük, legalább husz haragos ököl zuzta be egyszerre az üvegtáblákat.

— Nem birom ezt a levelet franciául befejezni, monsieur, míg ez az átkozott tömeg ostromol bennünket, — mondotta Sir Percy hirtelen.

— Alig van már hátra valami belőle, — unszolta Chauvelin ideges türelmetlenséggel, — kérem, fejezze be most már egykettőre, s aztán menjen a városból.

— Küldje el elébb innen ezt az átkozott csordát, — felelte Sir Percy nyugodtan.

— Nem akarnak távozni . . . Látni akarják Önt . . .

Sir Percy tollal a kezében rövid szünetet tartott, mintha gondolkodnék.

— Látni akarnak? — kérdezte nevetve. — Ej, hát az ördögbe is! . . . Teljék kedvük benne! . . .

Néhány rövid tollvonással befejezte a levelet, cikornyás aláírást kanyarított reá, a tömeg pedig ezalatt egymás hátán tolongva, lökdösődve hangosan szidta a katonákat, s mind komolyabban követelte, hogy mutassák meg neki a Vörös Pimpernelt.

Chauvelinnek szinte torkában dobogott a szive.

Ekkor Sir Percy egyik kezét a levélre téve, kirugta a széket maga alól s kellemesen csengő hangon így szólt:

— Well! ... Az ördögbe is! ... Bámuljanak meg hát! ...

Azzal hirtelen talpra szökött, hirtelen egész-hosszában kiegyenesedett, s közben megragadta kezeivel a két tömör, ón gyertyatartót, s hatalmas karjait kinyújtva, magasra emelte őket a feje fölé.

— A levél! ... — mormogta Chauvelin rekedt suttogással.

Mikor azonban izgalomtól remegő kezeit kinyújtotta az asztalon levő levél után, Blakeney hirtelen nagyot kiáltott, s a padlóra dobta a súlyos gyertyatartókat. Hatalmas zajjal zuhantak le, a fény kialudt, s az egész szoba hirtelen koromsötétségbe borult.

A tömeg vadul felkiáltott ijedtében. Csak egy pillanatig látták a faggyugyertyák homályos, imbolygó lángja mellett ezt a gigászi alakot, mely kiterjesztett karjaival magasabbnak látszott a valóságnál, s a másik percben már el is tűnt szemük elől a teljes sötétségben. A pierrot-ok és pierrette-ek, kürtösök és dobosok, ismeretlen veszélyt szimatolva, hirtelen hátat fordítottak és szétszaladtak.

A szobában örült kavarodás támadt. A katonák harsány parancsszavakat hallottak:

— La fenêtre! La fenêtre! Az ablakot!

Hogy ezt ki kiáltotta, senki sem tudta volna megmondani. Legalább is nem emlékezett később senki se reá. Annyi azonban bizonyos, hogy a szobában levők egytől egyig az ablakhoz rohantak, egyrészt, hogy a kopók velük született ösztönével vessék magukat a menekülő vad nyoma után, másrészt azért, mert ugyanaz a pánik fogta el őket, mint a kinn szerteszaladt nagy tömeget. Felkuszta az ablakpárkányra, onnan a bástyákra ugrottak le, s aztán nekifogtak az eszeveszett üldözéshez.

Chauvelin kétségbeesetten kiáltott fel a pokoli zajban:

— A levél! ... Collot! ... A levél! ... Meg van?...
A moi! ... Itt van a kezében! ... A levél! ...

A folyosó sötétjében nehéz birkózás robaja hangzott feleletként, majd a Collot d'Herbois diadalordítása:

— Nálam van! ... A Paris!

— Győztünk! — ujjongott Chauvelin szivdobogva.
— Győztünk!! ... Az «angelust», Hébert barátom! ... Szaladj, csuhás, harangozz az «angelusra»!

Collot D'Herbois ösztönszerűleg rohant az ajtó felé, hogy kinyissa és így némi fény jöjjön be a folyosóról. Diadalittasan állott a küszöbön. Irdatlan, otromba alakja élesen vált ki a világosabb háttérből. Kárörvendő győzelmi ujjongás, halálos gyűlölet és kimondhatatlan kegyetlenség vigyorgott az arcán. Felémelt kezében magasan lobogtatta a levelet, mely a becstelenség bélyegét ütötte rá Franciaország legnagyobb ellenségére.

— Párisba! — kiáltott rá Chauvelin izgatottan. — Egyenesen a Robespierre kezébe! ... Neki magának adja át ezt a levelet! ...

Aztán a kimerültségtől lihegve belerogyott a legközelebbi karosszékbe.

Collot anélkül, hogy visszanézett volna, vadul kiabált az emberei után, akiknek Párisba kellett kísérniök. Válogatott lovasok voltak mindnyájan. Bátor veteránok a régi községi gárdistákból. A kavargás sem bontotta meg soraikat, s teljes rendben sorakoztak, midőn kikisérték Collot-ót a szobából.

Nem telt bele öt perc, lódobogás és zabolák csörgeése hangzott az udvar felől. Azután Collot vezényszava, melyre lovascsapat galoppozott nyaktörő vágatában a párisi kapu felé.

XXXIV. FEJEZET.

Az «angelus».

Lassanként minden zaj elült a Fort Gayole körül. Az ijedtség után gyorsan magához tért boldog lömeg nevetése és kiabálása már csak mint egy távoli folyó halvány morajlása hangzott ide, s mindössze egy-egy felcsattanó leánykacaj, vagy a réztrombiták rivaigása zengett fel olykor-olykor.

A szobában, ahol annyi cselszövés játszódott le, ahol annyi szív vert halálos izgalomban, s ahol a bosszu és gyűlölet, meg a szerelem és szenvedélyek borzasztó tragédiája sűrűsödött össze, most csend és béke honolt.

A katonák is eltávoztak. Néhányan a vigadó tömeghez csatlakoztak, mások Collot d'Herbois-t kísérték el s ismét mások Héberttel és a pappal tartottak, kinek az «angelus»-ra kellett harangozni.

Chauvelin is tulesett már az örömujjongáson s kiheverve a bizonytalanság felett kiállott izgalmakat, s boldog meglepéssel dőlve hátra a széken, önfeledten álmodozott. Nem kellett többé törnie a fejét, hiszen teljes volt a diadala.

Sikerült megérnie ellenfele teljes megsemmisülését és megbecstelenítését.

Nem tudta, mi történt Sir Percy Blakeney-vel és Marguerite-el, de nem is törődött vele. Kétségtelen, hogy az angol kiszökött az ajtón, vagy ablakon s a feleségét is magával vitte. Éppen most harangoztak az «angelus»-ra, a kapuk tehát nyitva voltak és a kikötő is felszabadult.

Collot pedig néhány mérföldnyire vágat Boulogne-tól azóta... s minden megtett mérföld után egy-egy mérfölddel közeledik Páris felé.

Mit törődött tehát azzal a szerény, utszéli angol dudvácskával, a Vörös Pimpernel-lel?

Hirtelen valami nesz riasztotta fel ábrándozásából. Álmodott bizonyára. Nem is csoda, hogy ilyen álmhoz hasonló dermedtség vett erőt rajta az utolsó négy nap halálos izgalmai, és szünetelen munkája után. Nem tudta, mi történik körülötte, s jófermán azzal sem volt tisztában, hogy hol van. Most azonban teljesen felébredt.

A könnyü nesz újból megisméltődött. Mintha valaki járt volna a szobában.

Belekémlelt a sötétségbe, de semmit sem birt kivenni belőle. Felállott tehát s a még mindig nyitva álló ajtó felé tartott, mely mögött apró olajméceses lógott fenn a falon, a folyosó világítására.

Chauvelin levette ezt a lámpást és visszatért vele a szobába. Ugyanekkor megütötte fülét az «angelus»-ra hívó harangok bugása is.

A lámpást magasra tartotta a feje fölött, s gyenge sugarai a Sir Percy hatalmas alakját világították meg a kihalt helyiségben.

Nyájas mosollyal, könnyedén hajolt meg Chauvelin előtt s azt a kardot tartotta kezében, amelynek pengéjét Toledóban kovácsolták a Lorenzo Cenci részére, s amelynek párja... Chauvelin maga sem tudta... hol heverhet most.

— Ütött az óra, monsieur, — mondotta Sir Percy udvariasan, — mikor megállapodásunk szerint össze kell mérni a kardjainkat. A déli bástyák ott vannak, ugy látom. Sziveskedjék talán előre fáradni. Én majd követni fogom.

Chauvelin úgy érezte, hogy ennél az embernél az arcátlanságnak és vakmerőségnek igazán nincs határa, s láttára mintha valami jeges kéz markolt volna bele a szívébe. Arca hamuszürkévé vált, ajkait harapdálta, keze pedig, melyben a mécesest tartotta, feltűnően reszketni kezdett.

A Szent József-templom felől a második Áve Má-

riát zengő «angelus» melankólikus hangjai usztak elmosódva az esteli légben.

Chauvelin minden erejét összeszedte, hogy uralkodjék magán, s lerázza azt a kényelmetlen érzést, mely mindannyiszor elővette, valahányszor ezzel a rendkívüli emberrel találkozott. Nyugodtan az asztalhoz sétált tehát, s letette a méceszt a kezéből. Hirtelen eszébe jutottak az utolsó percek... a levél... s hogy Collot utban van már vele Páris felé.

Oh, hiszen nincs most már mitől tartania. Legfeljebb ennek a kalandornak, akit bizonyára a nyomor és becstelenség változtatott át orgyilkossá, csapásai alatt hal meg.

— Vessünk véget a bolondságnak, Sir Percy, — mondta fölényesen. — Hiszen tudja, hogy eszem ágában sem volt soha kiállni Önnel szemben ezekkel a mérgezett élő kardokkal, és...

— Persze, hogy tudom, monsieur Chauvelin... De azt is tudom, hogy... most megölöm... mint a kutyát... itt... ahogy áll!...

S a szinte emberfeletti indulat magánkívüli állapotában nem titkolta többé, mi lakozik a belsejében, s eldobva magától a kardot, Chauvelin felé tartott. A bosszut lihegő óriás egy pillanatig szemmel láthatólag gyönyörködve nézte az előtte álló gyenge testet, melyet, borzasztó erejét tekintve, egyetlen egy hatalmas ökölcsapással szétmorzsolhatott volna.

De Chauvelin most már nem ijedt meg tőle.

— Megölhet, Sir Percy, — mondotta, nyugodtan nézve szeme közé gyűlölt ellenségének, — de azt a levelet, amellyel a kollegám Páris felé repül ebben a pillanatban, úgy sem semmisítheti meg vele...

Nem csalta meg a számítása. A szavai nyomban megváltoztatták a Sir Percy viselkedését. A szenvedély egyszeriben elült nemesvágásu, előkelő arcán, elsimultak az áll és az ajkak kemény vonásai s a bosszu-

állás tüze is kialudt a lusta, kék szemekben. A következő percben azonban szivből jövő, hosszú, hangos és boldog kacagás visszhangzott végig az álmos, ócska épületen.

— Ej, monsieur Chaubertin, — mondotta Sir Percy vidáman, — bámulatosan.. fenemód sikerült, mondhatom... Hallja, hogy mit beszélek, monsieur?... Ez volt a legjobb tréfa ebben az esztendőben!... Monsieur!... Hát maga elhitte?... Uristen!... Meg kell halnom a kacagástól!... Még most is azt hiszi... hogy... hogy... azt a bizonyos, átkozott levelet viszik most Párisba lóhalálában... hogy... hogy... egy angol gentlemant csak úgy oda mázolhat valaki a földre, s elveheti tőle az irását... ha... ha nem akarja...

— Sir Percy! — kapkodott Chauvelin levegőért, mert valami rettenetes sejtés röppent át hirtelen lázas agyvelején.

— Istenem, Sir, Ön igazán meglep! — folytatta Sir Percy, s egy összegyűrt papírlapot huzva elő elegáns kabátja bő zsebéből, odatartotta azt a Chauvelin félelemtől homályos szemei elé. — Ime, itt a levél, melyet azért irtam meg ott az asztalon... Hitemre mondom, nagyobb számár, mint ahogy gondoltam. Ugyan, hogy is tételezhette fel rólam, hogy ez a levél másra is szolgálhat azon kívül, hogy az arcába vágjam!

Gyors mozdulattal Chauvelin szeme közé vágta a papírozt.

— Kíváncsi rá, ugy-e, monsieur Chaubertin, — folytatta nyájasan, — miféle irás lehet most már, mellyel a barátja, Collot polgártárs, olyan vágásban igyekszik Páris felé?... Well!... Az az irás nem valami hosszú és versekbe van szedve... Magam fogalmaztam ma délelőtt, míg azt hitte rólam, hogy kifogott a brandy rajtam, s mormota módjára alszom tőle... A pálinkát azonban kihajítottam az ablakon...

Persze, azt gondolta, hogy az egész üveget én fogyasztottam el... Pedig hát, gondoljon csak vissza, még akkor figyelmeztettem, hogy nem vagyok ám olyan részeg, mint ahogy gondolja... Hát igen... Az az írás angol versekben van, monsieur, és a következőképpen hangzik:

Keresik arra, keresik erre!
Hiába minden. Nincsen semerre.
Tán bizony a föld nyelte el?
Ármányos Vörös Pimpernel!

Csinos vers ugy-e, monsieur, s ha megfelelően lefordítják, hiszem, hogy megőrül majd neki Robespierre is, a maguk főembere... Collot, a kollégája, lépésről-lépésre közeledik vele most már Páris felé... Nem... nem... monsieur... amint nagyon helyesen méltóztatott megállapítani... tényleg képtelen volnék reá, hogy megöljem önt... Ennek ellenében azonban... hála Istennek!... sikerült megőrizni a jókedvemet...

Mikor ezt kimondta, az «angelus» harmadik Ave Máriája halt el az esti légben. A kikötő s a régi vár felől ágyudörgés felelgetett vissza.

Megnyiltak a város kapui. Az általános amnesztiát és a kikötő szabad voltát egész Boulogne örömmel vette tudomásul.

Chauvelin fakó arca ólomszinüvé vált a dühtől, gyűlölettől s a meghiusult bosszu érzetétől. Vakon rohant az ajtó felé, hogy segítségért kiáltson. Sir Percy is megelégtelt azonban a zsákmányával folytatott játékot. Itt volt az ideje, hogy igyekezzék. Hébert rövidesen visszatérhet a katonáival, tehát neki is a menekülésre kellett gondolnia. Üldözött párdúc módjára vette ellenfelére magát, vállainál fogva megragadta a kapálózó kis emberkét, s abba a sarokba hajította, ahol Marguerite és Foucquet abbé üldögélt az imént.

A felesége számára előkészített kötél a padlón hevert, ott, ahol Hébert elejtette, mikor a vén abbét a templomba kellett kísérnie.

Sir Percy gyors és ügyes kezei nemsokára tehetetlen tömeggé változtatták Chauvelint. Az egykori nagykövet négy napi idegfeszítő munka után, mely végül is erre a rettentő kudarca vezetett, testileg és szellemileg teljesen összetört. Blakeney viszont, ez az igazi atléta, aki még hozzá végig megőrizte a nyugodtságát, egy cseppet sem vesztett előbbi frissességéből. A délutánt nyugodtan átaludta. Gondosan megfontolta terveit. Semmi sem került el a figyelmét s módszeresen, gyorsan és biztosan vitte keresztül akaratát.

Meggyőződve róla, hogy jól megerősítette a köteleket, karjaiba fogta a gyámoltalan embert és abba a szobába vitte, ahol Marguerite tizenkét óra hosszáig kimondhatatlan szenvedések közt gyötrődött.

Lefektette ellensége mozdulatlan testét a divánra s különös, szánakozó bucsupillantást vetett még egyszer rá. Szemében nem volt egy szikrányi megvetés sem. A távoli szobák kiszűrődő fénye nem ért el a Chauvelin guzsbakötött alakjáig. Valószínűleg elvesztette eszméletét, mert a szemhéjai lecsukódtak s csak a derekához szorított karjai vonaglottak görcsösen.

Sir Percy vállat vont s kifelé indult a szobából. Mielőtt azonban véglegesen elment volna, apró papírszeletet huzott ki a mellényzsebéből és a Chauvelin reszkető ujjai közé csusztatta. Az a négysoros versecske állt rajta, melyet huszonnégy óra mulva maga Robespierre is olvashat majd a kollégáival.

Ezután csendesen és nyugodtan kiment.

XXXV. FEJEZET.

Marguerite.

Mikor Blakeney visszatért a tárgyalóterembe, Marguerite-et is ott találta.

Legnehezebb pillanataiban, még akkor is, mikor a férje drága élete forgott kockán, állandóan megőrizte a bátorságát és lélekjelenlétét. Attól a perctől fogva pedig, mikor Blakeney felugrott és kezébe fogta a gyertyatartókat, az a bizonyos hatodik érzék rögtön megsugta neki, hogy miben töri a fejét s mi-féle magatartást vár tőle.

Mikor a szoba sötétségbe merült, halálos csendben várakozott. Hallotta ugyan a birkózás zaját a padlón, de ez sem ijesztette meg már, mivel szerelmes szive előre megsugta, hogy férjének esze ágában sincs kiengedni kezeiből azt az álnok irást. Mikor pedig beállt a zürzavar s a katonák elrohantak mellőle, Chauvelin pedig magára maradt a szobában, nyugodtan meghuzódott a legsötétebb zugban és lélekzetét visszafojtva várta... mindig várta... hogy mikor ad jelt Blakeney neki.

Marguerite nem láthatta imádott alakját, érezte azonban, hogy itt van valahol mellette s bizonyosra vette, hogy nem kíván mást tőle, mint várakozást... kitartó, türelmes, hosszú várakozást... Csendesen figyelt tehát... készen arra, hogy előbukkanjon a hívására... épp olyan készen azonban arra is, hogy csendben maradjon és tovább várakozzék.

Csak akkor merészkedett elő a sötétségből, mikor halálos ellensége tehetetlen testét férje elhurcolta s megállt a lámpa alatt, melynek fénye láthatóvá tette aranyhaját és a hamvas arcán elömlő rózsás piros-ságot, meg azt a szerelmes csillogást, mely ragyogó szemeiben táncolt.

Igy látta meg őt Blakeney, amikor visszatért s

szinte hátrahőkölt az ajtóban, alig bírta ezt a végtelen örömet elviselni.

Feledve volt a lelki kétség, melyet ki kellett állania, feledve a megaláztatások, meg a veszély, mely még nem mult el egészen; nem gondolt semmi másra, csak a Marguerite végtelen szerelmére és arra, hogy mennyire imádja ezt a rendkívüli asszonyt.

Egymás karjaiba hulltak. Minden csendes volt körülöttük, csak az eső kopogott egyhanguan a bástyamenti fák levelein s messze, nagyon messze morajlott még halkan a vigadó város muzsikája és nevetése.

Azután a sirály kiáltása hangzott háromszor egymásután az ablak alatt.

Marguerite és Blakeney felocsudtak rövid álmodásukból.

— Ez Tóny lesz, hogy ha nem tévedek, — jegyezte meg Blakeney, miközben szerelmes ujjaival, melyek még mindig remegtek a visszafojtott szenvedélytől, megigazitotta a kámzsát a Marguerite fején.

— Lord Tóny? — suttogta Marguerite.

— Igen. Hastings-szel, meg két-három más társával együtt. Meghagytam nekik, hogy tartózkodjanak itt a közelben, ha a tér elcsendesedett.

— Olyan biztos voltál benne, hogy sikerül, Percy? — kérdezte Marguerite csodálkozva.

— Egészen biztos — felelte Blakeney egyszerűen.

Aztán az ablakhoz vezette a feleségét és felsegítette a párkányra. Nem volt magasan a földtől s odalenn már készséges karok várták, hogy segítsenek neki.

Aztán maga is követte őt s a kis társaság nyugodtan a kapu felé indult. A bástyák rendkívül csendesek és elhagyottak voltak. A vigalom messze esett innét s csupán egy-két batyu alatt görnyedező, surranó alak ötlött szembe. Bizonyára azok, akik tanácsosabbnak látták, ha minél előbb hátat fordítanak ennek a veszedelmes helynek.

A kis társaság csendesen lépegetett. Marguerite keze a férje karján nyugodott. Hirtelen egy csomó katonába botlottak bele, akik ügyet sem vetve rájuk, tétován ácsorogtak az erőd nyitott kapuja előtt.

— Tien, c'est l'Anglais! — jegyezte meg az egyik.

— Morbleu! Viszi az irháját vissza, Angliába, — felelte a másik.

Boulogne kapui tárva-nyitva álltak mindenki számára azóta, hogy megcsendült a harang az «angelus»-ra s üdvölvésre dörögtek az ágyuk. Közhírré tettek az általános amnesztiát. Mindenki jöhetett, mehetett a tetszése szerint. Az őrszemek parancsot kaptak, hogy senkit se tartóztassanak fel s mindenkit engedjenek, ha menni akar.

Senki sem tudott róla, hogy az a nagyszerű terv, melyet a Vörös Pimpernel és szövetsége megsemmisítésére olyan nagyszerűen eszelt ki Chauvelin, csufos kudarcot vallott, hogy Collot a felsülés bizonyítékát szállítja Párisba s maga, aki kigondolta és majdnem keresztül is vitte a legkegyetlenebb cselszövést, amit emberi agy valaha is kitalálhatott, gyámoltalanul, összekötve fekszik fogoly módjára a saját börtönében.

Sir Percy, Marguerite, Lord Anthony Dewhurst és Lord Hastings zavartalanul sétálhatott ki Boulogne kapuin.

A város falain kívül Lord Everingham-mel és Sir Philip Glynde-dal találkoztak össze, akik a templom előtt akadtak rá az öreg Foucquet abbéra s kisegítették a bajból, mialatt François, Felicité és édesanyjuk a szövetség többi tagjai védelme alatt a városon kívül vártak rájuk.

— A körmenetben vegyültünk el, mindenféle rongyos álruhákban, mesélte Lord Tony Marguerite-nek, miközben az egész társaság a kikötő felé sietett. Magunk sem sejtettük, hogy mi lesz . . . Mindössze annyit tudtunk, hogy a párbaj idejében szükség lehet reánk,

valahol a déli bástyák körül . . . szigorú utasítást kaptunk, hogy vegyüljünk mi is a tömeg közé, ha ugyan tömeg verődne ott össze. Mikor láttuk, hogy Blake-ney felemeli a gyertyatartókat, már sejtettük, hogy mi fog következni, s mindenikünk helyére sietett. Különb- az egész semmiség volt.

A fiatalember jókedvűen, könnyű, tréfás hangon beszélt el mindezt, a hangjából azonban állandóan kiértett a vezére dicsőségén és bátorságán lelkesülő közkatona nemes büszkesége.

A város falai és a kikötő közt erős lárma és mozgolódás támadt. Az angol postahajó szedte fel horgonyait a dagály beálltakor, s minthogy minden különös engedély, vagy utlevél nélkül, bárki feljuthatott a fedélzetére, csak úgy hemzsegett a sok utas rajta, aki mind a szabadság honába kívánt vitorlázni.

A „Sellő“ két csónakja is itt várt Sir Percy-re, a feleségére, meg azokra, akik velük jöttek.

A társaság csendesen szállt be, s mikor eltolták a parttól a csónakokat és Sir Percy hajóslegényei megragadták az evezőket, a vén Foucquet abbé egymásután pergette le az olvasóján a sok „Pater noster“-t, meg „Ave Máriá“-t.

Éppen olyan derűs bölcsességgel fogadta a szabadság örömeit és boldogságát, mint ahogy a halált köszöntötte volna. Marguerite éles szeme és füle azonban csakhamar észrevette, hogy minden „Miatyánk“ végére odabiggyeszt egy-egy külön fohászt a jó Istenhez, hogy áldja meg és oltalmazza angol szabadítójukat.

Mindössze egyetlen egyszer tett említést Marguerite ezekről a borzasztó időkről életében, mikor azok a múlt kódéba merültek már.

Együtt sétálgattak kettesben a diófasoron, a richmondi szépséges szép parkban. Esteledett. A levegő terhes volt a nedves föld, az elkésett rózsák és a halodkló rezedák illatától. A fák között megállt s remegő

kezeit férje karjába öltve, könnyen uszó szemeivel szerelmesen tekintett fel reá.

— Percy! — suttogta. — Megbocsátottál?

— Miért édesem?

— Azért a rettenetes esetért, Boulogne-ban... hiszen mindezt én zuditottam rád... mindez az én hibám volt...

— Nem, kedvesem... Ellenkezőleg... Ezért csak köszönettel tartozom Neked...

— Köszönettel? ó, ó... Nekem?...

— Igen, drágám, — felelte, mialatt a lassan sűrűsödő alkonyatban Marguerite éppen hogy észre vehette a szemeiből sugárzó vad szenvedélyt, — igen, mert az előtt a boulognei este előtt nem is tudtam, hogy tulajdonképpen mit is jelentesz Te nekem.

S mintha e nevezetes éj fájdalmaira, aggodalmaira és gyötrő megaláztatásaira való visszaemlékezése teljesen átalakította volna, megremegett a hangja és ökölbe szorultak a kezei. Marguerite közelebb huzódott hozzá, két kezét a szívéhez szoritotta, s bájosan suttogva, megkérdezte tőle:

— És most?...

— Percy magánkívül volt a boldogságtól, mikor a karjaiba zárta és komolyan felelte:

— Most már tudom.

Vége.

MAGYAR LÁNYOK

A
FIATAL LEÁNYOK
EGYETLEN SZÉPIRODALMI
LAPJA

SZERKESZTI
TUTSEK ANNA

Negyedévre P 2.40

KIADÓHIVATAL: VI., ANDRÁSSY-ÚT 16. SZÁM

Az Én Ujságom

A legrégebb magyar
gyermeklap

SZERKESZTI
GAAL MÓZES

Megjelenik minden szombaton
Negyedévre 2.— pengő

Kiadóhivatal:
Budapest, VI., Andrásy-út 16. szám.

Mein Deutscher Freund

AZ ÉN UJSÁGOM
németnyelvű testvérlapja

Az egyetlen magyar szellemben
szerkesztett német gyermekújság

Negyedévre 1.60 pengő

AZ ÉN UJSÁGOMMAL együttesen
negyedévre 3.— pengő

Kiadóhivatal:
BUDAPEST, VI., ANDRÁSSY-ÚT 16

Mutatvány ingyen!

A
MILLIÓK KÖNYVE

uj sorozatában
minden másodikán
uj regény jelenik meg!

Junius 2-án jelenik meg

FRANZ XAVER KAPPUS
A TENISZBAJNOKNŐ
cimű regénye

Egy magyar gróf és egy német sportlady
szerelmének derűs, fordulatos története

A MILLIÓK KÖNYVE

189. száma

H. Courths-Mahler

**Titkos
mátkaság**

Az igazi szerelem minden
akadályon keresztül tör és
végül egymáséi lesznek,
akiket a sors egymás-
nak szán

Ára 80 fillér

190. száma

ERNST KLEIN

**Dollár-
hercegnő**

Az amerikai dollárkirályok
leányai is vágyódnak arra,
hogy a maguk emberségéből
érjék el céljukat. Érdekes,
kedves történet

Ára 80 fillér

Kapható mindenütt!

Kiadóhivatal : Budapest, VI, Andrásy-út 16

A MAGYAR KÖNYV NAPJA

A magyar könyvkiadóvállalatok a Magyar Könyv Napját azzal is megünneplik, hogy a kiadásukban megjelenő szerzők legkiválóbbjainak, legkiválóbb új műveit ezen a napon hozzák forgalomba.

Könyvkiadóvállalatunk a könyvnapon

három új könyvet

jelentet meg:

1. Herczeg Ferenc

Arcképek

című könyvét, a magyar irófejedelem mesteri tanulmányait. Ez a könyv Herczeg Ferencnek első essay-kötete, a könyvalakban eddig meg nem jelent következő tanulmányok gyűjteménye:

Tisza István	Mikszáth Kálmán
Károlyi Mihály	Mikszáth Kálmánné
Podmaniczky Frigyes	Kiss József
Kossuth Lajos	Farkas Pál
Clemenceau	Keglevich István
Petőfi Sándor	Jászai Mari
Szendrey Julia	Náday Ferenc
Jókai Mór	Ujházy Ede

Ára 4 pengő 50 fillér

2. Csathó Kálmán

Az órák ütni kezdtek...

című új regényét. A népszerű szerzőnek ez a műve a magyar könyvnap egyik reprezentatív ujdonsága.

Ára 3 pengő

3. Surányi Miklós

rendkívüli sikert aratott, nagyszabású történelmi regényének:

A nápolyi asszony-nak

6-ik kiadását. Ez a regény, amelyet már több idegen nyelvre is lefordítottak, a könyvnapon új, művészi köntösben lép a közönség elé.

Ára füzve 10 pengő, kötve 16 pengő

Olvasóink a magyar könyvnap három reprezentatív ujdonságát 3 pengős havi részletfizetésre is megrendelhetik.

A Magyar Könyvnapot Budapesten május 8-án és 9-én tartják meg, vidéken május 18-án, 19-én és 20-án.

Singer és Wolfner irodalmi intézet r.-t.

Budapest, VI., ker., Andrásy-út 16. szám

Megrendelem Önöknél a következő műveket:

A kötetből álló művek

ára összesen P, mely összeg 1930. évi

..... hó tól kezdődően
pengős egymásután következő havirészletekben Önöknél Budapesten
fizetendő. A szállítási, levelezési és postaköltség engem terhel. A rész-
letfizetési kötelezettség elmulasztása esetén a részletfizetési kedvez-
mény megszűnik és a könyvek a vételár kiegyenlítéséig a cég tulaj-
donát képezik. Tudomásul veszem, hogy a szállítás alkalmával az első
részletet, csomagolást, szállítási utánvétellel fogják felvenni.

Kelt:

Lakhely:

Állás és foglalkozás:

Sajátkezű aláírás:

